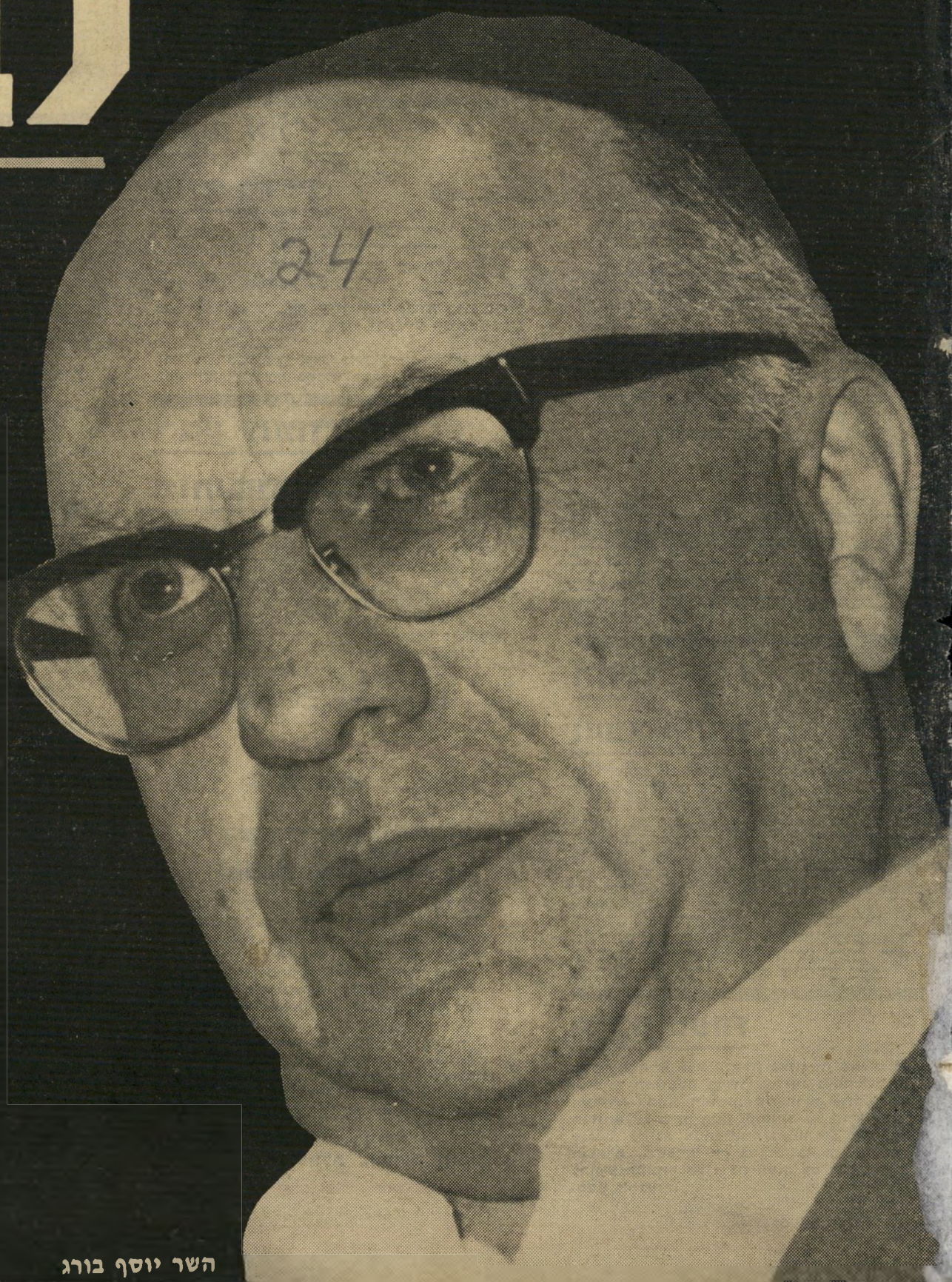

העולם הזה

אולימפיאדמוס

לבגין

המפד"ל
מאיימת
להפיל
את
המשלה

השר יוסף בורג

תשקיף

האם יפרוש בגין?

בחוגים המקורבים לראש-הממשלה נפוצה לאחרונה השמועה כאילו מתכוון מנחם בגין לפרוש מכהונתו עוד לפני תום הקדנציה שלו כראש-ממשלה. עדיפי שמועה זו מבקש בגין להמשיך ולעמוד בראש הממשלה עד לאחר התימת הסכם השלום עם מצריים, אולם יעדיה להטיף את ביצוע תוכנית האוטונומיה בשטחים המוחזקים על יורשו.

אם תיאלץ ישראל להתחיל לממש את תוכנית האוטונומיה לפלסטינים תוך השנתיים וחצי הקרובות. עלול בגין שלא להשלים את תקופת הכהונה שלו, כדי לא להיזכר כאיש שביצע את התוכנית.

התרשמות קשה

מהמיפגש עם בגין

עורכי העיתונות היומית הישראלית יצאו המומים ונבוכים מפגישתם האחרונה עם ראש-הממשלה. מנחם בגין. המדובר הוא בפגישה המסורתית של ועדת-העורכים עם ראש-הממשלה שנערכה ביום השישי האחרון במלון המלך דוד בירושלים. עורכי העיתונות ציינו בדיווחים שלא לפירסום, כי הופעתו של בגין בפניהם הייתה חיוורת, רצופה אידיוקים, שגיאות ופליטות-פה. בעיקר התרשמו העורכים לרעה מתרגומו ההתחמקות של בגין מכל השאלות הקשות שהופנו אליו.

כך, למשל, בתשובה לשאלה לדעתו על חילוקי-הדעות בין שרים בממשלתו ועל חילופי האשמות הדדיות ביניהם. טען בגין, כי לא שמע על כך דבר.

שר בממשלה

זקוק לאישפוז?

הממשלה עלולה למצוא את עצמה בעתיד הקרוב בפני בעייה שאף ממשלה קודמת בישראל לא ניצבה בפניה: מה לעשות באחד השרים, שלדעת חבריו בממשלה זקוק לטיפול רפואי דחוף ואולי לאישפוז? סימנים שונים מעידים כי האיש נמצא במצב של התמוטטות. אולם מאחר שהאיש מסרב להכיר בחומרת מצבו, אין כל דרך חוקית לארץ אותו לקבל טיפול.

מצד שני עלולים פיסוריו של השר לגרום למשבר פוליטי. שכן אין דרך לנמקם אלא בנימוקים פוליטיים.

נראה שבעתיד הקרוב יעשה ניסיון להפעיל לגבי השר "שיכנוע ידידותי" כדי שיקבל טיפול רפואי מרצונו.

נוף יתכפר מוועדת

החוז והביטחון

ח"כ המיפלגה הדמוקרטית עקיבא נוף, עשוי לוותר על מקומו בוועדת-החוז והביטחון של הכנסת לטובת חבר אחר של סיעתו.

התפטרותו מהוועדה תהיה ככל הנראה כתוצאה מתביעה שהעלה יושב-ראש סיעת הליכוד בכנסת אברהם שריר בשיחה שקיים עם שריהמישפטים שמואל תמיר בעניינו של נוף.

שריר ביקש מתמיר לשכנע את נוף להתפטר מרצונו מהוועדה החשובה שהיא הוועדה היחידה בכנסת שהכריזה תחומים על הצהרת סודיות מיוחדת. תמיר הבטיח לשריר לשוחח עם נוף ולשכנע אותו לוותר

על מקומו בוועדה. אם יעשה זאת נוף, תעמוד בפני סיעתו הבעייה את מי להכניס לוועדה במקומו. כל חברי סיעת הדמוקרטים, מלבד הח"כים שלמה אליהו ומרדכי אלגבלי, נושאים כבר בתפקידים בוועדות הכנסת ואילו מנהיג התנועה, סגן ראש-הממשלה ייגאל ידין, טוען כי אף אחד משני ח"כים אלה אינו מתאים לכהן בוועדת החוז והביטחון.

חברות הנפט ממנות

את חומייני?

האפשרות כי המנהיג השיעי האיראני הגולה בפאריס, איי סודה חומייני, ממומן בידי חברות-הנפט הגדולות הפועלות באיראן, הועלתה לאחרונה

סברה זו מקבלת חיוק נוכח העובדה, שבשבוע האחרון היה זה דווקא חומייני שתבע מפועלי הנפט האיראניים השובתים לחזור לעבודתם ולחדש את שאיבת הנפט, לפחות כדי לספק את צרכיה של איראן. ברגע ששאיבת הנפט תחודש, אין עוד לפועלים פיקוח לאן זורם הנפט.

עדיפי תיאוריה זו מבקשות חברות-הנפט להבטיח את השקעותיהן העצומות באיראן למיקרה של מהפכה בה יודח השאה, ומפייעות בתרומות חשאיות לחומייני מתוך תיקווה שהדבר יבטיח להן את זיכיונותיהן גם אחרי המהפכה.

ראש אמ"ן -

עוזר לדיין

ראש אגף המודיעין במטה הכללי של צה"ל, האלוף שלמה גזית, עשוי להיות מנותב בעוזר מיוחד לשרי-החוזק משה דיין, כאשר יגיע מועד פרישתו מתפקידו.

בעבר כבר קיימו גזית ודיין יחסי עבודה הדוקים ושרי-החוזק סבור כי הוא עשוי להסתייע רבות מכישוריו של גזית. אחיו של ראש אמ"ן, מרדכי גזית, נמצא אף הוא בשירותי-החוזק ומכהן כשגריר ישראל בפאריס.

רבין יתמודד על

מוהיגות העבודה

ראש-הממשלה לשעבר, יצחק רבין, נערך לקראת ההתמודדות על מנהיגות מיפלגת העבודה, שתיערך בעוד יותר משנה. על רקע זה התחדדו לאחרונה היחסים בינו לבין יו"ר המיפלגה, שמעון פרס. מתנה פרס ציפה לשמוע מפי רבין הצהרה על פיה אין בכוונתו להתמודד על המנהיגות מול פרס לקראת הבחירות הבאות. תחת זאת הצהירה אישיות המקורבת לרבין: "מה שהיה מותר לפרס לעשות בעת שרבין כיהן כראש-ממשלה, מותר לרבין לעשות כשפרס מכהן כראש האופוזיציה". נראה כי אם אומנם יהיה רבין אחד

לקוראי

העולם הזה

נוכח עליית המחירים הבלתי פוסקת, שגרמה להעלאת מחירי הנייר, הדפוס ואמי צעי-הנייר האחרים של העיתון, נאלצת מינהלת העולם הזה להודיע על העלאה במחיר העולם הזה החל מהגיליון הנוכחי. ההעלאה היא בשיעור של 13 אחוז ומחירו החדש של הגיליון הוא 17 ל"י, כולל מס-ערך-מוסף.

מינהלת העולם הזה מקווה שהקוראים יתייחסו בהבנה לצורך בהעלאת מחיר העי-תון, אחרי שבעקבות תוספות-השכר ששולמו בחודש אוקטובר 1978, ספגה המינהלה את ההתייקרות של מחיר העיתון לא העולה אז.

בתודה

מינהלת "העולם הזה"

המתמודדים על ראשות המפלגה, הוא עשוי לזכות בתמיכתם של רבים שתמכו בהתמודדות האחרונה דווקא בפרס.

מזכיר הפועל ת"א

הועבר מתפקידו

המזכיר הכללי של הפועל במחוז תל-אביב, מרדכי נויוביץ, סיים את תפקידו והועבר לכהן כמזכיר הסתדרות הפקידים. נויוביץ היה הדמות המרכזית בפעילות שקיימו אנשי הפועל תל-אביב, בעניין הערעור על כשרות ניהול של כדורסלן מכבי תל-אביב, אודם פרי.

התמרמרות בקרב

חיילים בחברון

ההתנגשויות האחרונות שאירעו במערת-המכפלה, בין הרב משה לוינגר ואנשיו לבין חיילי צה"ל, עוררו התמרמרות רבה בין חיילי ומפקדי צה"ל בחברון. לטענת גורמי ביטחון מפר הרב לוינגר

סוכני הסי. אי. אי.

לא היו בהתנחלות

היריעה, שפורסמה בשבוע שעבר, בדבר נוכחותם בכיכר של סוכני סוכנות-הכיון האמריקאית בעת שי חיילי צה"ל ניסו לפרק התנחלות-נפל של גוש אמונים בגבעון, היא מופרכת מעיקרה. אחרי שאחד העיתונים פירס סם תמונה של הצופים הזרים, שאמרי רים היו להיות סוכנים אמריקאיים, נערכה בדיקה של זהותם של הזרים שצולמו. בבדיקה התברר כי אחד המצולמים הוא אזרח שווייצי וכי חבריו לתמונה אינם סוכני הסי.אי.אי. ואף לא עובדי השגרירות האמריקאית. בינתיים כבר הוגשה שאילתה לשרי-הביטחון בהם תמך על היריעה המסופת בנושא זה.

את כל ההסכמים שהושגו עימו לגבי הסדרי התפילה באהל יצחק שבמערת המכפלה בחברון. במיוחד מתמרמרים החיילים כיגדל העובדה שאנשיו של לוינגר ירקו בפניהם, נוסף להריפות ולמכות, בעוד שעליהם נאמר להגיב על פרובוקציה זו שהשפילה את כבודם.

הנוער

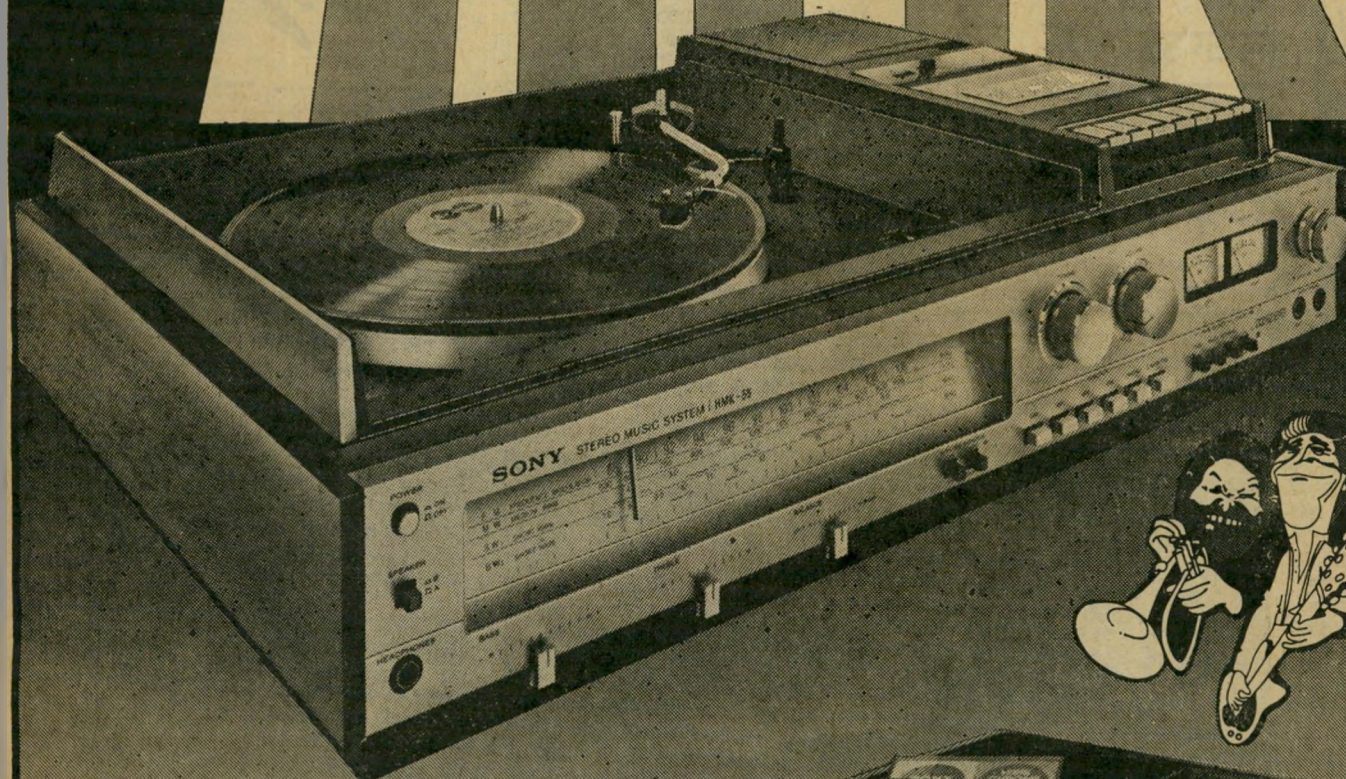
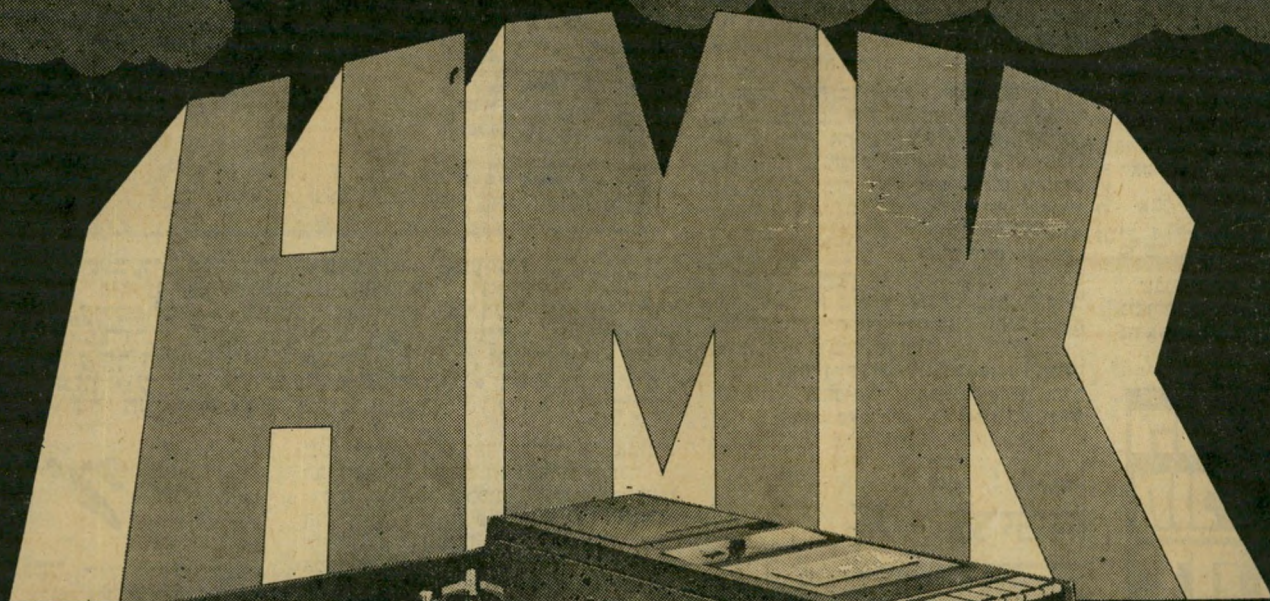
נושא הפסדים

הפסד בסכום של 700 אלף ל"י נגרם לקופת ההתאחדות לכדורגל, בשל עריכת טורניר ניבחרות-הנוער הבינלאומי, שהתקיים בחנוכה בישראל. לראשונה מאז מתקיים המיפעל, דורגה ניבחרת-הנוער של ישראל בכדורגל במקום האחרון בטורניר. עתה תשקיע ההתאחדות סכומים ניכרים נוספים כדי לשגר את ניבחרת-הנוער בחודש הבא לדרום-אמריקה כדי להשתתף במישחקים המוקדמים על גביע העולם לניבחרות נוער — גביע קוקה קולה. למרות הספקות שהועלו לגבי כדאיות השתתפותה של ניבחרת-הנוער הישראלית, ברמתה הירודה הנוכחית, בטורניר, נראה כי השיקול הפוליטי הוא שיכריע בעד.

תיקון טעות

בטעות הוחלפו בעת הדפסת גיליון זה שתי גלופות. התמונה המודפסת במדור במדינה בעמוד 59. האמורה להיות תמונתה של נורית פדוביץ, היא תמונתה של ברכה חסון. תמונתה של נורית פדוביץ מופיעה בכתבה המתפרסמת בעמוד 60, כשמתחתה הכותרת "השכנה" — במקום בו היתה צריכה להופיע תמונתה של ברכה חסון. עם הג' פדוביץ' וחסון הסליחה.

יש סיבה למסיבה!!

HMK-55

- MUSIC POWER UNIT 50
- R.M.S. UNIT 18
- כטיפון אוטומטי עם ראש מגנטי זמנתי יהלום
- טייפ קסטות DOLBY
- זוג דמקולים SS-750

HMK-339

- MUSIC POWER UNIT 50
- R.M.S. UNIT 18
- כטיפון אוטומטי עם ראש מגנטי
- טייפ קסטות
- זוג דמקולים SS-37

HMK-419

- MUSIC POWER UNIT 50
- R.M.S. UNIT 15
- כטיפון אוטומטי
- טייפ קסטות
- זוג דמקולים SS-420

HMK-229

- MUSIC POWER UNIT 30
- R.M.S. UNIT 10
- כטיפון אוטומטי
- טייפ קסטות
- זוג דמקולים SS-27

SONY

"העולם הזה", שבועון התדשנות הישראלי • המערכת והמינהלה:
תל-אביב, רחוב גורדון 3, מלפון 03-243386. תאריך: 136 •
מקן מברקי: "עולמפרס" • מודפס ב"הדפוס החדש" בע"מ, תל-
אביב, רח' בן-אביגדור • הפצה: "גד" בע"מ • גלויות: צינקהרפיה
בספי" בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • העורך: אלי תבור • עורך
תכנית: יופי שגון • עורכת כותב: נורית יהודאי • ראש המינהלה:
אברהם פיטון • מח' המדעית: רפי זכרונאי • המו"ץ: העולם הזה בע"מ.

קרא קרי

שות ושמעות, שנועד לערער את אמנות הביקורת של העולם הזה בפרשות אלה. מיד אחרי פירסום הגילוי בהעולם הזה בדבר רכישת פרוות ה"מינק הפרוע" היקרה לעליזה בגין, הגיבו מקורבי ראשי הממשלה על הגילוי באופן בלתי רשמי. הם הפיצו את השמועה כאילו הפרווה לא נקנתה כלל, אלא נלקחה בהשאלה מה פרווון התל-אביבי ג'ורג' ברייטלר, בעליה של חנות הפרוות יורק. כדי להעמיד את העובדות על דיוקן הנה סיפור חשיפת פרשת הפרווה במלואו. הידיעה על פרוותה של רעיית ראש הממשלה הגיעה אל העולם הזה במקרה. אחת מלקוחותיו של ברייטלר שמעה מפיו, כמה ימים אחרי שובה של עליזה בגין מאוסלו, סיפור שזעזע אותה. ברייטלר התפאר בעובדה שמכר לעליזה בגין פרווה במחיר של 30 אלף דולאר (כ-560 אלף ל"י) לצורך הנסיעה לאוסלו. כאשר שמענו על

דנקר יורגנסון, ראש ממשלת דנמרק, פטר בשבוע שעבר את שרת-החינוך ב" ממשלתו. ריט בירגארס הצעירה (37) ו- היפה, שרבים ניבאו לה עתיד פוליטי מז- היר, נאלצה לנטוש את הממשלה ולקטוע את הקאריירה הפוליטית שלה באיבה. משום שהיא שמה בביובו ראוותני. היא סרבה לשלם מכיסה חלק מחשבון ההוצאות שלה, בסך עשרת אלפים דולאר, בעת ש- שהתה בפאריס כראש ממשלת דנמרק לכנס אונסק"ו. קשה לשער כי מדינה כמו דנמרק, למרות שאינה בעצמה כה אדירה ומבוססת מי- בחינה כלכלית כמו ישראל, לא יכלה למצוא בתקציבה את הסכום הדרוש למימון הוצאות שרת-החינוך שלה. בעת שהותה בשליחות רשמית בחר"ל, אם נתבעה השרה לשלם את מחיר הביוב וההשקיה במלון פאר, הרי זה משום שהפרה כלל יסוד בלתי כתוב, המקובל במדינות נאורות כדבר מובן מאליו.

זהו הכלל הקובע, שבין שאר חובותיהם של מנהיגים, מטלת עליהם ועל בני מישי- פחותיהם החובה לשמש מופת אישי ל- ציבור אותו הם מבקשים להנהיג. אבל מה שגורא כה טבעי וברור כי מדינות אחרות, מתחיל להסתכן ברגע שבאים ליישם אותו בישראל. ביקורת לגטימית על אורה חייהם של מנהיגים, שהיא אחת מאבני-היסוד של העיתונות כי- עולם החופשי, הופכת — כאשר היא מושי- מעת בישראל — לחטטנות קטנונית וצרת- עין. לפעמים מתקבל הרושם כי מה שחסר לעם הזה הוא רק בית-מלוכה עם חצר- מלכות וכל גינוני ההדר והפאר הכרוכים בכך.

נתקלנו בתגובות מעין אלה, בעת שפיר- ספנו ביקורת על הראוותנות והפזרנות, שנוהגת משפחתו של ראש-הממשלה מנחם בגין. העולם הזה היה העתון היחיד ב- מדינה שמתח ביקורת על בית ראשי הממשלה מזווית זו. לא עשינו זאת רק משום שהבובנות הצורמת — אף כי היא נעשית בכספיה הפרטיים של משפחת בגין ולא בכספים ציבוריים — עומדת בסתירה לתביעה, שמשמיעים מנהיגי ה- אומה השכם והערב לעם להסתפק במועט ולהדק את החגורה. בראש וראשונה היא פוגעת בתדמיתו של ראש-הממשלה עצמו. שנועד עד כה בצניעותו הסגפנית כמעט. לפני ארבעה חודשים (העולם הזה 2138) מתחנו ביקורת על גיקור העיניים שבעריכת חגיגת יום-הולדת במחיר של 300 אלף ל"י לראש-הממשלה. לפני שבועיים (העולם הזה 2155) מצא העולם הזה טעם לפגם גם בכך שלצורך הנסיעה לאוסלו, כדי להשתתף שם בטכס הענקת פרס נובל למנחם בגין, מצאה רעייתו עליזה לנכון לרכוש מעיל פרווה יקר במחיר של 7000 דולאר.

האם הוחזרה הפרווה?

בשני המקרים לא הוכחשו העובדות. לא היתה אליהם כל התייחסות רשמית. תחת זאת באה תגובה בצורת מסע לחי-

גם אחרי הפירסום לא באה כל תגובה רשמית. תחת זאת הופצה הידיעה כאילו הפרווה היקרה בה מדובר, רק הושאלה ולא נקנתה. ביקשנו לאמת גירסה זו. חזרנו שוב אל ג'ורג' ברייטלר כדי לשאול אם אומנם הוחזרה הפרווה של עליזה בגין לידיו. עובדה היא ששבוע קודם לכן, בעת שביקרה כתבת העולם הזה בחנותו, לא היתה עדיין הפרווה של עליזה שם. ברייטלר לא הציע או למכירה את "הפרווה שלבשה עליזה בגין".

הפעם גילה ברייטלר חיסכון מפתיע. ל- גביו, במילים. הוא לא היה מוכן להוסיף אפילו מילה אחת בעניין הפרווה של ה- גברת בגין. "זכותי היא לא לדבר", אמר. במצב זה אנו רואים את עצמנו פטורים מלהסיק מסקנות לכאן או לכאן. כששני הצדדים מסרבים להגיב רשמית, לא ניתן לקבוע איוו משתי הגיסות היא הנכונה. אולם אם בעקבות פירסום הכתבה בהעולם הזה, החליטה אומנם הגברת בגין להחזיר את הפרווה היקרה לפרוון, זהו מעשה חיובי שיש לברך עליו. הוא מוכיח שביקורת עתונאית עשויה לעיתים לשאת פרי ולהביא אפילו דרך מה שגורא כאסימות היושבים בצמרת לרחשיהלב של הציבור.

חטא * בל יכופר

העיתונות הישראלית פירסמה ה- שבוע בהבלטה רבה את פרשת מנכ"ל- הסוכנות היהודית, שמואל להיס, שהודה לראשונה בפומבי, בג'ססה של מעין הלקאה עצמית פומבית על חטא, בכך שירה, "כנראה בשגגה", באחד מעולי אוניית ה- נשק של האצ"ל אלטלנה. הפרשה, שאירעה ב-1948, התעוררה מי- חדש, כאשר בעקבות הגילוי על מאורע זה בעברו של להיס קיבל יו"ר הנהלת הסוכנות, אריה דולצין, עשרות מכתבי- מחאה נרגזים. כותבי המכתבים טענו כי להיס, שירה בעולי אלטלנה שהיו עצורים במחנה יונה בתל-אביב, אחרי שירדו מה-

עדייה בגין רכישת הפרווה באוסלו
האם הפרווה הושאלה?

אינה הובערת ופצע אחד מהם. אינו ראו- לכהו בתפקיד הניגש של מנכ"ל הסוכנות. כתוצאה מכך תבע דולצין הסבר מלהיס. במכתב ששיגר להיס לדולצין הוא פרש את גירסתו שלו לפרשה. במכתב, ובראיו- נות שהעניק לעיתונות, טען להיס כי בעת שנשלח עם מחלקתו לשמור על עצורי אצ"ל במחנה יונה, ביקש להשתחרר מי- פעולה זו, "משום שאיני מסוגל להילחם בבני עמי". אולם הוא שוכנע, מחוסר ברי- רה, לצאת לפקודה. להיס טען עוד, כי נאלץ לירות בעצורים אחרי שהחלו להתפרע ולנסות לפרוץ מה- צריק בו היו כלואים. "החלטתי לפתוח ביריות אווהרה... כיוונתי את הסטן לכיוון שלא עמד בו איש. כיוונתי למעשה אל ריפתי-הבטון כדי שאיש לא ייפגע, אך כנראה שבשגגה ובלי כוונה הגבהתי קצת את הקנה וכדור אחד החליק פנימה אל תוך הצריף ופגע באדם שישב בפנים". הוא היינו מתייחסים שוב לפרשה זו, שי הועלתה בהרחבה מעל דפי העולם הזה, לולא ציינו העתונים שנזכרו בה עתה, כי "הפרשה התפרסמה לראשונה בספרו של

שלמה נקדימון אלטלנה" וכי הסערה ה- ציבורית בקרב אנשי האצ"ל לשעבר ה- עוררה גם היא בעקבות גילוייו של נקי- דימון. שהוא כיום דובר ראש-הממשלה, בספרו.

יש כך הרבה יותר מאשר אידיוק. זהו סילוף מכוון. פרשת להיס פורסמה לרא- שונה בהעולם הזה (2114) בראשית חודש מארס 1978, חודשים מספר לפני שהופיע ספרו של נקדימון. היא זכתה אפילו בשער אחורי עם הכותרת מנכ"ל הסוכנות ירה בניצולי "אלטלנה". בעקבות פירסום זה החל דולצין לקבל מיכתבי-מחאה מניצולי אלטלנה, זמן רב לפני שספרו של נקדימון ראה אור.

אבל הסילוף וההתעלמות מגילויי העולם הזה וזכות הראשונים שלו בפירסום ה- פרשה אינם העיקר בפרשה זו.

שבוע לפני שחשף את פרשת להיס ו- ניצולי אלטלנה, גילה העולם הזה פרשה נוראה יותר בעברו של להיס. תחת הכו-

הגילוי עז להיס (גיליון 2114)
סילוף בדון

תרת חירבת להיס (העולם הזה 2113), גילה העולם הזה כי בעת מילחמת העצמאות, כשמש משקד פליזה בחטיבת כרמלי, הואשם להיס והורשע ברצח 34 שבויים לבנוניים, תושבי הכפר חולה שמצפון ל- מנרה.

עוררנו את הפרשה לא מתוך תאוה לחטט בעברו של מנכ"ל הסוכנות. באותה תקופה סערה המדינה סביב הקרנת מחזה הטלוויזיה חירבת חיזקה, על פי סיפורו של ס. יואר. רבים ממתנגדי הקרנת הסרט טענו אז כי פרשה מעין זו המתוארת בסיפור, של רצח שבויים במלחמת העצמאות, לא אירעה כלל במציאות. כי דוגמא גוללנו את סיפורו של להיס, שי נידון לשבע שנות מאסר אחרי שנמצא אשם באחריות לרצח 34 השבויים. בערעור בפני בית-הדין הצבאי העליון הופחת עוגי- שו לשנת מאסר אחת בלבד. אותה ריצה במעצר צבאי פתוח של פיקוד-הצפון.

גילינו אז לראשונה, כי שש שנים אחרי שהסתיימו ההליכים המישפטיים בפרשה זו, זכה להיס בחנינה מנשיא המדינה דאז, יצחק בן-צבי, כדי שיוכל לקבל תואר של עורר-דין. על פי הפירוש המישפטי שניתן לעידי היועץ-המישפטי של הסוכנות ל- חנינה זו, היה מתן החנינה בבחינת "מחיר קט ההרשעה", כלומר, "שאינו להסיק יותר על סמך אותה הרשעה כי נעשה אומנם המעשה הפלילי עליו ניתנה החנינה".

אופייני לסגנון החדש במדינה, שהסערה הציבורית שהתחוללה השבוע מחדש לא עסקה בפרשת טבח השבויים בה היה להיס מעורב, אלא בפציעתו "בשוגג" של אחד מניצולי אוניית-הנשק של האצ"ל. מעורבות בטבח שבויים ערבים אין בה כדי לפסול אדם מכהונת מנכ"ל הסוכנות. אבל פגיעה ביהודי, מה גם שהוא איש אצ"ל, היא ככל הנראה עבירה בלתי נסלחת שאין עליה חנינה.

אורי אבנרי

לבוחר בטוב ביותר

TIME הסיגריה לעוין
דובק מייצרת סיגריות איכות למעלה מ-40 שנה

לפני 25 שנה

הקולנוע של אותם הימים. כתבה מיוחדת תחת הכותרת, "נהר אל-בארד שונא אמריקאים" הגישה לקוראים סיקור על המתרחש במחנה פליטים פלסטינים בלכנון. בשער הגיליון: כוכבת הקולנוע האיטלקי סילבנה מנפאניני, כהאבה: 1 איטלקי = 1000 אמריקאים.

בן גוריון נגד הציונות * עמוס קינן מוכן להיות „חבר

להשכיר" * היריה הראשונה ב„פרשת קסטנר"

„העולם הזה" 845
תאריך: 31.12.53

פינקס, והירצה בשעורי פילוסופיה באר גיברסית בודאפט. אחרי מפלת הנאצים עבר מהונגריה לצרפת ומשם לירושלים, שם רכש בית-מלון. את כל זמנו הפנוי מהנהלת המלון הוא מקדיש לכתיבה, חוץ משבתות. בשבת, ככל יהודי דתי בן גילה, הוא מבקר בבית-הכנסת. כיאה ל- עסקן פעיל של המיוחד.

גזירה משותפת. בדברו על קסטנר, איוב בנפשו. מתרומם קולו של גרינוואלד ועניו נוצצות. „מדוע נסע קסטנר לנירנברג להעיד לטובת הרוצח הנאצי קורט באכר?" שאל, במושכו בשרוולו של בן שיחו „מדוע? כיוון שקורט איים עליו לספר את האמת בעניין 130 אלף הדולר שנגזלו על-ידיהם במשותף. בעצם, את הפרטים אתה יכול לקרוא במכתבי."

הוא שלח את ידו לתוך מעליה-החורף, שלף מהכיס הפנימי כמה טפסים של מיכ"בטים אל חברי המיוחד (פנימי!).

מישטרה

האיש הוכון במקום הוכון

אליעזר שילוני, ראש המחלקה הפלילית של מישטרת ירושלים, החמיר את מבט עניו הכחולות וליטם את סנטרו הבולט וקבע: „מיספר ההתפרצויות והגניבות בירושלים עלה באופן ניכר בזמן האחרון. הגיעה השעה לערוך סריקה כללית."

שילוני איננו מן האומרים ושאנים עור שים. בערב יצא במכוניתו, ופקד על מאמצי השוטרים. התוצאה: 30 חשודים נעצרו לחקירה. כשחזר שילוני לביתו, מאוחר בלילה, היה עייף אך מבעריצון. אולם להפתעתו מצא את הבית מואר ואת הדיי"ר ערים: בהיבשעה שעסק הוא בלכידת הגנבים, נפרצו בנדין שבו התגורר שתי דירות, ורכשו נשדד. סרכל הגניבות בי אותו לילה בירושלים: שבע.

אנשים

● עם דחיית מישפטו נגד היומון הארץ, לא שקט המשורר **זלמן שניאור** ופיר סם בדיעות אחרונות, מיכתב תוקפני שבו כינה את סופרי העיתון „ארחי-פרחי העיר שים שם במלאכת הרפורטז", כלומר אלה שסוברים שם פיגרי חתולים מאשפות ומשליכים אותם לחצרות שנואות..."

● סופר אחד, יהושע (ר' **בנימין**) התלמי, השיב בתגובה לדרשה ליטול חלק בפעולה נגד המיסיונרים, בהצעה מקורית: להקים מיסיון נגדי, המכוון לגייס את נוצריי ישראל, שייאלץ את המיסיונרים הנוצרים להקדיש את זמנם ומירצם לחינוך האמונה בעדותיהם...

● במסיבה שנערכה לכבוד החלמתם של עוררי העולם הזה מפציעותיהם, חלק עורר-הדין שמואל תמיר ** מחמאה לאחת הנוכחות, שמצאה (כמו האחרות) חן בעיי ניו: „את כל יום נראית יותר יפה. היום את נראית כמו מחר!"

* כיום מנהל החברה הממשלתית ל- מדינות, ובעבר הלא-רחוק נציב מטה-ה- נסה.
** כיום שר-המישפטים.

גיליון „העולם הזה" שראה אור השבוע לפני 25 שנה בדיוק היה גיליון הנעילה לשנת 1953. כתבה מרכזית תחת הכותרת „טייס עברי" הציגה את דיוקנו של אליעזר חזן, טייס קרב, כמייצגו של דור חדש ששיאפיו היה שליטה בשחקים. מדור „במישפט" הביא תחת הכותרת „השופט החדש: מואר" את הסערה שהתחוללה עם מינויו של צבי ברנר, היועץ המישפטי של ההסתדרות, כשופט בבית-המשפט העליון. מדור הקולנוע הביא, השבוע לפני 25 שנה, כתבת-שער מצולמת תחת הכותרת „המהפכה האיטלקית", שהביאה את הנאצי-ריאליזם האיטלקי לפסגת

העם

צ'ק או נכש?

מדינת ישראל דרשה קורבנות רבים. התנועה הציונית היתה קורבנה הראשון. עד לאותו יום גדול, במאי 1948, היתה לתנועה מטרה ברורה: היא היתה המדינה בדרך. מוסדותיה היו הממשלה הניידת, ובחרו בה כל רוכשי השקל הציוני בברוקלין ובבנימינה. בפאריס ובפרדסה. מאז, השתנה הכל. המדינה בחרה בממשלה משלה. דעת היהודים בברוקלין ובפאריס טוב לא קבעה כמעט במאום. אפשר היה לדרוש מהם רק שני דברים: לשלוח את כספם ארצה, או לבוא אליה בעצמם.

היתה זו בחירה לאי-קשה. יהודים נמצאו בשפע, והם באו לארץ. רק קומץ קטן מהם היו ציונים. הם באו מפני שלא היה להם מקום אחר ללכת אליו, ומפני שה תעמולה של המדינה הבטיחה להם גן-עדן לאומי.

אותה שעה ישבו הציונים בבתיהם, ו- אספו תרומות לישראל. איש לא אמר להם שעליהם לעלות ארצה. איש לא אמר להם שאם הם נשארים בבתיהם הנוחים, אין הם אלא משתמשים עלובים. כי דיעה כזאת היתה יכולה להרגיז אותם. ואוי לו לצ'ק שאדם נרגז חותם עליו. זה עלול להיות צ'ק על סכום זעום למדי.

מהו ההבדל? פחות מכלום הביע דיעה מסוכנת זו דויד בן-גוריון, ראש ממשלת ישראל הראשון. הוא היה האחד ראי אתלצבי המדינה. המדינה היתה זקק קה לכסף.

זה היה עוד לפני שמבטו של ראשי הממשלה נתקל בצריפי שדה-בוקר. בינ- תיים הוא פרש רישמית מתפקידו, והדאגה לתקציב המדינה עברה ליורשיו. מצפונו השתחרר מן הכבלים.

השבוע, עת התכנסו חברי הוועדה-הפועל הציוני בירושלים, הגיע מכתב פרטי של בן-גוריון לאחד מחבריו. כשעיינו החב- רים בתוכנו, נדהמו. אחר-כך התרגזו, במקום לקרוא לא המיכתב בשעת הוויכוח, כפי שהתכוון הכותב, דחו אותו לפינת הברכות. אחרי מיכתבו של הרב הראשי, אך אפילו שם עורר סערה.

שאל בן-גוריון: „האם תיתכן, אחרי קום המדינה, תנועה ציונית בלי חובת עלייה אישית? ואם תיתכן — מהו ההב- דל... בין ציונות ללא חובת עלייה לבין חובה למדינת ישראל, המשותפת כמעט לכל יהודי?... מהי החובה האישית המו- טלת על ציוני?"

„ההסתדרות הציונית עומדת בפני סכנה להפוך מגנון שדרכו עוברים הכספים שיהודים מכל הארצות מקדישים לבניין המדינה... קשה להניח שמגנון זה ראוי לשם של תנועה גואלת..."

זה היה מיכתב נכון ואמין. אך הוא לא יליהב את יורשיו של בן-גוריון ב- קרית-הממשלה בירושלים, האחראים ל- תקציב המדינה.

עיתונות

שוטלים קטנים

„היה היה כרם מאורגן. ובכרם המאורגן היה שועל קטן בלתי-מאורגן. שועל קטן וחבלני." במילים אלה פתח בשבוע שעבר עמוס קינן, המעלה רק לעיתים רחוקות חיך על שפתיו, מדור יומי חדש ביומון

בולים, ורביעי לוקח חכה ויוצא לדוג דגים.

למלכיאל גרינוואלד (72) יש תהביב בלתי-רגיל במקצת: הוא כותב, לא שירי אהבה או סיפורים הממלאים את סלי העורר- כים — כתביו של מלכיאל גרינוואלד הם מסוג שונה לגמרי. הם מכילים קיטרוג חריף על מיספר רב של אנשים, והם מגיעים אל קהל מצומצם תחת הכותרת „מיכתבים אל חברי המיוחד (פנימי). אך בין הנמנעים גם כמה אישים בלתי-מפלג- תיים ומערכות העיתונים.

חג-מולד באנגליה. כל מילה שנייה במיכתבים אלה יכולה להיות נושא נכבד למישפט על הוצאת דיבה, קביעות כמו „עריק", מוזיק תעודות וגיבור העול-ה- תהותון". או „עמוס בן-גוריון, סגן מנהל המישטרה בישראל, איש עסקים מצליח ובעל הווילה החדשה בהרצליה הפליג גם השנה, כימים ימימה, לאנגליה כדי לחוג את חג-המולד בחוג המישפחה!" השבת לאלוהים!" — מפוררים במיכתביו בכל שורה שנייה כמעט.

אך מרבית קורבנותיו העדיפו עד כה, משום-מה, שלא להגיב על האשמותיו ה- חותכות של גרינוואלד. הראשון העומד להביא אותו לפני בית-הדין, ב-17 בינואר 1954, הוא היועץ-המישפטי של ממשלת ישראל, חיים כהן (שער העולם הזה 829).

קסטנר, פקיד גבוה במישרד המיסחר וה- תעשייה, שבו לגרינוואלד שורה ארוכה של האשמות, המשתרעות על יותר משישה עמודי טטנטייל צפופים, שבמהלכן כינה אותו בין השאר „משתף פעולה פושע עם הרוצחים והגזלנים הנאצים...". „מחבל במפעלי ההצלה של יהדות הונגריה", „מנהל-כספים מפוקפק וכו' וכו'". „הוכו' וכו' רמזו כי בידי גרינוואלד עוד שורה שלמה של האשמות שאותן לא פירט, אם מחוסר מקום ואם מסיבה אחרת.

בחיוך נעים, אך בקול חלוש, סיפר מלכיאל גרינוואלד על הימים שבהם היה מורהו של שריהתחבורה המנוח דויד צבי

* הכוונה לבני מישפחתה של רעיית עמוס בן-גוריון, שאינם יהודים.
** בפסק-דין של השופט באותו מיש- פט, ד"ר בנימין הלוי, הוא קבע בין השאר שהד"ר קסטנר „מכר את נפשו לשטן..."

חרות, בשם שוטלים קטנים (שתי מילותיו הראשונות של פסוק בשיר השירים: „שיר עלים קטנים מחבלים כרמים..."). המילים הראשונות לא היו מקריות, היתה בהן כוונה אוטוביוגרפית מפורשת. היתה זו שיבתו של מחבר עוז' ושות' בהארץ לזירת העיתונות. אחרי שנעדר ממנה, לפחות בשמו האמיתי, במשך שנה וחצי.

אפילו בנגב לא. במשך שנה וחצי היה עמוס קינן מחוסר-עבודה. למרות זי- כויו במישפט הטלת הרימון על ביתו של שריהתחבורה צבי פינקס, לא הצליח עמוס קינן לשוב לעבודתו בעיתונו ל- שעבר, הארץ, או לקבל עבודה בעיתור- גים אחרים. ואפילו בתחום אחר. אפילו גיסיונותיו להשיג עבודה בנגב, עלו בתור- הו.

לבסוף הצליח קינן להשיג את הסכמתה של מערכת היומון חרות להעסיקו. הוא אמר: „עכשיו כבר לא איכפת לי אצל מי אעבוד. אני מוכן להיות חבר להשכיר, ובלבד שיהיה לי למי להשכיר אותה." במקום חרב, בחר סמל מתאים יותר: זנב שועל, שאליו מחובר לפיד בוער המוכר היטב לשועלי שמשון. נחמתו היחידה: המערכת לא דרשה ממנו במפורש להת- אים את מדורו לרות המפלגה המוציאה את העיתון, ונתנה לו חופש-פעולה במדור- רו.

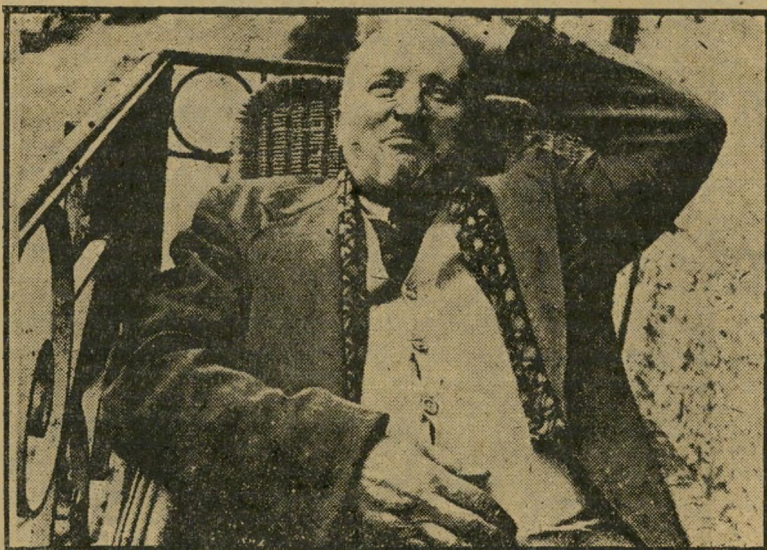
בכך נדחתה, לתקופה בלתי-ידועה-מי- ראש, תוכניתו הנואשת של קינן לצאת לחוץ-לארץ, לחפש את לחמו מעבר-לים.

מישפט

צדק, צדק תרדוף

מלבד המיקצוע שממנו הוא מתפרנס, יש לכל אדם גם תחביב המיוחד לו. שבו מתגלה אישיותו האמיתית, אחד בונה טיי- סנים, שני מטפס על הרים, שלישי אוסף

* פרט לתקופה קצרה, שבמהלכה צייר קריקטורות יומיות ב„הארץ" תחת השם „כושי", שהופסקה כעבור חודשיים בהו- ראת העורך.

מלכיאל גרינוואלד

האזרח הבודד שקרא תגר על המימסד הממ- שליחי כולו, האשים את ד"ר ישראל קסטנר בשיתוף פעולה עם הנאצים וגרם בסופו של דבר משבר ממשלתי, ואת אחד-ההויכוחים העקרוניים שהטעירו את החברה הישראלית, משך שנות ה-50 כתוצאה מהאשמות אלו.

טורטית

הנאה קטנה ומתוקה שלי. צד

טורטית

עם חלוקתם שקדים

יוקרה צמודה, מוניטין ועצמה בפיג'ו 504

למסקנה זו הגיעו מנהלים ואנשי מפתח בכירים בישראל. הם העדיפו לרכוש לעצמם פיג'ו 504 על פני כל מכונית אחרת ומפיקים ממנה את מלוא ההנאה, הן בעבודה והן בבית כמכונית למשפחה.

גם במשאלי דעת קהל שהעניקו לה את תארי "הקניה הטובה ביותר" במשך שמונה שנים רצופות.

הנך מוזמן לבקר באחד מאולמי התצוגה של פיג'ו לראות להתרשם ולהסיק את המסקנות.

הארי שבחבורה
PEUGEOT

מערכת הבלמים, איזורי הספיגה, הפגושים האיתנים, מעניקים לך יתרונות בטיחות ראשונים במעלה.

רשת המוסכים של חברת ד. לובינסקי בע"מ ברחבי הארץ, מבטיחה לך שרות מקצועי, מהימן ומסור בכל עת.

הבקוש הרב למכוניות פיג'ו 504 (גם מיד שניה) שומר על ערך כספק, גם בתנאי האינפלציה של היום והופכים את פיג'ו 504 להשקעה אידיאלית. זאת נקבע

מהו סוד ההצלחה של ה-504?

נסיונה הרב של חברת פיג'ו בייצור מכוניות הקנו ל-504 שם עולמי בכל הקשור לאיכותה ולבטיחותה ומעניקים לה אמינות בלתי רגילה הן בביצועיה והן בעמידותה לאורך מאות אלפי קילומטרים.

ה-504 בנויה ע"פ מיטב הידע הטכנולוגי העומד היום לרשות מהנדסי הרכב בעולם.

צמידותה המופלאה של ה-504 לכביש, יציבותה בסיבובים.

אריאלי

המפיץ הבלעדי: דוד לובינסקי בע"מ, תל-אביב: רח' שונצינו 16, טל. 33214-6, ירושלים: רח' הס 3, טל. 222666, 228888. סוכנויות: ירושלים: מוסך גסנר, איזור התעשייה, טל. 523221-2. חיפה: אוריאל כהן, רח' אלנבי 51, טל. 523363, 536822. רכב הצפון בע"מ, שדרות בן גוריון (הכרמל) 8, טל. 528228. נצרת: מישל וזוהר סרוגי, מרכז התעשייה החדש, טל. 56860-54053. חדרה: קלינע שיווק רכב בע"מ, הרברט סמואל 25, טל. 31689. שכם: עומר כליפא, רח' פייסל, טל. 1894. ראשון לציון: מוסך "שרתון" רח' הרצל 41, טל. 994481. אשקלון אלבי ושות' סוכנות לרכב פיג'ו רח' צה"ל 16, טל. 5305. כפר סבא: מוסך פוספלד, טל. 20161. רמאללה: מכוון "אל מצרי" אל בירה, איזור התעשייה, טל. 3657. בארשבע: מוסך אכספרס, איזור התעשייה, טל. 78292. אשנב הנגב, דרך חברון 3, טל. 77021. נתניה: לוינקופף הרמן, רח' שוהם 4, טל. 37821, 35081.

תן לאצבעות ללכת

דובר הביתיהלבו מסר כי הנשיא קארי טר לקה בהתקפת סחורים קשה. הודעה זו מוכירה את סיפורי זקני הדור המאמי תים את הכתוב באגדות ובספרי הספרים, כי כל גוי גדול, אשר קם וחשקה נפשו לעשות צרות ליהודים, קיבל את עונשו מ"אצבע אלוהים". מאחר וההיסטוריה, כרגיל, חוזרת על עצמה, ניתן היה לפרש את הודעת דובר הביתיהלבו בקשר ל"אצבע אלוהים" שבדבר. מעניין עד היכן הגיעה "אצבע אלוהים".

שמואל אירון, תל-אביב

סנמה בגין

בגין לא הצליח להביא את השלום לא ב-1977 ולא ב-1978. עתה, בפרוס שנת 1979, אולי הוא יזכור כי לא נותרו לו עוד שנים רבות להיות בשלטון והדרך תאוך לו יותר לממש את השלום עוד בת-

קופת שילטון. אם הוא לא יעשה זאת בשנה האזרחית הקרובה, נוכל לסמוך בעתיד רק על סנמה קלאוס.

חיים שיבק, תל-אביב

אוי לשמחה!

סירובם של ערביי ארץ-ישראל לחלוקת הארץ בין שני העמים, בנובמבר 1947, גרם לכך שהעם הפלסטיני לא זכה במדינה משלו ולא בעצמאות. גם אנחנו לא למדנו מסעותינו שלנו. השיחות שהחלו בין ישראל ומצרים בחודש דצמבר 1977, לא חר ביקור הנשיא סאדאת בירושלים, היו יכולות להביא להסכמים ואולי גם לחווה שלום לפני כמה חודשים. אבל פיצוץ הריחות עוד בתחילתן, כשבין שאר הגורמים היה פעולתו "הגאונית" של אריאל שרון בהקמת המיגדלים הפורחים בצפון סיני, גרם לכך שלמשך חודשים ארוכים וגורליים הופסקו השיחות.

במשך השנה שחלפה התחזקו המדינות הערביות והתלכדו והדבר מתבטא בהקמת עמדתו של סאדאת. ייתכן שההפסקה הנוכחית של השיחות מעודדת ומשמחת את מתנגדי חווה-השלום — הן שלנו והן של הערבים — אבל איך לאותה שמחה. מתי נלמד אנו וילמדו עמי האזור ובעיקר הפלסטינים מהשגיאות שלנו ושלם?

ג. כהן, גבעתיים

מינק של "אתא"

ליאירה יסמין — צל"ש על הכתבה על "המינק הפרוע" (העולם הזה 2155) של הגברת עליזה בגין, אשת ראש-הממשלה הצנוע. ואותה הגברת בגין אני רוצה לשאול: האם "המינק הפרוע" ששילמה עבורו טבין ותקלין 133.700 ל"י, הינו חוצרת אתא? הרי, כזכור, הודעת בראי-נוך המפורסם מדי אחרי עלות בעלך שליל-סון, כי הינך משתמשת וקונה רק תוצרת אתא.

ואם תשאלי אותי למה אני פונה אליך באמצעות העיתון, הרי שגם תשובתי לי שאלה זו ראוייה לפירסום: יען כי מיכ-

תבים מסוג זה אינם מגיעים לתעודתם. הם תמיד נשארים תקועים בתוך בני מיש-פחת השאה, המתגוררים בחצרו ועוורים לו "בניהול המדינה".

יונה כרפס (מהמישפחה הלוחמת), ירושלים

משל לא שיכנע

בכתבה "מיצעד הדמעות" (העולם הזה 2154) על פרטי ההלווה של גולדה מאיר ז"ל ומה שקדם לה, נשתרבו קטע בכור תרת משנה, "כמעט שערוריה", שממנו משי-תמע, כאילו שמוכ"ל ההסתדרות, ירוחם משל, הוא אשר הצליח לשכנע את בני מישפחתה של גולדה שלא לעמוד על דרישתם (להציב את הארון בחצר הוועה"פ של ההסתדרות קודם העברתו לכנסת בירושלים) — ולא כן הוא.

למען הדיוק יורשה לי להעיר שהמוכ"ל, ח"כ ירוחם משל, נפגש עם בני המיש-פחה של גולדה מאיר ז"ל ובהיוועצות משותפת על סדרי ההלווה באשר לכיבוד רצון המישפחה, הוא ראה בפנייתם למיר של להציב את הארון גם בחצר הוועה"פ של ההסתדרות — פנייה אנושית ומוצי-קדת לכל הדעות. שכן, גולדה ז"ל היתה קשורה להסתדרות מראשית דרכה הצי-בורית ועד יומה האחרון. היה זה מעמד מכובד, כיאות לגולדה, לוא נתאפשר לרבי-בות לעבור על פני הארון גם בבית הוועד הפועל, מה גם שהיתה זו בקשה מפורשת של המישפחה.

התנגדות הממשלה לבקשת המישפחה היתה שלא במקום. והמוכ"ל הבהיר זאת לבני המישפחה, כפי שמציין בכתבה, שהיא כשלעצמה כתבה עתונאית עניינית ומעניינת.

שמואל סילר, דובר ההסתדרות, תל-אביב

דיין ביונה

אולי תסבירו לי אתם מה קרה למשה דיין? הרי אתם הצגתם אותו כל השנים כמי שמנסה לפוצץ ולטרפד כל הסכמי שלום. הדבקתם לו את התואר של "מחרחר מלחמה" וראיתם בו אסון לכל סיכוי

לשלום אפשרי. והנה דווקא דיין הנוראי הזה מתגלה עתה כפשוטו וכוותן הגדול ביותר בממשלה. אחרי עזר וייצמן, כמוכן, גם הוא מוכן פיתאום ללכת לקראת המצ-רים, מבלי להקפיד על ניסוחים מישפטיים ריקים מתוכן. מה קורה פה? האם השהייה במחיצת בגין הופכת ניצנים ליונים?

אשר גלבן, תל-אביב

ואם לעזר וייצמן ולמשה דיין יש אומץ — שיקומו ויעזבו את הממשלה. בואו נראה את בגין מסתדר בלעדיהם. אולי זוהי הדרך היחידה, לשכנעו להגמיש את עמדותיו ולהביא סוף סוף את הסכמי השלום לפני שנשכח מה פירוש מילה זאת.

י. רביצקי, ירושלים

דור מאוכזב

מר בגין היקר, לפעמים חבל לי מאוד שלא נולדתי להיות נכדתך, כי אולי אז (המשך בעמוד 12)

שבוע סוער מבחינה פיננסית ורומנטית. היגרויות להוצאות מור-פרוות תביא אותך ל-סף הייאוש. אך הצלה שתבוא בעיקבות קשר רומנטי חדש, תהפוך את הגלגל. בשבוע זה רבים סיכוייך למצוא את בן הזוג האידיאלי. פחדך מצרה המרחפת על ראשך מוצדק בי יסודו. קשריך החב-רתיים יסתעפו לכל העברים האפשריים.

21 במרס - 20 באפריל

אם את מתאכזבת מאוד וכרי שרצית בזה, ולא עשית שום דבר בסיסי כדי למנוע את הדבר, האיש שפגשת, שוב אינו משאיר בפיך אלא טעם של אפר: זכרי שגם הוא איננו יכול לתת לך אלא מה שאת מרשה לו לתת. אל תהי-סס לצאת לבלות הרבה, לערוך טיולים ארוכים, רצוי במכונית; הופעתך היא חשובה.

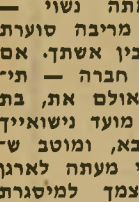

23 בספטמבר - 22 באוקטובר

עניים סוערים יכסו לקראת סוף השבוע את חיי האהבה שלך.

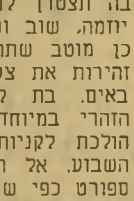

22 באוקטובר - 22 בנובמבר

23 בנובמבר - 20 בדצמבר

ימים יפים וטובים יקדמו את עתידך.

23 בנובמבר - 20 בדצמבר

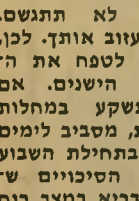
23 בנובמבר - 20 בדצמבר

גם השבוע אסור לך להסתבך באהבה. החלטה גורלית אותה קיבלת לא תתגשם. היא תעזוב אותך. לכן, תמשיך לטפח את ה-קשרים הישנים. אם לא תשקע במחלות מדומות, מסיבי לימים א' וב' בתחילת השבוע יש כל הסיכויים ש-תהיה בריא במצב רוח המאפשר לך ליהנות מהצלחותיך בסוף השבוע. אם אתה רוצה בידידים אמיתיים, הימנע מכל רכילות.

21 בדצמבר - 19 בינואר

23 בנובמבר - 20 בדצמבר

20 בינואר - 18 בפברואר

מישהו שחשבת אותו כל השנים האח-רונות לידידך הטוב, יתגלה השבוע כאויב בנפס. המסוגל לכל על-מנות להשמיץ אותך בעיני הממונים על שניכס. התאפקות מ-צידד תקדם את עני-ינך, לכן היוהר מ-כניעה לדחפים בלתי מרוסנים. הרבו בנסי-עות מחוץ לעיר. שם יש לכם כל הסיכויים לפגוש ידיד טוב.

21 בינואר - 20 בפברואר

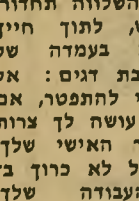

20 בינואר - 18 בפברואר

אחרי מסע ארון ומפרך, אתה חוזר ל-מצב של רגיעה מוח-לטה. השלווה תחדור, אט-אט, לתוך חייך ותמצא בעמדה של כוח. בת דגים: אל תהססי להתפטר, אם הבוס עושה לך צרות במישור האישי שלך. זה כלל לא כרוך ב-חווה-העבודה שלך. בן דגים: ימי ה' וי'

19 בפברואר - 20 במרס

20 בינואר - 18 בפברואר

השבוע לא נועדו לזינוק בתחום העיסקי.

זה קורה, אך באיטיות משגעת. הסכנה ה-גדולה ביותר המאיימת עליך בשלב זה של ה-מישוק, היא שתאבד העצבים ותנקוט בצע-דים נחפזים. תערוך שינויים זעירים במאזן התשלומים שלך. ה-שבוע חל מופנה ב-חייך. הם ישתנו מבלי הכר. רק תוריד את הקליפה החיצונית, תי-ווכחי בזה. בן בתולה — פגישה עם ידידה אינטימית תסתיים במריבה טפשית.

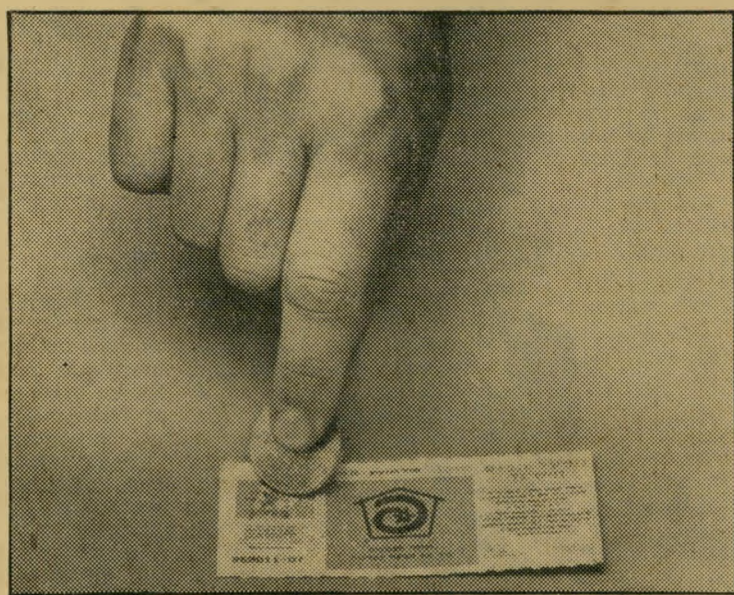

22 באוגוסט - 22 בספטמבר

חישגד

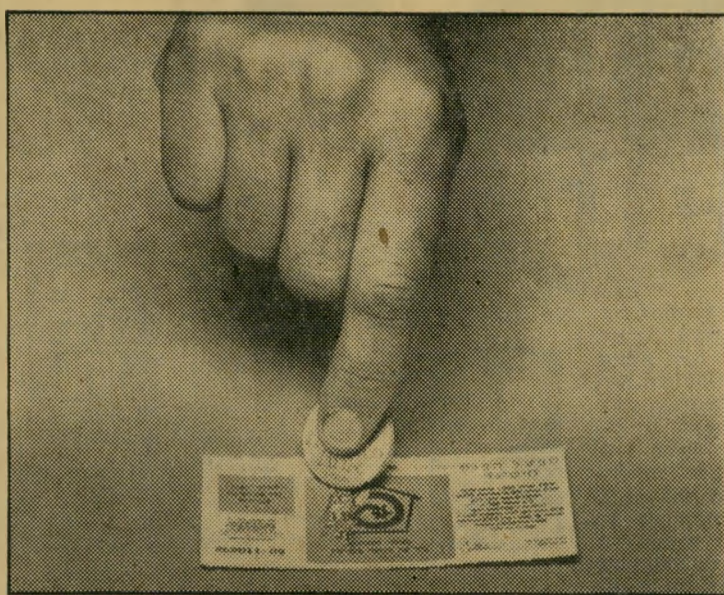
עוד משחק הגרלה חדש של מפעל הפיס. אתה יכול להשקיע 15 ל"י ולזכות מיד ב-10,000 ל"י.

את כרטיס ההגרלה החדש - **חישגד** אפשר לרכוש בכל אחת
מנקודות המכירה של מפעל הפיס. תמורת סכום של 15 ל"י בלבד
תוכל לזכות במקום - בפרסים עד לסכום של 10,000 ל"י.
בהגרלת הסיום - פרסים בני 100,000 ל"י ו-500,000 ל"י.

אל תזרוק

אל תזרוק את כרטיסי החישגד שקנית. בצד
שמאל של הכרטיס מסומנת משבצת בודדת. גרד
מעליה את שיכבת הציפוי. במשבצת תתגלה אות.
כשתצליח להרכיב מסדרת האותיות את השם
„מפעל הפיס“ תקבל סכום של 100 ל"י וכן
תשתתף בהגרלת פרסים מיוחדת, בה יהיו 2
פרסים בסכומים של: 500,000 ל"י (2) ו-100,000
ל"י. סכויי הזכיה של המשתתפים בהגרלה זו -
גבוהים במיוחד.

גרד וזכה

קח את כרטיס החישגד. גרד בעזרת מטבע (או
כל חפץ קשה אחר) את שיכבת הציפוי עם סמל
מפעל הפיס. מתחת לציפוי יתגלו ששה סכומים.
אם אחד הסכומים מופיע שלוש פעמים - יהיה
זה סכום הפרס בו זכית. בכרטיס זה תוכל לזכות
מיד בפרסים עד 10,000 ל"י.

חישגד זכיה מיידית

מפעל הפיס

הגיגים על רסיסים

בימים אלה עומד לפרוש מן הכנסת ח"כ אריה (לובה) אליאב. את מקומו ימלא אורי אבנרי. אריה אליאב, וכמובן גם מר אבנרי, מייצגים מיפלגה קטנה. ב"ארגון הישראלי קוראים למיפלגות קטנות "רסיסי מיפלגות". רשימה זו מוקדשת ל"רסיסים".

ח"כ משה ארנס מקיים מגעים עם מיפלגות אחרות, על-מנת לשכנען להצטרף ליוזמתו להעלות את אחוז החסימה בבחירות הבאות לכנסת. אין זו יוזמה ראשונה בכיוון זה. הצעות ממין אלה מועלות חדשות לבקרים. כבר נוסו כמעט כל הרעיונות שמגמתם להור ציא מן הכנסת את המיפלגות הקטנות. המגמה היא להכפיל את האחוז הקיים, ולהעמיד אותו על 2 אחוזים. אילו הופעל חוק שכזה בבחירות לכנסת התשיעית, היתה נמנעת בחירתן של הרשימות הבאות: פועלי אגודת ישראל שזכו ב-1.3 אחוזים; שלומציון — תנועה להגשמת הציונות, שזכתה ב-1.9 אחוזים; הליברלים העצמאים, שזכו ב-1.2 אחוזים; מחנה של"י שזכה ב-1.6 אחוזים, ורשימתו של מר זועבי מנצרת, שזכתה במעט יותר מאחוז אחד.

בדרך זו, היו מתפנים שמונה מקומות בכנסת תשיעית. קרוב לוודאי שמקומות אלה היו מתחלקים בין הליכוד, המערך, ד"ש והמפד"ל. על-מנת שלא לפגוע בכבודו של איש, לא נציין את שמם של אותם המועמדים מקרב ארבע המיפלגות הללו, לא ננקבו בשמות הזוכים המאושרים. מאידך היתה נמנעת כניסתם לכנסת של האדונים ד"ר קלמן כהנא, אריה אליאב, ד"ר מאיר פעיל, אריאל שרון, יצחק יצחקי, גידעון האוזנר, ח"כ זועבי והגברת שולמית אלוני.

בקבוצה זו אפשר למצוא חלק מטובי הפרלמנטרים של ישראל. זאת ועוד, מאחר שבמחנה של"י קיים הס"כ רוטציה, הרי בדרך זו היתה נמנעת כניסתו של אורי אבנרי, שאף הוא אינו קוטר-קנים בתחום הפרלמנטי. או שמא היו דוחקים קבוצות אלה בטרם בחי רות לגושים הגדולים, על-מנת לזרוע מבוכה ופירוד אחר הבחירות. נזקקנו לפיקציה זאת, על-מנת להדגים תוצאות צפויות של העלאת אחוז החסימה. מהם הנימוקים העיקריים של דוחקי הקץ בנושא זה? על כך אפשר לענות באופן תמציתי:

- ההנחה כאילו מיפלגות קטנות משבשות את ההצביעות הממשלתית.
- ההנחה אחרת, כאילו מיפלגות קטנות חותרות ומצליחות פה ושם בחתרנות, להוות לשון-מאזניים קול-אליציונית ונוקבות בתעריף מופרז.
- ההנחה נוספת, כאילו על-ידי ביטול המכני של מיפלגות קטנות, תצטמצמו הגדולות להגיע לסדר-גודל שיאפשר להן שילטון שמתבסס על מיפלגה אחת. מעין חתירה לסטואציה פרלמנטרית דוקטורית נוסח אנגליה, ארצות-הברית ושאר האומות האנגלו-סאקסיות.
- ההנחה אחרת, כאילו מיפלגות קטנות אינן מייצגות את האינטרס הלאומי אלא אינטרסים שוליים. יש גם הנמקות נוספות, אך דומה שאלה שנימנו לעיל הן הנפוצות ביותר.

כל משקיף אינטליגנטי יוכל לקבוע על נקלה, מהו גודל תרומתן של הסיעות הקטנות לעבודת הכנסת. הקוטן מהווה דהף. חברי סיעות אלה מגלים נוכחות

ספק ליוזמים. דומה שהיוזמה הזו מקורה בתרבות פוליטית של התנשאות וציניות מצד בעלי הכוח בפוליטיקה הישראלית. גם חלק מן הניסיונות לשנות את שיטת הבחירות כולה שאב מאותם המעיינות. אך אלה חתרו, לפחות, להישגים נוספים: העמקת הייצוג והקשר בין הבוחרים בכיוון לנבחרים. ואילו העלאת אחוז החסימה אמורה לעקור, באופן מכני ובזוטה, תנועות פוליטיות זעירות אך חיוניות מן הנוף הפרלמנטרי.

מאחרי יוזמה זו מסתתרת, אולי, גם מגמה נוספת — לחסום את דרכן של קבוצות פורשות פוטנציאליות להתמודדות אפשרית על אמון הבוחרים לכנסת העשירית. היוזמה עלולה לפגוע בעתיד בסרבני קמפיין דייוויד מקרב אנשי הליכוד.

אחד הביטויים החביבים על יוזמי העלאת אחוז החסימה, כמו על מי שחותרים לשנינו בשיטת הבחירות, הוא הכינוי "רסיסי מיפלגות". זהו מעין גידוף סטריאוטיפי נפוץ, שעושים בו שימוש כלפי כל המיפלגות הקטנות והזעירות — "רסיס" מול "גוש".

אך "רסיס" במשמעות הלשונית, הוא חתיכה קטנה מדבר שנשבר והתרכס. בפועל, מדובר במיפלגות קטנות בעלות מהות עצמית, שאינן מצטרפות לגושים גדולים. אך אפשר להציג "רסיס" גם במובן חיובי, ובפרט פראזה מתוך "ביום קיץ" של ביאליק: "ורסיס נאמן אורידה עליך!"

עד כמה צינית הצעתו של הפרופסור משה ארנס, נוכל ללמוד מן האזהרות התקיימו מגעים עם אנשי אגודת ישראל, וזו מסכימה לרעיון — בתנאי שהיא את נפשה תציל.

הנה לפנינו מודל נוסף של עסקים פוליטיים כרגיל.

פרופ' שבח וייס, חיפה

לביית-המישפט מובאים מדי יום עשרות חשודים בניסיון לרצח, שוד או מעשי-אלימות דומים. גם הם, כבוד השופט, לכאורה לא גרמו כל נזק, מאחר שהיה זה רק ניסיון. האם משום כך תשחרר אותם בערבות, רק מפני שיש עוד פושעים בעולם שמסתובבים ללא מישפט?

זאת ועוד: מעניין אם יסכים ח"כ שילנסקי לעמוד לצידו של יוסף (ז'ורז') נידם, העומד בימים אלה למשפט בגין עבירות ביטחוניות חמורות. גם נידם טוען כי עשה מה שעשה למען המולדת, ונגד הבלנים-מרחמים המסתובבים חופשי.

שיחרורו של קלצ'ינסקי הוכיח פעם נוספת, כי במדינת ישראל אחרי המהפך (כמו לפניו), יש סיכוי לחול-לירה מסויימים בעלי לשון חדה וקשרים טובים, להיות מטורפים עם רישיון.

יהודה קונפורטס, תל-אביב

גבוהה. מקומם בין יוזמי החקיקה הפרטית, הצגת השאלות, העלאת הצעות לסדר היום והשימוש בשאר הכלים הפרלמנטריים, בולט במיוחד.

מחקר שבוצע על-ידי ד"ר אברהם בריכטה מאוניברסיטת חיפה ועל-ידי כותב שורות אלה, שזכה בפירסום בעיתונות הפרלמנטרית המיקצועית בישראל וב"ח"ל", קובע במפורש כי תרומתם הסגולית של אנשי הסיעות הזעירות לעבודת הכנסת גדולה לאין-שיעור, יחסית ולעיתים אבסולוטית, מזו של הסיעות הגדולות. לא כל שכן מזו של סיעות הקואליציה.

האגדה כאילו הסיעות הקטנות עומדות בטבורם של המשברים הממשלתיים, ונשום כך רבה תרומתן ליצירת מצבי משבר, אינה יותר מאשר אגדה. באותם המקרים שבהם הוקדמו הבחירות לכנסת בשל משבר ממשלתי חמור, היתה יד המיפלגות הגדולות בדבר.

הכנסת הראשונה פוזרה בטרם עת (ב-1951, במקום ב-1953), בשל המשבר בין מפא"י (46 ח"כים) לבין החזית הדתית המאוחדת (16 ח"כים); הכנסת הרביעית (ב-1961 במקום ב-1963), בשל משבר מנימי עמוק בתוך מפא"י — פרשת לבון — ויחסים משובשים בשל כך בינה לבין שותפה, אחדות העבודה (7 ח"כים) ומפד"ל (11 ח"כים); הכנסת השמינית פוזרה חודשים אחדים קודם לתום תקופת כהונתה, בשל מה שקרוי בפולקלור הפוליטי, "התרגיל המבריק" של יצחק רבין, הקשור בהצבעת המפד"ל בפרשת חילול השבת על-ידי חיל-האוויר. המפד"ל מנתה אז 10 ח"כים.

גם המשבריות בממשלה הנוכחית נובעת מן הקרע בליכוד עצמו, בתוך לע"ם, בתוך החטיבה הליברלית (ארליך-מודעי) ובייחוד בתוך תנועת החרות. האדונים יגאל הורביץ, משה שמיר והגברת גאולה כהן (כולם אנשי המלך), "מטרידים" את הממשלה אף יותר ממחנה של"י או רשימת זכויות האזרח.

הסיעות הזעירות אינן נוטלות בדרך-כלל שום חלק בחלוקת העוגה הקואליציונית. משום כך, הטענה כאילו הן מקיימות מצב סחיטה פרמנטרי, אינה נכונה. עיקר ההסדרים הקואליציוניים של-פיהם התקבל תעריף גבוה של מוקדי השפעה ושררה, קשור יותר בשמה של המפד"ל, אחדות העבודה ומפ"ם בעבר. ד"ש, ואף לע"י תים רחוקות הליברלים העצמאים.

גם הרעיון כאילו באמצעות העלאת אחוז החסימה אפשר יהיה — לצד ביטול הסיעות הקטנות — להביא את המפה הפוליטית של ישראל למצב דרמיפלגתי, טפל ביסודו וחסר תבניות. שכן, לכל היותר יגבר כוחן של כל הנותרות באחוז מסויים, שבהחלט לא יספיק על-מנת להביאן למצב של רוב מוחלט בכנסת.

אשר לייצוג האינטרס הלאומי, אין כל הוכחה בדבר המיתאם בין גודל התמיכה שבה זוכה גוש כזה או אחר, לבין "ייצוג הולם ואמיתי" של אינטרס לאומי. ההיסטוריה רצופה דוגמות אי-קצף של רוב טועה ומטעה וקבוצות מיעוט, לעיתים אנשים בודדים, שצדקו בהערכת מצב וביזיוהי האינטרס הלאומי העיקרי. די לעיין בדיברי הכנסת, על-מנת להיווכח עד כמה מפוכחות היו הערכות-המצב של הפרוגרסיבים, סיעת "העולם הזה", הרשימה לזכויות האזרח, אנשי מוקד"ד בעבר ומחנה של"י בהווה. האם צריך שוב ושוב להור, כיה, כי דברים שנכתבו על-ידי ח"כ אריה אליאב בסיפ"ר, "ארץ הצבי" אך לפני עשור שנים, הוגשמו בהסכמי קמפ-דייוויד, אולי באיחור-מה?

ייתכן שלא היה כלל טעם לבחון אז את טיעוני יוזמי השינוי בגובה אחוז החסימה. שכן, עצם הניסיון לבחון עמדה זו באמות-מידה עקרוניות, מחניף ללא

מטורף עם רישיון

צחנת הסירחון התחילה לנדוד כבר בערב יום השני (11 בדצמבר), כאשר מפקד מישטרת מחוז תל-אביב, ניצב משה טיומקין, הודיע לקהל הרב שהצטופף סמוך לבניין מרכז התרבות של שגרירות גרמניה בתל-אביב כי אנדרי קלצ'ינסקי, שהשתלט קודם-לכן על הבניין וחטף בני-ערובה, הודיע למישטרה על מעשיו מראש, והגיע איתה להסכם שיסחרר את החטופים בשעה 11 בלילה...

המעגל הזה נסגר 10 ימים מאוחר יותר, כאשר השופט דוד ולך קיבל את טיעוניו של הפרקליט ח"כ דוב שילנסקי, ושיחרר את קלצ'ינסקי בערבות — זאת, למרות שעומד ותלוי נגדו עונש מאסר בפועל על אותה העבירה.

אפשר אולי להבין את להיטותו של ח"כ שילנסקי לשחרר את לקוחו בערבות, מאחר שיתכן שהוא רואה בו ממשיך-דרכו במילחמתו בהסכס השילומים מגרמי

אנדרי קלצ'ינסקי

דוד שלנו לטיפול במפגרים כנחשלים — אחרי שריאין כמה מחברי ממשלתנו — אינן נכונות. ההיפך הוא הנכון. הפרופסור קולומבטו הצהיר כי כמה מחברי הממשלה מגלים התקדמות מפתיעה.

יוסף שריק, תל אביב

חקירת רצח בשירה

„מה ביקשו החוקרים להסיק מהגיגה של נערה מתבגרת. השולחת ידה בסתר בעט משוררים, לצורך כיוון חקירתם? — האם קיוו לגלות בין השורות ולוטות ברוי פרידות, בגויעתן של אהבות נעורים ובר ערפילי יחסים נסתרים את דמותו של האיש שקיפד את פתיל חייה?”

פליטת קולמוס זו היא יצירתו של המור שך בעט. סגן ניצב ברוך לשם, בוגר האור-ניברסיטה העברית במדעי המדינה, מי שהיה עוזרו של מפכ"ל המיטרה זדבורה. בימים אלה מתפרסם סיפור „רצח רחל הלר”, בעיתון ידיעות אחרונות. ובפרק ההקדמה לטהרסם ב-מוספו של העיתון, פותח המחבר בשיר שנמצא בין ניירותיה של רחל ז"ל. בכך, הוא מנסה ל-

הציג לפנינו תמונה, כיצד מתנהלת חקירת רצח בידי חוקרים בכירים במיטרה-ישראלי. אשר מתוך מסירות לתפקידם ניהלו חקירה כה יסודית ומעמיקה, עד אשר מצאו לנכון לנתח שיר בכתב ידה של הנערה. ובחפשים אחר „ערפילי יחסים נסתרים” גילו בורות מדהימה כאשר לא דאגו לברר מי הוא המושך בעט המשוררים.

ואף המושך בעט הסופרים. מידענו ברוך לשם, המעלה על נס חקירה משטרתית יסודית ומעמיקה, נגרר אחר בורותם של החוקרים. מי שהיה דובר מיטרה-ישראל לא דאג לשאול לדעתו של אדם שאמנם אינו בקי בחקירות רצח, אך יוכל לספר מעט על השירה העיברית, ולגלות שהשיר הוא פרי קולמוסה של המושכת בעט המור שוררים: לאה גולדברג. (ברק בקר, שירי אהבה).

לא הייתי בא לדרוש מאנשי מיטרה התמצאות מעמיקה בשירה העיברית. איני גני יוצא למלחמה קודש להנגנתה של השירה. רוצה אני להראות שבורות בהבנתו של שיר אהבה היא אך סימפטום לתופעה רחבה ומשמעותית לאין ערוך. השוטר העיברי לא רק שבשירה אינו בקיא, אלא אף חקירת רצח אינו יודע לנהל כמו שצריך. עבדים נפל קורבן לבורותו של גוף ציבורי זה, הממונה על החוק והסדר.

אם היה עבדים הקרבן היחיד, לא היתה עובדה זו משמעותית בעיניו. אך מכיוון שידוע לנו שכ-30 אלף איש הנעצרים מידי שנה בשנה, משוחררים לבתיהם בלא שהוגש נגדם כתביאשום, בלא שתובע בפניהם התנגדות כל שהיא, בלא שיקבלו כל שהוא על הנוק שנגרם.

לא להיות בקיא בשירה של גולדברג זה לא גורא כל כך, אבל כאשר בורות זו באה לידי ביטוי במעצרים של האנשים הלא נכונים, ובפגיעה בזכויות הפרט, הרי שבורות זו חייבת להפעיל את מנגנון האכיפה של כל מי שחרד לאיכות החיים במקום בו הוא חי.

יורם ביכונסקי, יוקנעם

הגרמניזם של ישראל

דרך עתונכם ברצוני למחות נגד הגרמניזם של מדינת ישראל. לו יכול היה אדולף היטלר לראות את מדינת-היהודים, בה תושב אחד מכל חמישים נהג בפולקס-וואגן שלו; בה שמונים אחוז מכלל המוריות הן מרצדס-בנץ; בה שמונים אחוז מכלל האוכלוסיה מרכוש מכנית ב.מ.וו. ובה אפילו הצבא היהודי מצויד במשאיות, אופנועים וציוד רב אחר מתוצרת רוצחי עמנו, הוא היה, ובצדק, מת מצחוק.

פעמים רבות אני שואל את עצמי ואחרים: איזה מין עם אנחנו? האם האנטי-שמם צדקו כשאמרו „יהודי היה מוכר

(המשך מעמוד 9)
היתה לדברי מעט יותר השפעה עליך. אם הייתי כיום נכדתך היית יותר מודע למצבי בתור תלמידת שמינית. בטוחה אני שלא היית רוצה לראות אותי ואת שאר חברי, פוסעים אל עולם הצי-וויליזציה בלי התעודה הבסיסית ותחיונות לנו ביותר. דחיל רבקים — תעשה קצת מאמץ, וותר על העקרונות הנעלים שלך, ורד אל העם. ראה מה אתה ושאר חבריך מעוללים לנו. חשוב מה יקרה בעוד ארבע או חמש שנים. אני כבר לא מדברת על כך שהגיוס שלנו לצבא יידחה ויפגע במדינה, אלא על זה שאז לא יזכרו שהיתה פעם שבתה ויראו בנו אנשים שלא הצליחו לעבור את מחסום הבגרות. אתה יוצר דור של אנשים ממורמרים, המאוכזבים ממך וממדיניותך. לפני שנה ידעתי בדיוק את מי אני הולכת לבחור. כשתהיה לי הזכות לכך, היום אני רואה אותך בעיניים אחרות. מפוכחות יותר, יודעות מציאות. וחבל.

רבקה ס., מעונה, הגליל המערבי

המיתנהלים בע"מ

דווקא לביל תרגיל הגיוס של צה"ל, מצאו להם אנשי גוש-אחונות את הזמן להטריד את צה"ל בהתנהלויות-הסרק שלם. עכשו ברוך למה הם נגד השלום.

אם תפרוץ מלחמה יהיה צה"ל עסוק בחזית ואז יוכלו הם להתנחל כאוות-נפשם שם מבלי להסתכן בכך שחיילי צה"ל יורידו אותם.

בני מיניץ, רמת-גן

הבזו למלקקים

הגיעה העת לקרוא בקול גדול לכל אותם פאראזיטים, מלווי השרים והח"כים בסיווריהם בשמם: „טוכס לקרס”. בכל פעם שרואים את השרים — ובמיוחד את אריק שרון ויגאל ידין — בטלוויזיה, כשהם מבקרים באיזה אתר, מיד מזדנבים אחריהם עשרות פאראזיטים. הנוטשים מקר מות עבודה ונדחקים ללקק לשר או לח"כ. מה הם לא עובדים? מאיפוא יש להם זמן לטייל? כמה קנייני-ביטחון נשרכים אחריהם? מי מעוניין ביכולת לירות בהם? מי משלם לכל הפאראזיטים-הטיילים הללו את משכורתיהם? מה הם קופצים לדום בכל פעם שאיזה שר תוקע גרעפץ? איפוא הכבוד העצמי שלהם? שיללו לע-בד בבניין, בייצור ויממשו את התואר „גבר” בעבודה ולא בליקוי תחת.

צפורה גולן, חולון

השתפרות מפליאה

בכל פעם שאני רואה נערה ישראלית במדי צה"ל, אני חש צורך לעצור אותה ולשאל: „האם אינך מתביישת בעצמך? על כך שאת מעשנת בשבת ואוכלת מאכלי בשר בחלב? האם אינך מצטערת שידך בשר תנושק לעולם בפי ראש ממשלתנו, מנחם בגין, העומד על כך ששערות ישראליים טובות והגונות אינן צריכות לש-רת לעולם בצה"ל?”

ימחוגים יודעי דבר למדתי שהשמועות כי הפרופסור יוסף קולומבטו, המומחה האמריקאי לענייני חברה, מצא את המוס-

9	8	7	6	5		4	3	2	1
	14		13	12		11			10
		19	18	17		16		15	
	23	22				21		20	
27			26			25			24
				30			29	28	
				32			31		
37		36	35					34	33
		42		41		40	39		38
			47		46	45	44	43	
			50			49		48	
				52		51			
60		59	58	57	56		55	54	53
			64	63		62		61	
		69	68	67		66			65
			73	72			71	70	
				75			74		
80		79	78				77		76
		87	86		85	84	83		82
			91		90		89		88
97			96			95	94	93	92
		103		102		101	100		99
				105					104

מאונץ:

מס על ייבוא; (2) בערבית: ראש; (3) מין אבן יקרה; (4) סופו של שיר; (6) זכר בבקר; (7) רעידת-אדמה; (8) מסרי לם הצלילים; (9) מענית; (12) חרשמת-כת; (15) משירי הממשלה (ש"מ); (16) משל; (17) שעה קשה; (19) חמסין; (20) הגבוה בקלפים; (21) גואלת; (23) ממחר; (24) מחודשי השנה העברית; (26) מידת מישקל; (27) בתיקול; (29) נציגות נבחרת; (30) 50 שנה; (33) שנמכר כבר; (34) לא עקיף; (36) נפץ; (37) מקדיש את עצמו; (40) ישיש; (41) קינה; (44) רוח רעה; (46) גישא; (47) מתגורר; (49) צמית; (50) מיכשול; (53) רחבת-לב; (54) חבל בארץ; (55) מטבע יפאני; (56) יחידה צליל; (58) חזר; (59) כוח אפס; (60) קיבוץ בגליל העליון; (62) מול; (63) אדמה המצויה בנגב; (66) שוחקת; (68) כינויה המוטעה של החיננית; (71) כמו 12 מאונץ; (73) מן הרגלים; (76) עליך לגעת; (77) מסכת במישנה; (79) קיבוץ בגליל העליון; (80) מקולות הגברים במקלה; (82) עוף-טרף; (84) נוכח; (85) ... ישמח לבב אנוש; (87) מחוספס; (90) מחבט-טניס; (92) שקר בולו אינו חסר; (94) מחלקי הפנים; (96) אם כל חי; (97) גלב; (99) בתוכו; (101) אויב; (102) קידומת שמשמעה שניים; (103) גוף.

מאונץ:

(1) אבן-חן; (5) מחלקי שפופרת הטל-פון; (10) כיסא-כבוד; (11) מזמר; (13) ידיד; (14) מנעול פטנט; (15) בהשאלה: פתי; (16) השחיו; (18) כלי-קבלול; (20) מן ההר רים; (21) קומפוזיטור; (22) בארמית: זה; (24) נחל בעמק; (25) מונח בתורת החשמל; (26) מוצר התרנגולת; (28) רעל; (30) מחל-קי היממה; (31) כרך; (32) אמונים הוא כזה; (34) כלל הידיעות; (35) שוטר-חרש; (38) ממדינות אחשוורוש; (39) שקט; (41) חמם; (42) בטן; (43) מציאות; (45) נהיר; (47) קידומת שמשמעה של; (48) בואו מלמעלה למטה! (50) תחילתו בניצן; (51) מכשיר-עיונים; (52) קוסם; (54) שנותיו של אדם; (57) פלדה; (61) קידומת הולנדית; (62) שער! (64) בירת הנגב (ר"ת); (65) אישה של האשה; (66) בגדי-שרד; (67) תרופה; (69) אבי המדע הבדיוני (ש"מ); (70) קיבולו של כלי; (72) בוך ווהומה; (74) מפחד; (75) מפרי העץ; (77) בן להורי; (78) פיתה את חוה; (81) יחידה באשכול; (83) במקום ההוא; (85) מכינויי האלהות; (86) קערה גדולה למרק; (88) הוראה מפורשת; (89) נחת הוראה; (91) כן, באנגלית; (93) גיבעה נמוכה; (95) נעימה; (96) אציל מיקראי; (98) משאבת הגוף; (100) תחמושת לקשת; (102) מסולם הצלילים; (103) חלק מטיי-סח; (104) רעיית הנשיא (ש"פ); (105) קי-בון בארץ.

המרכזית של הנערה. הנערה הנ"ל היא בת 15 וחצי שנה. יש לה קרובי משפחה בארץ המוכנים להעיד בשבועה על גילה. בארץ מוצאה אין מוצאים תעודות-לידה ולכן נוצרה תיסבוכת זו.

מאידך, מכיוון שהנערה היא בגיל זה, הרי גם אם נישאה כדת משה וישראל, ניתן להעמיד את הבעל לדיון על בעילת קטינה, וכן על הונאת הרבנות בהציגו אותה כמבוגרת מגילה — וזאת בשעה שהיא לא ידעה עברית ולא יכלה להעמיד את הרבנות על המצב לאשורו.

בנוסף קיימת בעיה שהיא החמורה ביותר: נערה צעירה זו חייבת להימצא במסגרת של עליית-הנוער וללמוד ככל בנות גילה, העולות ארצה במסגרת הסוכרנות היהודית. כיום אין מוסדות עליית-הנוער מוכנים להתייחס אליה כאל נערה החייבת ללמוד במסגרת חינוכית — מפני שהיא "אשה נשואה", ולוא גם בכפייה ובניגוד מוחלט לרצונה! האמנם החברה הישראלית כה שאננה ואדישה, עד כי לא תתקומם נגד התייחסות ביורוקרטית זו?

רית רזניק, האגודה ללחימה באלימות נגד נשים, הרצליה

לפני ואחרי

ראיתי בעתונכם (העולם הזה 2156) את תמונותיה של הספרית סריטה זו מול זו — זו מלפני עשר שנים וזו כפי שהיא נראית כיום. אני מקווה שסריטה לא תיער לב, אבל לוס אנג'לס עשתה לה הרבה טוב. בתמונה משנת 1978 היא נראית הרבה יותר צעירה ורעננה מכפי שנראתה לפי עשר שנים.

מירה שקף, תל-אביב

זוהי שיטה בדוקה להצעיר בני אדם: להחליף את הכתורות מתחת לתי מונומיהם. בטעות פורסמה הכותרת, "סריטה 1978" מתחת לתמונתה משנת 1968.

שמעון סאמט
זקן או נכד?

הארצי של עתונאי ישראל, לשעבר חבר מערכת דבר, שהוא כיום בן 83. שמעון סאמט, תל-אביב

מבחינה כרונולוגית הצדק עם שמעון סאמט ותיק סופרי הארץ. אולם התואר "זקן" בעברית אינו מציין רק איש באימים אלא גם משמש כמילה נרדפת ל"נכבד". כבודם של יהודה אידלשטיין והי"כאל אסף במקומו מונח, אבל בעיני העולם הזה משמש אורי קיסרי עד עצם היום הזה נכבד עתונאי ישראל.

התייחסות ביורוקרטית

ברצוני לציין כי בכתבתכם על הנערה המוכה רבקה מילו (ביז'ו), (העולם הזה 2155), לא הודגשה במלוא חומרתה הבעיה

טקציה הם בכתבה בהעולם הזה, והדבר לא נזכר ולא נרמז במקום אחר.

בניגוד לנאמר במאמר המערכת, היו בפירסום בעיתונכם דברים רבים שלא באו לפני בית-המשפט בכתבי הטענות, כאשר הכתבה עצמה היתה מגמתית וסנסציונית, כך שכל קורא, ושופט מיקצועי שאף הוא בשר-רום בכלל זה, עלול להיות מושפע ממנה בדרך זו או אחרת, או באופן תת-הכרתי ובלתי מודע.

הטענה שהעתון השתכנע כי יש לצאת להגנת הגב' חלפי מפניה של חבורת בירי יונים, ומרצח אופי, היא עצמה מהווה הודעה באשמה ובהשגת גבולו של בית-המשפט בלבד, והוא חייב לעשות כן, כשהוא מוותר מהשפעתם ומלחצם של גורמים זרים בכלל, ומעיתונות אוהדת או עוינת בפרט.

אגב, האם לא עלה בדעתכם שלא מן הנמנע שבג"צ דחה את העתירה, כשהוא מושפע השפעה כלשהי, וזהו דבר שלא נוכל לדעת לעולם, מאותה כתבה, העויינת ביותר לעותר?

עו"ד עמיר אברהמי, תל-אביב

מיהו זקן עתונאי ישראל?

הייתכן ואינכם יודעים מיהו זקן עתונאי ישראל כיום?

אני סבור שאכן אינכם יודעים זאת — אחרת לא היה אלי תבור מציין ברשימתו על מקור שמו של העולם הזה (העולם הזה 2156), שבעליו ועורכו הראשי לשעבר של העולם הזה (בו הייתי חבר מערכת במשך שנים מאז היווסדו של העתון), אורי קיסרי, בן ה-77, הוא זקן עתונאי ישראל.

למעשה זקן עתונאי ישראל הוא יהודה אידלשטיין, לשעבר חבר מערכת הבוקר, שהוא כיום בן 85. קרוב לו בגיל הוא מיכאל אסף, נשיא הכבוד של האיגוד

את אמו, לוא היו מציעים לו מחיר טוב?

אם נעשה חשבון, ונרכז את כל הכסף פים שגרמניה שילמה מאז שנת 1955 למדינת-ישראל וליהודי העולם, ונחלק את הסכום האדיר הזה בשישה מיליון, האם לא נגיע למחירו של יהודי אחד בשוק החופשי? בזמן שכולנו רצים ללקק את ידיהם של אלה שרצחו חלק גדול מאוד מעמנו, האם שואל משהו מאיתנו את עצמו: מדוע שונאים אותנו? האם לא ברור מדוע?

אנחנו היינו הראשונים שסלחו ושכחו עבור מחיר מסויים. האחרים באו אחר-כך. עכשיו אנחנו רוצים את דמו של פיטר מנטן. אבל בעיני העולם פיטר מנטן הרג פולנים, שבמקרה היו יהודים, והעולם אינו מבין מדוע ישראל נכנסת פתאום ומתערבת בנושא. שילמו להם, לא כן?

מרדכי דפאור, ראשון-לציון

השפעה על שופטים

מאמר המערכת בגיליון 2154, נתייחד לעניין העבירה על סעיף 41 (א) לחוק בתי-המשפט, תשי"ז ("סוביידיזציה"), בו הורר שזו העולם הזה ועורכו, בגין תלונה שהוגשה על ידי, בשם מר דוד לוי, הואיל ועתונכם מציג עצמו כמי שנלחם על עקרונות מקודשים של חופש הביטוי, ומי אחר ודווקא ממנו הייתי מצפה לדיוק עיתונאי, לפחות במאמר הנ"ל, ברצוני להעיר:

אם אכן נחלץ העולם הזה להגנתם של רחל חלפי ומאיר זורע, משום שהם פירסומים האחרים בעיתונות רמזו על פרוי-טקציה ורקע של יחסים אישיים, הרי הוא יצא למיתקפה נגד עצמו, שכן המקום היחיד בו הוזכרו יחסים אישיים ופרוי-

יש לך טעם טוב.

SEIKO QUARTZ

עם מחירים.

קשר פרסומאים

"רובקס"

הגיע מדאי חדש של
הצלחות הנפלאות של "רובקס"

"רעים"

הצלחה בנשואין

ב'יהודה 58, טל. 03-282932

indonesian specialties...

DISCOVER A NEW STYLE OF DINING

Indonesia

DINING ROOM

home of the "rijst-tafel" in Israel

IN THE HOLLAND FRIENDSHIP CLUB
4 KEREN HAYESOD — HERZLYA PITUACH
EVENINGS 8.00 — EXCEPT MONDAYS

93 81 97

BACKGROUND MUSIC — HEATED / A/R CONDITIONED
CANDLE LIGHT * RESERVATIONS SUGGESTED

איתן עמיחי

הדברת מזיקים

מומחים להדברת

חולעי עץ, עש

וחרקי ספרים ובגדים.

רמת-גן, רח' מודיעין 18, ת ד 2272

טל. 5-6-790114 רש מס' 21 עסה 481/75

זהו רק אחד מצרופי הטעם המפתיעים,
הטמונים במרק האספרגוס ובמרק העוף
של תלמה.

נוסף אליהם מגוון סוגי המרקים של
תלמה באריות היצוג - פטריות, בצל,
מינסטרונה ועוד ועוד.
בתיאבון.

בלו-בנד תלמה

טעמה של איכות

מרק אספרגוס

מרק עוף עם אטריות
(4-4 מנות)

להכין $\frac{1}{2}$ שקית מרק
אספרגוס עם"ו ההוראות
שע"י השקות (עם מחצית
כמות האוס, או עם מי האספרגוס
מתוך פחית שמורי האספרגוס)
המקביל, ולהכין $\frac{1}{2}$ שקית מרק
עוף עם אטריות עם"ו ההוראות שע"י
השקות (עם מחצית כמות האוס).
מערבבים את 2 המרקוס, אוסיפים 1
כוס ראשי אספרגוס (מתוך קופסא של שמורי
אספרגוס) 2-1 כפוף קצפת 3 מחיות
יתלמה" (זאת מוקצפת).

הח"כים: תמה הם חיים באמת?

המשך הדו"ח על הכנסותיהם האמיתיות ורכושם של כל 120 חברי הכנסת החדשה

לירות. מלבד מס הכנסה וביטוח לאומי הוא גם משלם, בתשלומים, חוב לבנק יחב של עובדי המדינה, בסך 1,669 לירות לחור דש. אחרי תשלום זה, נשאר ביטון חייב סכום הגדול מ-50,000 לירות, שאותו יחזיר בחודשים הקרובים.

אולם לח"כ ביטון יש גם הכנסה אחרת נוספת, שאינה רשומה בתלוש-המשכורת שלו. הוא מקבל, במיסגרת סיעתו, סכום של כ-45,000 אלף לירות בחודש מקופת הכנסת, עבור הוצאות הסיעה. בכל המיסי לגות נכנס הסכום, המשוולם עבור כל חברי-כנסת, לקופת המיפלגה, והיא הקור בעת כיצד לחלק אותו. צ'רלי הצליח לקבל, בהסכמת שאר ארבעת חברי סיעתו, חד"ש, שהם אנשי רק"ח ואוהדיה, את החלק שלו — סך 45 אלף הלירות, למימון פעילותם של הפנתרים.

קשה לדעת מהי בדיוק פעילות הפנתרים המצריכה סכום כה גדול מדי חודש. יש הטוענים כי לצ'רלי אין כימעט אף פנ"ת מאחוריו, אבל את הסכום הגדול הוא מקבל.

ח"כ יגורי חוסך

באותו המצב עומד ח"כ אסף יגורי, רי. הח"כ היחיד בסיעה החדשה, יעד. ועדת-הכנסת החליטה לפני שבוע לאשר כי אחד מיורשי ד"ש הוא יעד, החל

יות שלו קרובות לאפס. האחת היא חברה מיסחרית גדולה, ואילו השנייה חברה קטנה יותר, אך גם היא משלמת לו הוצאות. בידי גד יעקובי ואשתו, טובה, שני חשבונות-חיסכון על סך של יותר מ-300,000 לירות, ובמיסגרת דרישתה של טובה יעקובי לגירושין, היא טוענת, כי לבעלה יש חשבונות חיסכון וחשבונות בנקים נוספים, שאותם הסתיר גם ממנה.

איפה הפנתרים?

צ'רלי ביטון התפרסם בשבוע שעבר אחרי שכבל את עצמו למיקי רופונים באולם המליאה, כאות הודות

נכבדים — בסביבות 3,000 לירות בחודש — משני העיתונים, עבור כתבותיו אלה. יעקובי גם כותב ספרים. שניים מהם היו כישלון מהבחינה הכספית, אם כי לא הוא נשא בהפסד, אלא ההוצאה, ואילו ספר חדש שלו העומד לצאת לאור בקרוב, מובטח שיהיה הצלחה מהבחינה הכספית. עוד לפני שיצא הספר, החמשל, לאור, כבר קבעו האוניברסיטאות כי הוא יהיה ספר-לימוד חובה, וההכנסה מובטחת ליעקובי.

אולם, יעקובי אינו מסתפק בכל אלה. ככלכלן, העומד בראש ועדת-הכלכלה של הכנסת, וכמי שמנבאים לו עתיד כשרי האוצר, אם וכאשר יחזור המערך לשיליטון, כדאי למוסדות כלכליים שונים לקבל את שירותיו. אחד המוסדות המעסיקים את

ממשכורתם של חברי-הכנסת חדלה. מכבר מזמן להיות הכנסתם היחידה. מלבד ההוצאות העצומות שהם מקבלים, ומלבד ההכנסות הגדולות, שבחלקן באות אליהם בזכות העובדה שהם חברי-כנסת, שאותן מקבלים העצמאים, מצאו להם גם השכירים מביניהם דרכים משלהם להגדיל את ההכנסות. למרות שאסור להם לקבל משכורת נוספת על משכורתם כחבריי-כנסת.

אחד מאותם חברי-כנסת הוא מי שהיה שריהת-חבורה, וכיום יושב-ראש ועדת הכלכלה של הכנסת, ח"כ גד יעקובי. יעד

החכ"ים: אנתנו מפסידים כסף

עם האסירים היושבים בבתי-הסוהר בארץ. ח"כ ביטון יכול להזדהות כרצונו, אבל מצבו הכספי אינו מן הגדולים. על-פי תלוש המשכורת של ח"כ צ'רלי ביטון, מחודש נובמבר 1978, לפני הי העלאה הגדולה שחלה במשכורות חבריי הכנסת, הוא מקבל משכורת עם תוספות, בגובה של 18,145.88 לירות בחודש, הכר ללות — נוסף לשכר-היסוד ותוספת-היור קר — גם הוצאות רכב בגובה של 6,625 לירות. הוצאות עבור עיתונים והד זרביטוח בסכום של 724 לירות. במשכור רת נובמבר קיבל ביטון ליד רק 10,406

גד יעקובי הוא בנק ירושלים. הח"כ מקבל מהבנק משכורת של אגורה אחת לחודש (וגם זה מנוגד לחוקת הכנסת). אולם הוא מקבל גם הוצאות רכב, בערך של כ-4000 לירות בחודש. הוצאות אלה הן שכר מוס" והן עבודותיו של יעקובי עבור הבנק יכולות להיעשות רק בירושלים ובתל-אביב, ועבור נסיעות בין שתי הערים הד אלה הוא מקבל מהכנסת תשלום נכבד ביותר.

לעקובי עוד שתי חברות שלהן הוא נותן ייעוץ כלכלי, תמורת דמי-הוצאות בלבד, וגם במקרה זה ההוצאות הריאל-

קובי מתפרנס באופן רישמי רק ממשכורתו בכנסת. יש לו וילה בנווה-המגן, ליד רמת-השרון, ורק לפני חודשים אחדים קנה דירה בת שלושה חדרים על שם אשתו, בגבעתיים. למישפחת יעקובי שתי מכוניות: לו מכונית אסקורט ולה מכר נית מסוג קונסטסה.

ההכנסות המוצהרות, לפחות בציבור, של יעקובי, הן מהכתבות והמאמרים, שאותם הוא כותב לשני הצהרונים מעריב וידע עות אחוונות. בעיקר לידעיות. יעקובי טוען, כי הוא כותב רק כדי שקולו ודי עותיו יישמעו. אולם הוא מקבל סכומים

ח"כ ביטון חובות

ב-14 בספטמבר. לגבי אסף יגורי, זהו החלטה משמעותית ביותר בכל הנוגע לי כסף. החל באותו חודש הוא יקבל, רטרור אקטיוות, סכום של 45 אלף לירות לשיי מוש הסיעה שלו. פירוש החלטת ועדת הכנסת לגביי הוא הכנסה של 400,000 לירות נוספות.

כאשר התפלגה ד"ש, ישבו על בקבוק ויסקי במישרדו המהודר של ח"כ שלמה אליהו נציגי שני פלגי ד"ש, שמואל תמיד מהפלג של ידן ואמנון רובינשטיין מש"י. הם חילקו ביניהם את רכוש ד"ש, כשהם מתעלמים לגמרי מכך שד"ש ז"ל מנתה 15 חברי כנסת, ואילו שני הפלגים שלהם

מזינת ישראל חברי כנסת									
נובמבר 1978									
שם	מס' ת.ר.	מס' ת.ר.	מס' ת.ר.	מס' ת.ר.	מס' ת.ר.	מס' ת.ר.	מס' ת.ר.	מס' ת.ר.	מס' ת.ר.
צ'רלי ביטון	310012105730505	0000000000	צ'רלי ביטון	0001146520	20300100	מס' ת.ר.	מס' ת.ר.	מס' ת.ר.	מס' ת.ר.
ח.כ. יגורי	21030000002000	450 9 1 1000	0 000 0 000	0 000 0 000	0 000 0 000	מס' ת.ר.	מס' ת.ר.	מס' ת.ר.	מס' ת.ר.
שם	מס' ת.ר.	מס' ת.ר.	מס' ת.ר.	מס' ת.ר.	מס' ת.ר.	מס' ת.ר.	מס' ת.ר.	מס' ת.ר.	מס' ת.ר.
צ'רלי ביטון	1814588	791800	662788	360000	680004048	279	2700	44267	566548
ח.כ. יגורי	3821	777715	166900	1040694	777715	166900	1040694	777715	166900
שם	מס' ת.ר.	מס' ת.ר.	מס' ת.ר.	מס' ת.ר.	מס' ת.ר.	מס' ת.ר.	מס' ת.ר.	מס' ת.ר.	מס' ת.ר.
צ'רלי ביטון	080204781181	09490677	107304781181	129907781181	131511781178	04741078	2000	330500	43800
ח.כ. יגורי	332000	72400	13100	12.00	330500	43800	332000	72400	13100

משכורת של למעלה מ-18 אלף לירות, אך משלם מתוכה סכום של 1669 לירות החזר חוב ל"הב", מהלוואה שקיבל בתנאים נוחים מקופת-המדינה. בתלוש אינו מופיע, כמוכר, הסכום בן 45 אלף הלירות, שמקבל ביטון לצרכי פעילותו כחבר-כנסת כל חודש. הלוקש של ח"כ צ'רלי ביטון מנוי במר 1978, לפני ההעלאה ב-23 אחוזים בשכר חברי-הכנסת. ביטון שהואיל להמציא את הלוקש למערכת העולם הזה, מקבל

הח"כים: ממה הם חיים באמת?

(המשך מעמוד 15)

מונים 14 חברי-כנסת בלבד. האחד שנש' כה, ככונה או שלא ככונה, היה אסף יגור, שהקים סיעת יחיד. עתה, אחרי ש' וועדת הכנסת הכירה בו כבסיעת יחיד, קם יגור ודורש את חלקו בשלל ד"ש — המגיע לכ-400,000 לירות.

אסף יגור עצמו אינו עשיר. הוא עובד את קיבוצו, יגור, שעל שמו הוא נקרא. בשנת 1965, ובידו הפיצויים המועריים שקיבוץ נותן לעובדיו, בפיצויים אלה קנה דירה קטנה בהרצליה. שבה התגורר עם אשתו וארבע בנותיהם. כשעזב את הקיבוץ, התחיל יגור לעבוד במסדות ציבוריים, תמורת משכורת טובה, אך כזו שקשה להתעשר וקשה גם לחסוך ממנה. הוא עבד ברשות הנמלים, אחריכך במישר רד התיירות ומאוחר יותר בחברה לפי תוח תיירות ובניית בתי-מלון, של ברנס וספקטור. אחריכך עבר לעבוד בכור, ומי חברה זו הגיע לכנסת.

כאשר חזרו שובי צה"ל ממצרים הציע צה"ל לרבים מהם, כפיצויים, תחנות-דלק, הלוואות, מענקים או עסקים. השבוי הב' כיר ביותר, אסף יגור, סירב לקבל כל פיצוי עבור התקופה שבה ישב בשבי. את דירתו בהרצליה מכר, אחרי שלקח הלי' וואת והשקיע את כל חסכונו הצליח לקנות בית מהודר יותר בכפר-שמרה.

גם במישור האישי, אין לרחם על יגור. מהבחינה הכספית, הספר שכתב על תקופת השבי שלו ועל מלחמת יום-הכיפורים כולל בתוכו סקופים ומחלומות עזות על אישים שונים בצה"ל, מה שיבטיח לספר הצלחה, וליגור הכנסה טובה.

דין כותב ספרים

אחד האנשים העשירים ביותר ב' כנסת הוא שריהחן משה דיין. דיין אינו בא ממשפחה עשירה. הוריו, שמור אל ודבורה דיין, היו אומנים אנשים מפורסמים, אך מלבד המשק שלהם בנהל, שאותו קיבל בנו של דיין אהוד ("אודי"), לא הותירו לו ירושה גדולה. אשתו הרא' שונה של משה דיין, רות, באה ממשפחה אמידה ביותר בירושלים, ממשפחת עורכי-דין שווארץ. והיא שפירנסה את עצמה ואת בעלה בשנים הראשונות ל' נישואיהם.

ההצלחה הכספית הגדולה של דיין הח' לה אחרי מלחמת קדש. אז התחיל ל' תוב מאמרים לעיתונים שונים בהוצ' לארץ, שעבורם דרש וקיבל סכומי-עתק. סופרים מיקצועיים או עיתונאים ותיקים לא קיב

השר דיין מיליונר

לו סכומי-כסף גדולים. כמו משה דיין, שזכה בהם לא כליכך בזכות הכישרון, אלא בזכות השם.

אחרי המאמרים נוכח לדעת כי כמו בתו, יעל, שהיא סופרת מיקצועית, הוא יכול לעשות כסף רב מכתבה. הוא יצא לוויאט' נאם בשליחות של עיתונים אמריקאים, הצטרף ליחידות לוחמות ושלח את רשמיו, תמורת כסף רב. אחריכך כתב, יחד עם הסופר משה ("מויש") פרלמן, את יומ' מערכת-סיני שלו, שהפך כימעט ספר חובה בכל בית בישראל.

יהיה אחת בתוך תשלובת נת שמונה דירות.

מה חושב אסף יגור לעשות בכסף ש' יקבל עתה מדי חודש, בסך 45,000 ל' רות? יגור טוען, כי כל הכסף יוצא על עיסוקי תנועתו. 10,000 לירות מסכום זה נועדו לפקידה, המשרתת אותו כבר ב' כנסת; 10,000 להוצאותיו האישיות של יגור, הקשורות בעבודות התנועה שבדואי ירצה להקים; 10,000 להקמת משרד ב' תל-אביב, וכי-15,000 לירות עבור פירסום ויחסי-ציבור לתנועתו.

דיין ממשיך לכתוב ספרים לעיתונים, ומרוויח מאות אלפי דולרים. רק באחרונה הוציא ספר, שהפעם היה גם כתוב היטב, חיי עם התנ"ך. הספר נמכר עתה 15 ארצות, כולל ישראל, וזוכה בהצלחה אדירה.

בתקופות שבהן לא היה משה דיין בעל משרה ממשלתית, הוא הוסיף לחשבון הבנק שלו סכומים ניכרים עבור הרצאות שנשא בתשלום מלא בחוץ-לארץ. מלבד אבא אבן, דיין הוא הישראלי המבוקש ביותר להרצאות בחוץ-לארץ, ובהתאם לכך גם קובע את מחירי הרצאותיו, המצלי צלים כדימיוניים. יש הסבורים כי יש לדיין ידידים רבי-השפעה הגומלים לו בצורה זו עבור ידידותו.

אולם עיקר עושרו של דיין בא לו מעיסוקו בעתיקות. דיין מקפיד, אומנם, שלא למכור עתיקות שגילה, אך הוא אחד מקנייני העתיקות הגדולים בעולם. לדיין יש שיטה בדוקה. עתיקות שבהן שוב אין לו חפץ, הוא מוכר באריות או בקופי סה, או עם מיכתב החתום על-ידו באופן אישי. העובדה שעתיקות אלה באות מ' משה דיין מעלה את ערכן פריכמה. דיין גם קונה עתיקות מסוחרים פרטיים, בסכר מים הנמוכים בהרבה מערכם הריאלי ב' שוק העתיקות.

כאשר התגרש משה דיין מאשתו רות, הוא נשאר גר בוויולה שלהם בצהלה, שערכה כיום יותר משלושה מיליוני ל' רות. התירוץ שלו כלפי רות היה, כי הבית בצהלה אורגן במיוחד לשם שמיר רה אישית עליו, ולכן אין הוא יכול לע' זוב אותו. אחרי 30 שנות נישואין, קיב' לה רות משה דיין סכום כסף שאומנם היה בו די לבנות בית, אך לא לקנות מיגרש. את הבית היא בנתה על מיגרש שהיה שייך להוריה, בהרצליה.

כשמונה דיין כשריחוף, עבדה אשתו השנייה, רחל, בשק"ם, עתה כבר אינה עובדת שם. רחל נוהגת במכונית אסקורט חדישה, וליד ביתו של דיין ניצבת מכר' נית וולוו שהיא רכושו הפרטי. הוא אינו גוסע בה כלל, אלא משתמש רק במכו' נתי-השרד המיועדת לשריחוף.

אלוני מחסלת מידשאות

חברת הכנסת שודמית אלוני מתגוררת בצריף שוודי בכפר-שמ' ריהו. באחרונה התלוננה אלוני, כי מהירי המים ההדש לא יאפשר לה להשקות את המידשאות סביב הבית, ולכן היא עומדת לחסלן. לאלוני משכורת של חברת-כנסת, נוסף לכסף שהיא מקבלת כסיעה, בעלה, ראובן אלוני, מקבל משכורת ממשלתית בכירה. בעבר היה ראובן אלוני מנהל מינהל מקרקעי ישראל, וכיום הוא מולך על שטח גדול יותר ממדינת ישראל כ' לה: מרחב שלמה. אלוני מפרסמת כתי' בות בדיעות אחרונות ומקבלת עבורן תו' ספת למשכורתה בסכום של כ-2,000 ל' רות בחודש. היא ובעלה מתחלקים במכו' נית פורד אסקורט.

אלוני מודה, כי יש להם חשבונות חיס' כון, אולם לדבריה, אין להם כל רכוש

ח"כ אלמוזלינו ובערה חשבונו 1971

אהר, מלבד פרס המניב פרי בכפר-שמ' ריהו, שאת ההכנסות ממנו היא חוסכת עבור בניה.

הסימקה של אלמוזלינו

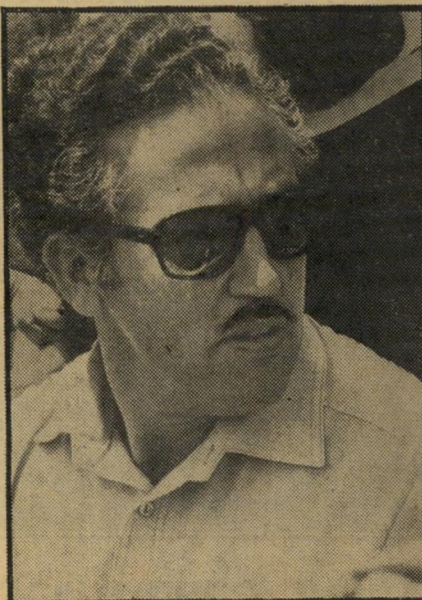
לחברת-כנסת אחרת, שושנה ארבל' אלמוזלינו, ולבעלה, יש דירה בת 4 חדרי בגבעתיים, שאותה קנו בשנת 1965. בעלה הוא איש הוועדה המרכזת של ההס' תדרות, נתן אלמוזלינו, שושנה ארבל' אינה יודעת מי משניהם מרוויח יותר. "אנחנו מנהלים שני חשבונות נפרדים, חשבון שלי וחשבון של בעלי. חודש אחד משלם הוא עבור כלכלת הבית וחודש אחד אני משלמת", היא אומרת.

באחרונה התחילה מישפחת אלמוזלינו את המכונית טימקה 1000 שלה, במכונית טימקה 1300 הדישה. כאשר פרשה שר' שנה ארבל' אלמוזלינו לפני 10 שנים, מעבודתה בוועד-הפועל של ההסתדרות, היא קיבלה פיצויים שאותם הכניסה לחש' בן-יחיסכון בבנק, אשר תפח מאז והגיע לכדי כמה מאות-אלפי לירות. על חשבו' נות-החיסכון של בעלה, אין ח"כ שושנה ארבל' אלמוזלינו יודעת דבר.

שריר: 5 חרים גדולים

ח"כ אברהם שריר נחשב האיש החזק של המפלגה הליברלית ושנים רבות, עוד לפני שהיה חבר-כנסת, היו רינונים לגבי הכנסות כספיות סמויות, שיש לו, חבר-הכנסת שריר עצמו טוען כי אין לו כל הכנסות נוספות. הח"כ, שהוא ער ר'דין במיקצועו, לא עסק כימעט מעז' לם בפרקטיקה פרטית, אלא תמיד בעיסוק קים ציבוריים.

במשך 10 שנים, משנת 1964 עד 1974, עשה שריר בשליחויות שונות בארצות הברית, ומקורביו טוענים כי הצליח לח' סין שם סכום נכבד ביותר. שריר עצמו מודה כי יש לו דירה בת חמישה חדריים באחד האיוורים היקרים של תל-אביב, נווה-אביבים, וחשבונות חיסכון בבנקים.

ח"כ יעקובי מירות נוספות

ח"כ שריר מתחדר טוב

ח"כ אלוני צריף שוודי ופרס

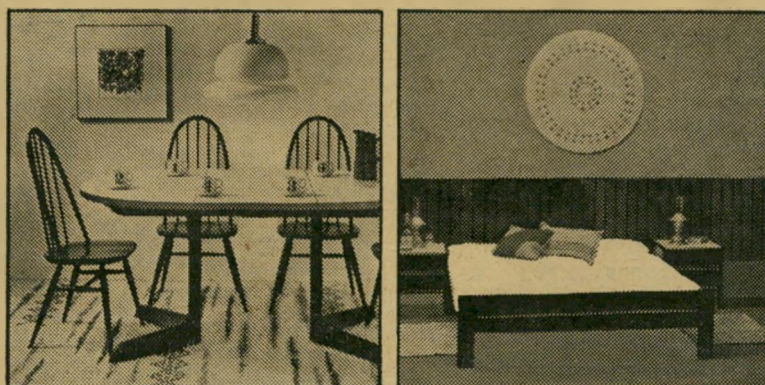
ח"כ יגור לא קיבל כסף

כמה טוב לחזור הביתה ולפגוש את סולב

ארונות-קיר מתוכננים היטב,

חדרי-שינה נעימים, פינות-אוכל מסוגננות, חדרי-ילדים מקסימים.

כולם —
באיכות אמיתית,
בצבעים מרהיבים,
בגימור קפדני
ועם אחריות
מלאה:

יש גב לדהי"ט סולב

סולב

מפעלי ריהוט ועץ של סולב בונה

אולמי תצוגה:

תל-אביב — יהודה הלוי 114, פינת קרליבך • פרישמן 50

חיפה — יבנה 2

קניין

בחנויות אלה ניתן להשיג את רהיטי „סולב“:

חיפה:

ישארקו — רח' הנמל 24
רהיטי שפירא — רח' הרצל 23
רביץ את בר — רח' שפירא 6
רהיטי בירני — דלית אל כרמל
דויעץ — פינת אי.פי.סי. מפרץ חיפה
שקם • רהיטים חיפה • משביר לצרכן • משביר מרכזי.

אזור הצפון:

חדרה — תרבות הדיוור — רח' הגיבורים 78
טבריה — רהיטי חן — רח' הגליל
טבעון — רהיטי אפריון — כיכר בן-גוריון
כרמיאל — שרה נחום — מרכז מסחרי
מגדל העמק — אור המגדל — מרכז מסחרי
מעלות — רהיטי בן חמו — מרכז מסחרי
נצרת עילית — עיצוב פנים — מרכז מסחרי שיכון ופיתוח
נחריה — רהיטי בדריאן — כיכר הדקל
עפולה — סלון העצמאות — כיכר העצמאות
צפת — רהיטי גרוס — הפלמ"ח 93
קרית מוצקין — אלקטרו רהיט — קדיש לוז 11
קרית חיים — מרכז הרהיטים — רח' זלמן ארן 77
קרית שמונה — רהיטי קרן — מרכז מסחרי

ירושלים:

גאנז מוביליה בע"מ — הרצוג 61
גאנז כלי מיטה — שלומציון המלכה 6
תרבות הדיוור — בנין כלל, רח' יפו
כל גיל — אבן ישראל 5, ליד קולנוע עדן
המשביר לצרכן — המלך גורג' 20

תל-אביב:

המשביר לצרכן — דיזנגוף סנטר
המשביר לצרכן — אלנבי 115
המשביר המרכזי — גיבורי ישראל 78
כל-בו שלום — אחד העם 9

אזור המרכז והדרום:

אילת — הוכמן ובניו בע"מ — מרכז מסחרי
אשקלון — אפל — כיכר העצמאות
גבעתיים — רהיטי אליהו גלילי, סירקין 13, ככר נח • תדמית, כצלנסון 61
חרצליה — דולפין — סוקולוב 53
הוד השרון — אחים שמש — הבנים 5
כפר-סבא — נגריה תל-חי, ויצמן 141 • לצור, ויצמן 150
כפר אז"ר — חות הרהיטים — ליד תל-השומר
נתניה — חן רהיטים, שמואל הנציב 13 • רהיטי עלית, כיכר העצמאות 11 קומה ב'
פתח-תקוה — רהיטי ארגמן, שטמפפר 13 • משביר לצרכן, שטמפפר 32
קרית גת — עוגן פס חי — מרכז מסחרי
קיראון — טאובר — מרכז מסחרי
רמת-גן — לדור — ז'בוטינסקי 93
רעננה — רהיטי 110 — אחוזה 110, בפסג'
רמת-השרון — יורודיון — סוקולוב 47
ראשון לציון — רהיטי גינדי, הרצל 94 • מועדון הרהיט, רוטשילד 82
רחובות — סולו — הרצל 87 בפסג'

הצבעוניות של סילורה - 1.0 מ

"שחור על גבי לבן" פרושו -
עובדות שאין לגביהן ויכוח.
הצבעוניות של סילורה מעניקות לך אמנם
תמונה בשלל צבעים חיים, אך העובדות לגביהן הן
"שחור על גבי לבן":

1.0 מ בייצור

סילורה - גדול יצרני הטלוויזיה
הצבעונית בישראל.

1.0 מ ביצוא

הטלוויזיות הצבעוניות של סילורה
הן היחידות בישראל שעברו מבחני איכות
בינלאומיים קפדניים ומיוצאות לחו"ל.

1.0 מ באיכות

ידע פיני. התאמה לתנאי הארץ והתכנון המתקדם
ביותר הפכו את הצבעוניות של סילורה
למלה האחרונה בתחום האיכות.

1.0 מ בשירות

מלאי חלפים מובטח ורהגב המקצועי של צוות מומחי
המפעל מבטיחים לצבעוניות של סילורה
את השירות המעולה ביותר.

הצבעוניות של סילורה בגדלי מסך 22", 26".

פנה אל חנויות הטלוויזיות המובחרות ובקש פרטים
על הצבעוניות של סילורה.

סילורה
טלוידיה ואלקטרוניקה היבץ כפר-מסריה

שירות • אמינות • אחריות

זהו הגבול בין מדינה מתוקנת ורפובליקת אבטיחים

אדם וחווה

עכור נוסף של שחיתות, בממדים גדולים עוד יותר. הממשלה הטרייה לא יכלה להרשות לעצמה רושם זה. משום כך התמנתה הוועדה, שבראשה הועמד השופט אשר. הוטל עליה להגדיר בבירור מה מותר ומה אסור לשר בתחום העסקים הפרטיים.

ועדת אשר לא התמירה. להיפך. היא, התכופה לאחר כדי להקל על הממשלה ועל שריה. מסקנותיה נתקבלו בביקורת ציבורית חריפה. אחד המבקרים היותר חריפים (אם כי הפחות קולניים) היה היועץ המישפטי דאז, הפרופסור אהרון ברק. כיום שופט בית דין מישפטי העליון.

על מסקנות ועדת אשר נאמר שהן מאפשרות סידורים כימעט-פיקטיביים. נאמר כי המסקנות אינן מגיעות אף לקרסולי הכללים המקובלים בארצות-הברית, הארכי-קפיטליסטית.

אבל הכל קיבלו, בסופו של דבר, את המסמך קנות, במינימום שבמינימום. ההרגשה הכללית היתה: שיהיו לפחות כללים אלה. שיהיה סוף להפקרות.

עכשיו נסתבר, כי שר מרכזי אחד בממשלת ישראל אינו מקיים, ואינו חולם לקיים, את הנחיות ועדת אשר. האם המסקנה היא שיש לבטל את מסקנות ועדת אשר? בהחלט לא. המסקנה היא שעל השר ללכת.

אני מבין בהחלט לרוחו של השר אריאל שרון.

הוא בנה לעצמו מיפעל שהוא יכול בהחלט להפתאם בו. הייתי אורחו בחווה, והתרשמי תי מגאותו של כריאכרים זה על יצירת-כפיו. אני מוכן בהחלט להאמין כי אינו מוכן ואינו מסוגל להיפרד מן החווה, ושקשה לו אף לערוך סידורים פיקטיביים למסירתה בידי אחר.

כיוון שאני מכיר במיקצת את אריק שרון, אין לי גם ספק שהוא מסוגל בהחלט לשכנע את עצמו שאין גיגור אינטרסים בין כהונתו כשר-החקלאות ובין תפקידו כבעל וכמנהל-בפועל של החווה החקלאית. לאריק שרון יש כוח-שינוע רב, בייחוד כלפי עצמו.

אולם כל הנקודות האלה אינן רלוואנטיות. אין כאן עניין אישי. יש כאן עניין בעקרונות של סידורי השלטון התקינים במישור דמוקרטי.

אין זה מישחק במידים, ולא הצטעצעות ופתינש במליצות מצולצלות. אנו עומדים כאן על הסכר המגן על המדינה מפני הגלים הענקיים של ים השחיתות, המאיימים להציפה.

הדבר פשוט בתכלית, והוא מגמד בממדיו את הפרשה הקטנה של עסקן זה או אחר.

וזה הדבר. אם מותר לשר בישראל לנהל עסקים פרטיים בתחום המסור בידינו, כי אז מותר הכל.

מותר לגנוב. מותר למעול. מותר לרמות את מסי ההכנסה. מותר להבריח מטבע. מותר לצבור הון שחור. ולא רק מותר — תהיה זאת מיצויה בעיני האזרח. הוא יתפאר בכך באוזני ידידיו וחבריו. הוא יהיה גיבור בעיניהם.

כי כאן אנחנו עוסקים בגורמה בסיסית של המוסר הציבורי. גורמה המבדילה בין מדינה מתוקנת, כבריטניה, לבין איראן של השאה, ניקאראגואה של סומוזה, הפיליפינים של מארקוס.

זהו הגבול שבין מדינה תרבותית, נאורה ודמוקרטית, לבין רפובליקה של בננות, תפוזים או אבטיחים.

אין כאן שום מקום לוויכוח. בוודאי אין כאן מקום לפשרה.

על השר אריק שרון לעשות דבר, שכל אדם חייב לעשותו לעיתים קרובות: להחליט בין עיקר וטפל. עליו לקבוע מהו העיקר לגביו: להחזיק בחווה מצליחה ומשגשגת או לעשות קאריירה ציבורית כחבר הממשלה.

כיום, כהונתו כשר-החקלאות פסולה מעיקרה. כל החלטה של שר-החקלאות משפיעה אוטומטית — אם ירצה בכך ואם לאו — על הריוחיות של חוותו.

אך גם כהונתו כשר-בליתיק, למשל, או כשר-התיק-שורה, תהיה פסולה. כי כחבר הממשלה הוא משתתף בקבלת החלטות, וכל החלטה תשפיע בעקיפין על עסקיו הפרטיים.

אם יחליט השר לוותר על חוותו — יעריך הציבור את קורבנו. אם יעדיף את החווה על פני השררה — ישמחו רבים ויצטערו אחרים. אך הכל יברכוהו על המעשה.

אך הניסיון לגנוב את האחריות על מנחם בגין אינו מוסף כבוד לשר. והניסיון של בגין לשמש את חומרת הבעייה וזהתחבא מאחרי מילים חסודות אינו מוסף כבוד לראשי-הממשלה. המצב כולו אינו מוסף כבוד לממשלה כולה.

אדם המקורי נאלץ לבחור בין חווה ובין גיגור. הוא בחר בחווה וגורש מן הגן. עתה הגיע תורו של אריק לבחור.

לפטר את שרון. אסביר את הדברים על פי מהלך הדברים עד כה. בממשלות הקודמות לא חל כל איסור על שר בישראל לעסוק בעיסוקים פרטיים, אף כאלה היוצרים גיגור אינטרסים מובהק בין עיסוקיו הפרטיים והציבוריים. עובדה זו היתה שמורה בסוד במשך שנים רבות. הכל היו משובננים כי אכן קיים איסור כזה בחוק.

אך נוצרה אשלייה זו? פשוט מאד: הרמה המוסרית בצמרת העליונה של המדינה הביאה לכך שעיקרון זה התקבל עליידי כל השרים כדבר מובן מאליו, אף שלא היה רשום בספר-החוקים. בחסותן של אותן ממשלות תפחה וגדלה השחיתות במדינה, ונוצר מעמד שלם של מתעשרים

אריק שרון: בתוך האוהל או בחוץ?

חדשים, פרטקצינורים ושוררים-שלא-נחסמו-בדישם. אולם חבריה-ממשלות עצמם היו אנשים הגונים. לוי אשכול ופינחס ספיר לא התעשרו. פינחס רוזן לא החזיק מן הצד משרד של עורכי-דין. משה שרת לא נשא בחזל הרצאות כדי לעשות כסף. ובגוריון לא הניח ליצחק רפאל להיות לשר.

בסוף שנות ה-60 גילה שבועון זה שמשא דיין אינו רק ונדאל ארכיאולוגי ומפרחוק מיקצועי, אלא גם סוחר בינלאומי גדול בעתיקות. חלק מן העתיקות בא לו תוך ניצול מעמדו כשר-ביטחון, החולש שילטון בלא-מיצרים בשטחים המוחזקים.

בצאתי למאבק פרלמנטרי נגד שערורייה זו, חיפשתי את הסעיף בחוק האוסר על שר לעסוק בעסקים פרטיים. לתדהמתי לא מצאתיו. גם יועצי הפרלמנטרי, אמנון ויכרונ, לא גילה אותו.

הסתבר שאין כזה. ליתר ביטחון, פנינו אל דיקן הפקולטה למישפטים בתל-אביב. אמנון רובינשטיין, ושאלנו לדעתו. הוא היה בטוח שיש סעיף כזה, והבטיח למוצאו. כעבור יומיים הודיע לנו, בנימה של זעזוע, כי אכן סעיף כזה איננו.

הגשתי הצעת-חוק לתיקון העניין. כפקודת גזירה מאיר, דחתה מליאת-הכנסת את ההצעה. זה היה בתקופת כהונתו של דיין כאליל תורני.

כזה היה המצב כאשר התחולל המהפך המהולל. לשלטון הגיעה ממשלה שאחת מהבטחותיה העיר קרית היתה לחסל את השחיתות במדינה ולטהר את מערכת-השלטון.

אותה ממשלה היתה גם משופעת, יותר מכל קודמותיה, באנשי-עסקים ממוזחים, באידיהן ובעתירי-כוש.

היה ברור כי השארת המצב על כנו תביא לנחשול

אבקש מראש סליחה על התבטאות וולגארית במיקצת. אבל כיוון שהיא באה מפיו של נשיא ארצות-הברית, הרי היא ראוייה לציטוט.

כאשר ענה לנדרון ג'ונסון לכך הנשיאות, הפצירו בו לפטר מייד את אדגאר ג'יי הובר, מנהל הבולשת הפדרלית, האף-בי-איי.

הובר כבר היה אז רודן בלתי-נסבל, סחטן ופאראנאיד. אנשי-הצמרת רעדו לפניו. מכיוון שהחזיק בתיקו את סודותיהם הכמוסים ביותר, הוא הפך את החוק על ימין ועל שמאל. את שנואי-נפשו רדף בכל האמצעים, לרבות הבלתי-כשרים ביותר. הוא זייף ראיות, פיברק חומר, העסיק פרובוקטורים לרוב. בקיצור, טיפוס נאלח למדי. הוא עבר מנשיא לנשיא, ואיש לא העז לפטרו. אחרי רצח ג'ון קנדי, קיוו רבים כי יורשו, ג'ונסון, יעז סוף-סוף לבצע את היתוח.

ג'ונסון סירב, הוא הביא לכך נימוק משלו: **"מוטב שהובר יהיה בתוך האוהל וישתין החוצה, מאשר שיהיה מחוץ לאוהל וישתין פנימה."**

מיכן שאין כל דימיון בין אדגאר הובר ו"ל ואריק שרון ובלבד אחד.

יש להם דבר משותף אחד: יריביהם בממי שזה לא העזו לפטר אותם, מחשש פן יגרמו בחוץ צרות גדולות יותר מאשר בפנים.

דווקא השונאים הגדולים ביותר של אריק שרון בממשלה — והתחרות על תואר זה גדולה — אינם מצי-עים לפטרו.

להיפך. הם משתדלים, ומשדלים את זולתם, להחזיק את אריק בממשלה ככל האמצעים, כימעט בכוח.

אריק בתוך הממשלה, כך הם סבורים, הוא שור חסום. אבל אריק מחוץ לממשלה יהיה שור נגח, שור פצוע בורה. הוא ישתולל וינגח את כל מי שיקרה על דרכו.

לכן מוטב שישאר בפנים. למרות החווה. למרות הכל.

אני מרשה לעצמי לחלוק על דיעה זו. גם אילו היה זה ויכוח פוליטי בלבד, ולא ויכוח הנוגע לערכי-היסוד של החברה, גם אז הייתי אומר:

מוטב אריק בחוץ מאשר אריק בפנים. כי אריק שרון כשר-החקלאות, הממונה על ההתנחלות בשטחים הכבושים, הוא סכנה לאומית.

נכון, מרבית ההתנחלויות שלו אינן אלא כפרי-פוטיומקין — מהדורה חדשה של התיאוריות דמויות הכפרים שהקים הנסיך גריגורי פוטיומקין לאורך דרכה של הצארית יקטרינה הגדולה, כדי להעמיד פנים כאילו בנה את הארץ.

נכון שההתנחלויות הן כדורים פורחים, המתפוצצים לגד עינינו. נכון שגוש-אמונים הוא בועת-סבון נפוחה. נכון שאריק שרון הקים מגדלים באוויר ועל הקרקע, שלא הצליחו להוליד שולל אף את כלי-התיקשות היש-ראליים הצייתנים.

אולם התנחלויות-דמה אלה הביאו ומביאות נזק עצום. שאינו ניתן לתיקון. הן שיכנעו את אנזור אל-סאדאת שממשלת-ישראל אינה מתכוונת אף לרגע לוותר על השטחים הכבושים. ועל כן הכריחו אותו להקשיח את עמדתו. ייתכן שהן פוצצו את השלום.

האם ישתולל אריק מחוץ לממשלה? ודאי שישתולל. אבל אז הוא לא יהיה אלא גאווה כהן כמיונסים, משה שמיר בעד עבר קרבי, הרב חיים דרוקמן בלי זקן. כחבורתם של שלוש שיה אלה, הוא יהיה הרביעי. עם ישראל יישאר כחיים.

זהו החשבון הפוליטי. אבל בעייתו של אריק שרון אינה פוליטית כלל. היא לא היתה משתנה במאומה גם אילו היה אריק שרון יונה שביונה, כמו אברהם עופר ז"ל.

הבעייה היא מוסרית.

וויכוח שנערך לאי-מכבד בכנסת על חוותו של אריק שרון נאמר, כי ממשלת-בגין עומדת לפני הכרירה: לפטר את אריק שרון או לבטל את ההנחיות של ועדת השופט אשר.

עם כל הכבוד, זוהי הצגה בלתי-נכונה בהחלט של הבעייה.

בדירה בואת אינה קיימת.

אין בדירה בין שתי אפשרויות. יש רק אפשרות אחת.

החידוש המהפכני בסטריאו במערכת החדשה SG181X

New APSS

Auto Program Search System

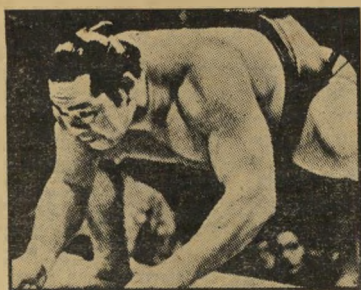
SG 181X

FM FM Stereo/SW₁/SW₂/
MW 4-Band Receiver
Stereo Cassette Tape Deck
with APSS/
Record Player/
Optional 2-Way Speaker
System (CP-180X) Combination
Volume

**החודש
כדאי במיוחד**

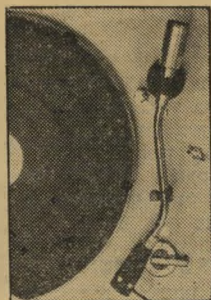
יצירה של ענק

SG 181X היא יצירה מושלמת. יצירת ענק ששמו הולך לפניו בעולם. שרף - ענק האלקטרוניקה מיפן. את המערכת של שרף, תוכל לראות לשמוע ולקנות בשקים. במשביר המרכזי בכל בו שלום. במשביר לצרכן. בש.א.ל. ובחנויות מובחרות למכשירי חשמל. **המכירה גם לעולים חדשים**

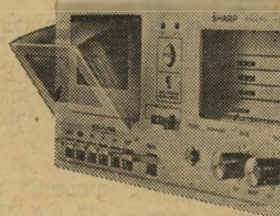
פטיפון - המתקדם ביותר

SG 181X מצוידת בפטיפון משוכלל המופעל על ידי מנוע אינדוקטיבי בעל 4 קטבים. הורוע המתואמת באיוון סטאטי תפיק מחלקיטיך צלילים נפלאים בנאמנות מירבית. מובן כי תוכל להאזין לצלילים אלה, ולהקליטם להנאת ידירי בעת ובעונה אחת.

טייפ ובו אינסוף חידושים

שים לב להטענה הקדמית. כמוה תמצא רק במערכות יקרות. הטענה זו מאפשרת לבחון בקלות את מצב הסרט. (שוב לא תסתכן בהטענת קסטה הפוכה). מכון לוח סגולי ומוגון מושלם מבטיחים מגע חלק בין הסרט לבין המנגנון ושעוני בקרה רגישים מאפשרים הקלטה מושלמת.

החידוש המהפכני הבלעדי של שרף

APSS

- בעזרת שיטת ה-APSS, מסוגלת המערכת לדלג מקטע מוסיקלי אחד למשנהו ולבצע אוטומטית את הפעולות הבאות. על גבי הסרט:
- 1) לדלג אל הקטע המוסיקלי הבא ולעצור לפניו.
 - 2) לדלג אל הקטע הבא ולנגנו.
 - 3) לחזור אל תחילת הקטע ולעצור לפניו.
 - 4) לחזור אל תחילת הקטע המוסיקלי ולנגנו שוב ושוב.

SHARP

שרפ. ענק האלקטרוניקה מיפן

שר-1 א.ק.י.

יבואן: אסמגו בע"מ ירושלים טלפון: 02-533817 הפצה: סלון מוקיו. אלנבי 53 ת.א. טל. 03-283770 הפצה ביים: אור, יבוא והפצה, דרך בית לחם 60, טל. 02-719447
אולם תצוגה מרכזי: בית שרף - סלון מוקיו. אלנבי 66. תל-אביב, טל: 03-612128.

האוטונומיה תהיה

אוטוסטרדה בעלת 4 מסלולים

ובמקום אלבומיניצחון מוציאים עכשיו אלבומי כיסלון

לאנשים הנכונים!

777 הברנדי הלאומי שהוא בינלאומי

כרמל לא מזרחי
מסיבי ראשון לציון וזכרון יעקב

אלא ייסע ישר לאוסלו. כדי ללוח את ראשי הממשלה מנחם בגין בסיוורגנובל שלו. דול ציון נזף ברגר, ואמר לו, כי אם יישנה מיקרה זה, יוריד מ משכורתו את דמי שיחות הטל פון.

■ ח"כ הלל זיידל, מ חטיבת אחדות שלבליכוד, אהוד במיוחד על באי מיוזון הכני סת, מפני שהוא ידוע כח"כ שאותו מבקרות הכי הרבה חתיכות. ובשבוע שעבר אירח זיידל צעירה בלונדון יפהפיה. לכל מי שפנה אליו וביקש ממנו להציג לו את האורחת שלו, סירב זיידל, אולם האור חת נקטה יוזמה, הציגה עצמה כערגה גולן, ולכל מי ש ניסה לבקש את כתובתה השיב בה: "אני נמצאת בארץ רק שבוע, ובתום השבוע אני חוזרת אל בעלי וילדי בארצות הברית."

■ במדורו חידגדיא תיאר השבוע העיתונאי אפרים קישון בעיתון מעריב את ה סנהגה: בגין נתקל בלי לה באשתו. הגברת עדינה בגין נהלת ומשמיעה צעקה: "ריבנו של עולם. זה אתה?" בגין עונה בחושך: "עליות, כשאנחנו שנינו לבד, את יכיר לה לקרוא לי פשוט מנחם. זוהי בויחה עתיקה, שיחוסה בשעתו לשארל דה-גול."

■ בלילה שבו הודיע נשיא ארצות הברית, ג'ימי קארטר, על הכרת ארצו בברפוב ליקה העממית של סין, נזכר מפיק הסרטים ארנסט מסיס באפיוזיה נוסח "היום לפני שרשים וחמש שנים", שאירעה בתליאביב באותו הקשר: מסיס שהיה בשרות חובה בצה"ל, עסק בשעות הערב בעריכת לילה בסוכנות הידיעות יונייטד פרס. מי שהיה מנהל הסוכנות, איזאב סיימן, זימן את מסיס למשרדו, באחד הימים, והודיע לו, כי מוגשת אצלו תלונה חריפה מוושנינגטון, מ מרכז הסוכנות העולמית, על כי עורר הלילה בתליאביב משי תמש, בעברית, במילים "סין העממית", תחת להרגם, מן ה מקור האנגלי, "סין האדומה", המתלונן היה יוסף פינקל שטיין, מי שהיה מזכיר ה משרת של הארץ. במכתב התלונה נאמר, כי אם לא תחד וזר הסוכנות בתליאביב ותכנה את סין העממית כ"סין האדומה" — יפסיק הארץ את ה מינוי על ביולטיין החדשות ה יומי של יונייטד פרס.

■ לפני שבוע הופיע אל בוס צילומים של ראשי הממש לה, מנחם בגין, שאותו ערכו דובר שלמה נקדימון, ו העיתונאי אביעזר גולן, ראה המשורר חיים חפר את ה אלבום, נד בראשו ואמר: "פעם היו מוציאים אצלנו אלבומי ניצחון — היום מוציאים כבר אלבומי כיסלון."

■ פסוקי השבוע שייך, ללא ספק, לעורך מעריב, שלום רוזנבלד, שאמר: "לעולם לא נסלח לממשלה הזאת, המאל צת אותנו להתגעגע אל קודמו תיה."

ישראל, מנכ"ל ההתאחדות משה עמיר, מתח בפני חברי רייהנסת על הסחבת בבניית בתי מלון חדשים בארץ, ו בפנותו אל יושב ראש הוועדה, ח"כ שלמה לורנץ האגודאי, אמר עמיר: "אני מוכן לאכול את הירמולקה שלך, אם במשך הקדנציה הנוכחית של הכנסת תושלם אף בנייתו של בית מלון אחד מאותם שהוחלל ב הקמתם."

■ לא תמיד עומדת המיש כחה מעל לפוליטיקה. בשבוע שעבר פירסמה סיעת שלי"ב כנסת הודעה בגנות היוזמה של המערך למען "עיבוי ירוש" לים", בין השאר נאמר כי זהו "ניסיון מצד ח"כ עוזי ברעם והמערך לדגו במים העכורים של דעת הקהל". מנסח ההודעה: חיים ברעם, ה יועץ הפרלמנטרי של שלי"ב ו אחיו הצעיר של עוזי.

■ הסיכסוכים הרבים הסור בבית כיום את להקת בת שבע הגיעו גם לכנסת. בתחילת ה חודש הגישה חברת הכנסת אורה נמיר שאליתה בכנסת, שהיתה מופנית לשר החינוך והתרבות זבולון חמר, בין השניים התנהל דושיח. נמיר: כמה רקדנים יש בלהקה? חמר: שמונה עשר. נמיר: כמה מקב לי משכורות בלהקה? חמר: ארבעים ושלושה. נמיר: אדור ני השר, על מה משלמת הלהקה? איך אפשר להבין את העובדה שלקת בתשבע, ש יש בה 18 רקדנים בלבד, משלמת 43 משכורות? מאיר פער: את רואה שהיא משל מת. מרדכי וירשובסקי: הם בוודאי משלמים משכורת לכל רגל.

■ אל מישכן נשיא המדינה בירושלים הגיעו בשבוע ש עבר 23 נשים, לסכס העונת אות שנת ה30 לנשים שהת בלטו בתחומים שונים במשך שנות קיום המדינה. רעיית ה נשיא, אופירה נכון, ש נמצאת אבל על מות אמה ו שלבשה חליפה שחורה, העירה לפסנתרנית פנינה זעמון, כאשר נתנה לה את האות: "יש צדק ביוניברס. לפני 22 שנים את נתת לי פרס. היום אני נותנת לך פרס". לפני 22 שנים היתה פנינה אחת ה שופטות מטעם מערכת הוולט הזה, כאשר נבחרה אופירה כ "צברית 56" בתחרות מטעם המערכת. עם תום הטכס ביק שה אופירה ברגע האחרון מ פנינה, שתגן משהו לזכר אמה, והפסנתרנית חתמה את האירוע בנוקטורנו של שופן.

■ אגב, זלצמן היתה גם שופטת, כאשר נבחרה לפני 27 שנים מיכל הראה למל כתייופי של ישראל. כיום מיכל היא אשתו של השר יצחק מודעי.

■ בשבוע שעבר נודע ליושבראש הנהלת הסוכנות היהודית, אריה דייצין, כי עוזרו האישי, יצחק (איוץ), ר"ר, טלפן מניו יורק אל כל מערכות העיתונים בישראל ו דיווח להם ידיעת סקופ, שאמר, כי דולצין לא יחזור ל ארץ מסירו בארצות הברית.

הנואמים של הכנסת, הגיב על כך מזכיר הממשלה, אריה נאור: "צאירלי לקח לעצמו מיקדמה לעתיד, שבו הוא ב וודאי יישב בבית הסוהר."

■ בפני ועדת החוקה-חוק ומישפט הופיעו נציגי הבנקים בישראל, במהלך הישיבה נכנס לחדר הוועדה ח"כ רב שילן סקי מהליכוד, כשהוא מעשן סיגריה. ח"כ מרדכי זיר שובסקי משי ביקש מיושב להפסיק את הישיבה, ואמר: ראש הוועדה, ח"כ דוד גלס, "שילנסקי שורף את החמצן של המדינה."

■ אחר כך, כאשר דנה הוועדה בנושא המיסים, הופי עו לפניו מישפטנים אחדים מארצות הברית, המבקרים עתה בארץ. אחד המישפטנים אמר בעברית עילגת: "אני שמח שיהודים עושים חוקים בארץ ישראל". הגיב על כך וירשובסקי: "ואני אשמח שיהודים יפסיקו להפר חוקים בארץ ישראל."

■ בשחרית של תרבות, שנערכה בתיאטרון חיפה, על הבמה טוביה צפיר ו הציג הצעה שונתבה עליידו ועליידו מנהל מחלקת התוכני יות בטלוויזיה, מרדכי (מר) קירשנבאום. צפיר, ש חיקה את ראשי הממשלה מנחם בגין, הציג בשמו תוכנית אוטר נומיה חדשה: אוטונומיה-אר כלל לישכה לסגור ראשי הממש לה, ואייאפשר היה למצוא חדר עבור ידיו, ידיו דרש כי מפגיע סלסל מחדרו את ח"כ בנימין הלוי, שיש לו חדר בתוקף היותו סגן יושבראש הכנסת, אולם הלוי התנגד, רק אחרי ויכוחים רבים, הוחלט, כי כאשר יהיו לידיו פגישות במישכן הכנסת, והלוי לא יישב באותה עת בחדרו, יוכל יישב להשתמש בחדר.

■ באותה תוכנית חיקה צפיר את ח"כ שמואל פלאטר שרון, ויצא נגד ההצעה להע ניק מיקלט ללורד ג'ון כגן, המבוקש עליידו מישרת אנג ליה. "הסוף יהיה שכנן יקח את יעקב חלפין, יבטיח ה טוחות וייכנס לכנסת". אמר צפיר בשמו של פלאטר, "בעוד חמש שנים יהיו לנו 120 חברי כנסת שהיו האיש הבודד ל כנסת, וכולם יהיו מבוקשים עליידו מישרות בעולם."

■ טוביה צפיר אף חיקה את שריהאוצר, שימחה אר יין, והישווה אותו לזחל. הוא נראה כזה תמים, הוחל, אבל כשהוא הופך גולם, הוא הולך לעבוד באוצר ויוצר אינפל ציה."

■ נראה כי בעיות הכלי כלה בכליזאת משפיעות על ארליך. בשבוע שעבר הוא נר אה במיוזון הכנסת כשהוא לו גמ, במשך היום כולה כוסיית קוניאק בוז אחר זו.

■ חברי ועדת הכספים של הכנסת היו בשבוע שעבר אור תי התאחדות בתי המלון ב

■ בעת סיסתו האחרונה לארצות הברית שמע ראשי הממשלה, מנחם בגין, כי ב מטוס נמצא גם איש הטלווי זיה, מאיר שלו. שבוע קודם לכן הציג שלו בתוכנית ה טלוויזיה עלייכותרת, כי ראש הממשלה יתרום את כספי פרס נובל שקיבל, לעיר הולדתו, ברסטליטובסק — בדומה ל נשיא מצרים, אנור אל פאראת, שתרום את הפרס ל כפר הולדתו. בגין ביקש ש יביאו אליו את שלו ואמר לו, במלוא הרצינות: "מה פיתאום הצעת שאתרום את הפרס ל ברסטליטובסק? אילו היו שם יהודים הייתי מבין זאת, אבל הרי לא נותרו שם יותר יהו דים!"

■ שריהחוק לשעבר, ח"כ יגאל ידן, ביקש בהצאה, שנערכה בשבת האחרונה, סלי חה מקאנצלר אוסטריה, ברנ נו קרייסקי, סיפר אלון: "אחרי שקרייסקי אמר על ראש הממשלה מנחם בגין שהוא חנווני פולני, תקפתי את קרייסקי, אבל עכשיו אני מקוה שבגין בכל זאת יהיה קצת חנווני פולני, ולא יחזיר את כל השטחים בלי לקבל כל תמורה."

■ סגן ראשי הממשלה, יגאל ידן, החליט כי הוא צריך, כמו שרים אחרים, ש תהיה לו לישכה בבניין הכנסת. אולם תכנון חדרי הכנסת לא כלל לישכה לסגור ראשי הממש לה, ואייאפשר היה למצוא חדר עבור ידיו, ידיו דרש כי מפגיע סלסל מחדרו את ח"כ בנימין הלוי, שיש לו חדר בתוקף היותו סגן יושבראש הכנסת, אולם הלוי התנגד, רק אחרי ויכוחים רבים, הוחלט, כי כאשר יהיו לידיו פגישות במישכן הכנסת, והלוי לא יישב באותה עת בחדרו, יוכל יישב להשתמש בחדר.

■ בחדרו של השר בלי תיק לשעבר, ישראל גלילי, בכנסת, משתמש השר בלייטיק הנוכחי, חיים לנראו, בשבוע ישעבר הורה לנדא להסיר מ קירות החדר מפות של ישראל ושל המרחה, שבהן השתמש גלילי כאשר היה שר ויועץ ראשי הממשלה, ולתלות מפות אחרות: מפות של קוריית החבר רה בישראל ובכל הערים ה גדולות, ואכן, אחרי יום אחד בדיוק, הודיע ראשי הממשלה, כי הוא שוקל את מינויו של לנדא כשרי התחבורה התיק שורת.

■ כאשר קיבל ח"כ הלוי כוד אברהם שריר את ה חשבון החודשי שלו ממיוזון הכנסת, המנהל עליידו מלון היסיון, נראה היה לו כי ה חשבון מופרז. הוא בדק את כל פיתקי החשבון שעליהם חתם במשך החודש, וגילה פת קים רבים שעליהם חתם אחד מעשרי חברי הכנסת, שמו" א פלאטי שרון. התברר כי הנהלת החשבונות של הלי 100 שטחה, וצירפה לשריר את חשבונותיו של פלאטר.

■ אחרי שח"כ צאירלי ביטון כבל את עצמו באזי קים אל המיקרופון שעל דוכן

אחרי סידרת הטלוויזיה שדנה בכך, ואחרי שהוצג מחזה של אסירים בשם תנו לי בים של חופש. גם השופט העליון חיים כהן נותן הרצאות באותו עניין. השופט רב לוי לא קיבל את הסיוע הזה, ואמר: „אלה בתי הסוהר שיש לנו. אחת, עורכי הדין, כחלק מהציבור, כדאי שתעשו משהו כדי שיהיו לנו בתי סוהר טובים יותר.“ בי אשר לסידרה הטלוויזיונית העיר השופט, כי אינו צופה בטלוויזיה ולכן אינו יודע מה היה בה.

■ כאשר סבא עסוק בשללי חות, הנכד אינו יכול לארח אותו בבית המילה שלו. זה קרה לייסוף הרמלוי, שהיה בעבר ראש שירות הביטחון הכללי, וכיום הוא מייצג את ישראל באחת הארצות בעולם. לבנו אדון נולד בן בשם גיא, והסב העסוק לא הצליח להגיע אל חגיגת הברית. הסבתא, סריטה, לעומת זאת, הגיעה ארצה לכבוד המאורע המשמח. סריטה היא אחותו הבכורה של השחקן יוסי גרבר.

■ הקומיקאי הוותיק אלבי כנר ירחימי הוזמן לפגישה עם אמרגן בשמונה וחצי ב' בוקר. יהלומי, שאיננו מורגל לקום בשעה כזו, קם — והופתע כאשר יצא לרחובות העיר ו' ראה שהם סוואנים מאנשים. „מה, יש אנשים שמסתובבים ברחוב בשעה כזו?“ תמה ה' מצחק.

■ הצבא אינו משתף תמיד פעולה עם החיילות הכוכבות שלו. בזאת נוכחה, לצערה, ה' שחקנית היילת איריס כנר, שעמדה להשתתף בסרט יוצ' אים קבוע באחד התפקידים ה' מרכזיים. פשוט לא אישרו לה חופשה לשם כך. ביום הצילום מים שנקבע לה, כאשר ראה הבמאי ביעז דוידזון שאינה מגיעה, העזיק לתפקיד את דפנה ערמוני, ששיחקה ב' סרט ההלכה.

■ הפנטומימאי ג'וקי ארקי, שביום סצנה המונית של ריקוד רוק אנדרול באותו סרט, ביקש מאחת הרקדניות שתצא מהרחבה באמצע הר' סרט ההלכה.

כדי להופיע בפני הישראלים שם בתוכנית החדשה. בדרך חזרה אמר ישראל (כ"ל) „כדי לקבל, כי אינו מבין את החיים. חמש שעות נמשכת הטיסה מתל אביב ללונדון לי הופעה, ולמחרת נסעו חמש שעות כדי לתת הופעה בכר' מיאל. בעוד גברי כנאי משר טט בזמן הפנוי כדי לחפש אפודות במארכס אנד פנסר, בילה שייקה לוי יום שלם במאטרק, עד שהשיג עבור ילדיו אוהל מתקפל, שאותו הבי' טיח להם כדמיחנוכה.

■ בעת דיון על חומרת העושה המגיע לנאשמים בשודר היהלומים בנתניה, שאיימו על בתו של יהלומן, טען עורכי הדין צבי לייסקי כי על השופטים להתחשב במצבם של בתי הסוהר במדינה. בעיקר

מסר מדויד בן גוריון, שזי' היה את עצמו, בשמו, ל'מנהיג שהיה נשוי פעמיים, ושם אשתו הראשונה היה רות. שהוא ינהל שיחות שלום ויביא את השלום לישראל. שישה שב' עות לאחר מכן נערך ביקורו הבלתי צפוי של אדון אל' בארצות בישראל, והמנהיג הישראלי שלו התכוונה המד' יום, כשה' דיון, מנהל מאז שיחות שלום. בביקורה החדש כלונדון, באחד הסיאנסים, שוב קלטה נמיר מסר מבן גוריון לדין וכו' נאמר כי אם ייחתם חוזה שלום, „הוא יחזיק מעמד בריוק שנה ושלושה ימים“, ו' לאחר מכן תפרוץ מלחמה. עכ' שיו נותר רק להמתין ולראות.

■ מי שאיבד את חשבון הימים והשעות הם הגשמים, שערכו גיחה קצרה ללונדון,

ירושלים המיוזחה, המטפל ב' ילדים מכל העדות. תוך 24 שעות רכשה את הספרים, ושני הפוליטיקאים חתמו על הקד' שות אישיות. כשהגיעה דבורה נמיר לנמליה העופה בלונדון, התברר כי מיוזחה נפרצה, שני המנעולים שוברו וכמה חפ' צים אישיים נגנבו. אחרי רגע של חרדה התברר, כי הגנבים

חופשת חנוכה שימחה מאד את הילדים, וקצת פחות את ההורים, שכמה מהם לקחו את ילדיהם עימם לעבודה, בלית ברירה. אב כזה היה צבי ריימון, שהביא את בנו גיא, בן 10, אל תחנת גלי צה"ל, שם הוא משדר בתוכנית הטלפון האדום. הילד גילה עניין רב בעבודתו של אבא, עד שהגיעו

חדוה עמרני

הזמרת הישראלית המתגוררת בשנים האחרונות בלוס אנג'לס, הגיעה אר' צה לקראת הופעתה בפסטיבל הזמר. לפני שעזבה את ארצות הבר' השתתפה בתוכנית בידור שנערכה במוזיאון לוס אנג'לס, לק' ראת פתיחת תערוכה של שיבעה ציירים ישראליים. בתוכנית הש' נתנו גם השחקנית האמריקאית סאלי (הכל נשאר במישפחה) סטראדוס, והשחקן הישראלי המתגורר שם, אהרון איפלה (בתמונה, באמצע). שני אלה קראו שירי שלום, שנכתבו עלידי ילדים, וחדווה זימרה. חדווה וסאלי עובדות עתה על תוכנית משותפת עבור הטלוויזיה האמריקאית, שבה תארח חדווה את סאלי בישראל. סאלי, שהיא נוצריה, נשואה לפסיכיאטר יהודי.

הותירו במיוזחה את הספרים החתומים. אגב, בערב המכירה, שנערך בסותבי, התחרה בחת' מותיהם של מנחם בגין ומשה דיין רק ספרית נ' עתיק, מת' נתו של המלך הוסיין ל' מיפעל צדקה זה.

■ נמיר ידועה כספיריטור אליסטית, ובכל ביקור באנגליה היא משתתפת בסיאנסים אחר' דים. בקיץ האחרון האזינה ל' מדיום נדה בלר, שקלטה

למקום חבורה של אנשי חב"ד, מחסידי מנחם מנדל שניאור' סון, הרבי מלובאביטש, שחילקו לכולם סופגניות. כא' שר ראו את גיא, נתנו לו שקית ואמרו לו שהרבי שולח לו דמי' חנוכה. גיא פתח את השקית ברטט, מצא בה לאכזבתו רק לירה אחת וברכה מהרבי. „אי' זה רבי קמצן“, התלונן גיא לפני אביו, „הוא נתן לי רק לירה אחת — ומה זה שוה היום?“

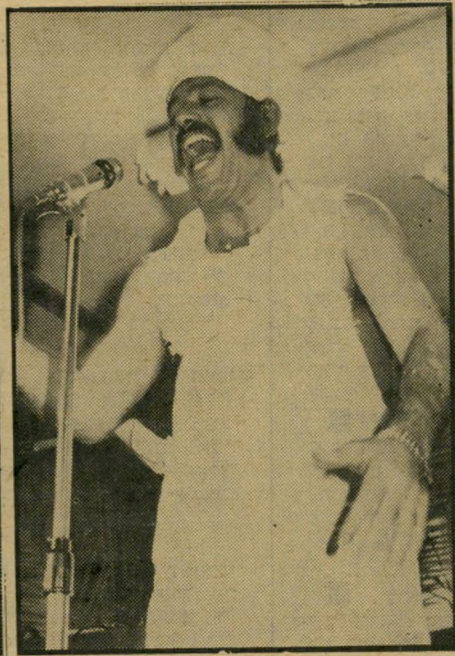
■ חופשת חגיגה מולד אינה מביאה רק תיירים ארצה, אלא מייצאת גם כמה ישראלים ל' חו"ל. אריק פמלי, יוצר' הבובות, נסע הביתה לקייפ' טאון שבדרום אפריקה, כדי ל' השתוף. שם זורחת עכשיו ה' שמש. אך בתוכניתו גם לנסות ולמכור את הבובות הצבריות שלו לרשת הטלוויזיה ה' מקומית. שם כבר גילו עניין בבובותיו של אריק. ידידו, ה' שחקן יוסי גרבר, נשאר ב' בארץ, אך קשה לו לנוח. מיל' בד הטיולים עם הכלבה המשו' תפת שלהם. פנדי הוא מופיע ערב-ערב בהצגת הקאמרי, רבי' זור, שנקלטה על ידי הביקורת. ועסוק גם בתוכנית הרדיו ה' פופולרית שלו, בוקר חדש.

■ כאשר תיכננה באחריו נה העיתונאית רבירה נמיר את נסיעתה לאנגליה, חשבה על חופשה. יומיים לפני מועד הטיסה קיבלה שיחת טלפון בהולה מידידים בלונדון, ש' ביקשו להשיג, והיימה, כמה עותקים של סיפוריהם של ראש' הממשלה, מנחם כהן, ושל שרה חתך, משה דיון, למכור לה פומבית לטובת בית החולים למחלות עיניים סינט ג'ון ב'

סיומה בר'עם

הצייר המתגורר כבר למעלה מעשרים שנה עם אשתו, הציירת בלה בריזל, באי הספרדי הקטן פורמנטרה, מזכיר את משורריהינו יהודה הלוי, שחי בספרד ושר לציון מהגולה הדוויה. גם סיומה יושב שם ומצייר את ירושלים בילבו, זאת לפחות לראות בתערוכה שלו שנפ' תחה השבוע. התחביב של סיומה ובלה הוא נטיעת עצים, ודיין יש להם כבר 1000 עצים מסביב לביתם, שנטעו בעצמם. הם אוכלים גם מדגת הים, כאשר הם דגים אותה כמובן.

רמלה, והצחק עד דמעות. האסירים לא היו נוכחים. אחד מאורחי הכבוד היה צבי גיבעתי (משמאל) סגן נציב בתי הסוהר. כמו כל פורשי השירות, קיבל מתנה: מפת הארץ עם סימוני בתי הסוהר.

שהתחיל כנגן-גיטרה בלהקה מקומית בחולון, הפך קוסם לכמה שנים, מגדיר את עצמו כיום כפנטומימאי קומי. השבוע הופיע במסיבת חנוכה של סוהרי כלא

מוטי גל

קוד כשהיא בוכה, ושהחבר שלה יחזיר אותה לריקוד. בעת הסרטת הסצנה אומנם בכחה הרקדנית ועזבה את רחבת הריקודים. הבכי שלה היה כלי כך משכנע, עד שהמלבישה של הסרט, **תמר מור**, שעמדה בסמוך לה, לא הבינה מה מתרחש, פקדה על השחקנית לרפסוק מיד את הבכי ולחזור לריקוד. "הביטי כמה את לא מיקצועית!" גערה בה תמר.

■ במסיבת-חנוכה של ה-סוהרים בכלא רמלה הודה גונדר **חיים לוי**, נציב בתי-הסוהר, לעזרה, אשתו של חבר-הכנסת-לשעבר **מרדכי מורקיס**, על פעילותה הרבה למען הסוהרים. עדה הקימה בכל בתי-הכלא בארץ מועדונים לסוהרים. שנקראו בהלצה על-ידי נציב "המועדון לשיקום הסוהר". אחרי שהודה לה לוי על פעילותה, העירה עדה: "אני רוצה להודות לכם על שנתתם לי אפשרות לעשות את זה".

■ בהצגת תיאטרון חיפה, המחורשה והכוכבים, נאלצים כמה שחקנים ללגום כמויות גדולות של בירה. השחקנית **תחיה דנון** התלוננה לפני במאי ההצגה, **עודד קוטלר**, שהבירה מקלקלת לה את הדיאטה. קוטלר לא קיבל טיעון זה, ותחיה ממשיכה ללגום את הבירה בלתי-ברירה.

■ באותה הצגה צריך השחקן **עזרא כפרי** לירות 30 קליע-עץ. כאשר נוכח שי-הרעש מחריש את אוזניו, קנה לעצמו פקקים מיוחדים, שי-אולם הוא תוחב לאוזניו בכל הצגה.

■ באותה הצגה שיתף **קוטלר** את המורה לפיתוח-קול של התיאטרון, **דורית** ("דור קי") **עצמון** הסובלת ממורא-במה ועד היום סירבה לשיר בהצגות. דוקי היא חברתו-לחיים של השחקן **מייכאל** ("מיקי") **כפיר** ואחותה של **אירית**, חברתו-לחיים של קוטלר.

שנת גרמים

הדוגמנית הצעירה בת ה-23 נסעה ללונדון, כדי לטעום קצת טעם מיקצועי בשטח עבודתה. היא פנתה לצלם אנגלי, והוא צילם ברצון תמונה זו, אך כאשר שאלה אם תוכל לעבוד שם, ענה לה: "יש לך דרכון בריטי?"

היא ענתה בשלילה, ועל כך הגיב הצלם: "לכי, תתחתני עם בחור אנגלי ואז תחזרי אלי!" ענת לא קיבלה הצעה זו, וחזרה ארצה. באחת התצוגות האחרונות שלה, כאשר התהלכה על המסלול, נגנב בחדר-ההלבשה שלה ארנק, ובו 4000 לירות שהיו בתוכו.

יפה ירקוני

הזמרת חגגה את יום הולדתה ה-53 במועדונה ב"פ, עם עוגת יום-הולדת עני קית. כאשר הלך מארגן המסיבה, בן-ציון שירה, לקנות את העוגה, הודיעו לו בקונדיטוריה שבכיכר-המדינה, כי ביגלל חנוכה הם אופים סופגניות בלבד, ואין להם זמן להכין עוגת יום-הולדת. רק כאשר סיפר להם שכלת-המסיבה היא הזמרת, נעתרו והכינו את העוגה, שעלתה 300 לירות. בקונדיטוריה פרץ ויכוח קולני על גילה המדויק של הזמרת, כאשר כל אחד נוקב בגיל שונה. לבסוף הסכימו כולם שהיא נראית צעירה הרבה יותר מגילה — יפה אשר יפה.

"קשה היה לי להחליט אם לי-אמץ אותה כבת או לשאת אותה לאשה" התלוצץ קן.

■ שלוש שנים זה לקח לז'אק קתמיר להכין סרט על פסטיבל השוטים. המתקיים מדי שנה בהולנד, ושאליו מגיי-עות להקות של ליצנים ונגנים. במימון הסרט השתתפו כל ידידיו. שהם אמנים והיפים לי-מיניהם. בכל פעם שאסף כמה פרוטות, טלפן לידידיו, צלם הקולנוע **אמנון סלומינסקי**, ש-מתגורר בארץ, כדי שיבוא לי-הולנד לצלם עוד כמה סצנות בסרט. סוף-סוף תם נשלם הסרט. וז'אק מגיע לכבוד ה-מאורע ארצה. הוא מביא עימו לא רק את אשתו, **אן מוכי** **מאיר**, אלא גם את כל ידידיו שהשתתפו במימון הסרט.

פירסומת שמביים הישראלי הי-מצחיק **צבי שיסל**.

■ אין כמו המולדת, סבור קן **גליבוס**, האמריקאי שכתב והפיק את אופרת-הרוק הרא-שונה בארץ, בני-בוסט. הוא החליט, אחרי שהות של ש-שנים בארץ, שאמריקה בכל-זאת קוסמת לו יותר. קן הור-ארצה מסויר באמריקה. עשה ארבעה סרטי-פירסומת עבור חברה מיסחרית, ומתכוון עתה לתרגם את האופרה לאנגלית ולמכור אותה לכל המעוניין בי-אמריקה. גליבוס בן ה-33, שי-הצהיר פעם שאין לו רצון או כוונה להתחתן, עומד לשאת לאשה את חברתו הצעירה בת ה-18, **הג'יט ליהן**, שאותה יקח עימו לארצו. חגית עובדת כי-מלצרית במסעדה תל-אביבית.

■ מאפרת הטלוויזיה הי-לימודית **חווה כפרי** נכנסה לעולם המוסיקה, כאשר נישאה למנצח התזמורת הפילהרמו-נית **אבי אוסטרובסקי**. הי-מוסיקאי **נועם שריה**, ואש-תו הפסיכולוגית, **דניאלה**, ערכו לזוג הצעיר מסיבת-ני-שואין בביתם ברמת-השרון. הגיעו אליה אנשי-מוסיקה ר-בים. כאשר עמד אבי ושוחח עם הפסנתרנית **פנינה זרבי-מן**, ניגש אליו אחד האור-

■ בחיפושים אחרי סכסור פוניסט עבור להקת גזוז, מצא מארגן-הלהקה **דני סנדרסון** את **גרי רוניק**, שהוא עולה תה. האם היא **אילנה רוניק** **נא** והסבתא, כמובן, **חנה רוניק**.

■ חגיגת יום-הולדת שי-שהיתה משופעת בבצל, נערכה ל**מיקי אמרדורסקי**, אשתו של **בני יידיה** הכינוי לה זר מבצל ירוק. כי מיקי היא מלכת הבצל. כפי שהם מכנים אותה. היא אוכלת בצל בכל ארוחה.

■ בעלת-הקרחת **אורלי זילברשין**, הצעירה שתסרוק-תה היכתה גלים, גידלה ביני-תיים את שערך וקיבלה תפקיד בולט בסרט, שבו עליה לפתות את השחקן **מאיר סוויסה**.

■ הבמאי הצעיר **שאול דישי** עשה את סרטו הי-ראשון, בן שמונה דקות, איש שחור איש לבן, צילם סצינה שבה ראו מיטה מכוסה בביר-צים. לצורך הצילום קיבל הצ-עיר ארבעת אלפים ביצים, מתנה ממועצת הלול. הוא צבע אלפיים ביצים בשחור, ואת המחצית השנייה השאיר לבנה. בשעת הצילומים היה עליו לי-היזהר לבל תישברנה הביצים, כי מועצת הלול לא הסכימה לתת לו ביצים נוספות.

■ צריך רק להיכנס ברגל ימין לעסק, והשאר הולך בי-קלות. זאת למד **יצחק** ("פי-צו") **בן-צור** מניסיונו האישי. פי-צו, שקיבל תפקיד מרכזי בסרט טרנזיט, מבלי להיות שחי-קן מיקצועי, קיבל תפקיד בי-סרט נוסף. הפעם זהו סרטי-

התחל את השנה החדשה עם 14,700 ל"י נוספות.

הצטרף ל"מטמון עד 120" תכנית החסכון החדשה.

בתוכנית החסכון החדשה
"מטמון עד 120" תוכל לזכות במענק
של 14% להפקדה חד-פעמית, ו-7%
להפקדה בתשלומים חודשיים.
הקרן והמענק שניהם צמודים
למדד ונושאים ריבית.

★ באפשרותך לחסוך בשתי דרכים:
א. הפקדה חד-פעמית.
ב. תשלומים חודשיים.
תקרת סכום החסכון היא עד
120,000 ל"י בשני המסלולים יחד.
סכום החסכון המכסימלי בכל
מסלול הוא 90,000 ל"י.

★ תקופת החסכון היא 6 שנים.
★ כל הרווחים פטורים ממס
בתום 3 שנות חסכון.
כן, אינך טועה. "מטמון עד 120"
היא תוכנית החסכון הרווחית ביותר.
פרטים בכל סניפי קבוצת בנק
הפועלים.

הפוך כספך למטמון-עד 120!

בנק הפועלים

לנו
אכפת.

יגאל לביב נמצא בחופשה. מדור זה ערוך בידי יעקב אלמוג.

כמה עליה דינשטיין?

שמעון דינשטיין
וגם נהג ומזכירה

עם שובו הצפוי לארץ של הד"ר צבי (צדי צרויה) דינשטיין, מתפקידו כציר כלכלי של ישראל בארצות-הברית, בדרגה אישית של שגריר, החלו עורכים את החשבון: כמה עלתה שהותו של דינשטיין בארצות-הברית?

האוצר שילם מדי שנה סכום של 300 אלף לירות ל"בנק לפיתוח התעשייה", שבו עבד דינשטיין לפני שקיבל את ה"שליחות, כדי לשמור על זכויותיו של דינשטיין.

העלות של דינשטיין בארצות-הברית הגיעה לכ-7,000 דולר לחודש (כ-133 אלף לירות), הכוללים את שכרו והוצאות ש"כר-הדירה שלו. דינשטיין עמד על-כך שלארצות-הברית ייצאו, על חשבון ה"מדינה כמובן, גם נהגו האישי, דניאל, ומזכירתו האישי.

כאשר עבר דינשטיין לארצות-הברית, עלה הדבר לקופת המדינה כ-30 אלף דולר, שהם יותר מחצי מיליון לירות. במיסגרת סכום זה הוצאו 12 אלף דולר על שיפוץ וריהוט הדירה של דינשטיין, 6,000 דולר על העברת חפציו האישיים לארצות-הברית, ו-6,000 דולר על קניית מכונית חדשה לציר-שגריר.

כאשר היה דינשטיין מגיע לביקורים בארץ, הוא היה מתגורר על חשבון ה"מדינה במלון "הילטון" בתל-אביב, כיוון שהשכיר את הדירה שלו בכיכר-המדינה תמורת 10 אלפי לירות לחודש, וקיבל מכונית עם נהג.

אווירובטיקה

ב"אלביט"

מי שהיה המפקד הבולטי-שיגרתי של חיל-האוויר, האלוף (מיל) בני פלד, כיום מנכ"ל חברת האלקטרוניקה, "אלביט", ממשיך להפתיע, גם מאז פשט את המדים.

מתוך 150 העובדים הבכירים של "אלביט", בחר לו בני פלד 50, שלהם העניק לאחרונה מניות של "אלביט" ו-סטאטוס חדש, שהביא להם תוספות משכורת ניכרות. כוונתו של פלד היתה לחזק את מעמדו בתוך "אלביט", על-ידי רכישת ליבם של 50 מבין הבכירים של החברה.

חברת "אלביט" שייכת לקונצרן ההשקעות של "בנק דיסקונט", בניהולו של אלוף (מיל) אהרן, דן טולקובסקי, שגם הוא היה בעבר מפקד חיל-האוויר. מקימה של "אלביט" כיום יושב-ראש

מנכ"ל פלד
וגם תוספות ניכרות

לובי דתי מיזרחי

מזה שלוש שנים קיימת במשרד-הסעד, עוד מהתקופה שבה היה השר זבולון המר שר-הסעד, קרן בת 70 מיליוני לירות, המעניקה תמיכה לילדי עדות-המזרח השוהים בפנימיות.

בעוד שבסעיפי ההוצאה האחרים של משרד-הסעד, הקריטריון לתשלום כספים עבור ילדים בפנימיות הוא מצבם הכספי של הוריהם, הנה בקרן זו, סעיפי הקריטריון לתשלום כספים שניים בלבד: דהיותן של מישפחות הילדים, ונוצאן העדתי.

מישרד-האוצר דרש עתה ממשרד-הרווחה, יורשו של משרד-הסעד, לבטל את הקרן, או לשנות את הקריטריונים להוצאת כספים ממנה. אולם הפקידות הבכירה של מישרד-הרווחה, שמרביתה עדיין שייכת למפד"ל, מסרבת בתוקף רב לשנות את הקריטריונים ודורשת להמשיך לשמור על ההישג הדתי.

איך להרוויח

כסף בלי

להתאמץ

יותר מדי

רכישת חברת הביטוח "יובל" על-ידי קונצרן "כלל", מבעליה של החברה ג'סי קפלן, חוללה מהפכה בעולם הביטוח. חברת "יובל" הפכה מכשיר פיננסי חשוב של "כלל", שהעבירה חלק גדול מהביטוחים שלה ל"יובל".

אולם הרכישה חוללה מהפכה לא פחות גדולה בחייו של עורך-הדין יגאל ארנון. עוד לפני העסקה, וגם לאחריה, היה ארנון עורך-הדין של חברת "כלל", "יובל", אהרון דוברת, מנכ"ל "כלל" וג'סי קפלן. ארנון היה גם בעל מניות בערך של 20 אחוזים בחברת "יובל".

המניות של "יובל" שוות היום כסף רב, בגלל קנייתן של החברה על-ידי "כלל", וארנון כמובן, הרוויח. הוא גם הרוויח את דמי תיווך העסקה בין שני הלקוחות שלו, "יובל" ו"כלל". אולם הרווח הגדול ביותר של ארנון היה מכך שלא עשה כל עסקה במניות שלו. המניות, שהיו קודם של "יובל" השייכת לג'סי קפלן והן עכשיו של "יובל" השייכת ל"כלל", נשארו שלו, מבלי שנאלץ לשלם מס על העסקה.

בנק

הספנות

וקרן תל-חי

מילחמה עזה ניטשת עתה בין גופים כלכליים ומדיניים סביב "בנק הספנות". הבנק מוצע עתה למכירה, בהתאם למדיניות הממשלתית למכור מה שיותר חברות ועסקים ממשלתיים לידים פרטיות. לדעת אנשי כספים וים זהו עסק טוב, ומשום כך גדולה התחרות סביבו. עד עתה הוגשו שלוש הצעות לרכישת "בנק הספנות". ההצעה הראשונה היא של איל-הכספים שאול אילזנברג, ה-שנייה של קבוצת משקיעים מתל-אביב הטוענים כי מאחריהם עומדים גורמים זרים, והשלישית היא של שני חביבי ראש-הממשלה מנחם בגין, איש-הספנות, יעקב מרידור, השרוי בקשיים כספיים ניכרים, ואיש-העסקים הקנאדי שבא ל-התיישב בישראל נתן סילבר, המכונה "מקום 3 במטוס", מאחר שהיה האורח הראשון שהוזמן על-ידי ראש-הממשלה ללוות לאוסלו.

גורמים במשרד ראש-הממשלה מפעילים את השפעתם כדי שמרידור-סילבר יקבלו את הבנק. אגב, ללא כל קשר לכך, נודע עתה, כי תרומתו האחרונה של סילבר לכלכלה הישראלית היתה בגובה של שני מיליוני לירות, שאותם נתן ל"קרן תל-חי" השערוייתית של תנועת החרות.

גאון תורם

לעבודה

נראה כי חביבו של ראש-הממשלה מנחם בגין, ומי שתורם הרבה ל"קרן תל-חי", איש העסקים השוויצני ניסים גאון, החליט להבטיח את עצמו בישר-אל, מכל הכיוונים הפוליטיים.

באחרונה תרם גאון סכום של 10 אל-פיס דולר (כ-190 אלף לירות), למימלת העבודה דווקא.

תורם גאון
וגם לאופוזיציה

הקו

התבוס

של

"תדיראן"

אחד הכישלונות הגדולים ביותר השנו של חברת "תדיראן", שהביא לחחמרו המצב הרעוע שבו נמצאת החברה, הו כישלו המכירות של מרכות-הטלפון החדשה של החברה, המיועדת ל-60 קווים

במיסגרת תוכניות-הפיתוח של חברת G.T.E., חברת-האם של "תדיראן", יצרה יותר מ-2000 יחידות שהיו צריכו להימכר בסכום של 6000 דולר ליחידה על פי ההסכם בין G.T.E. ל"תדיראן". היתה צריכה G.T.E. להיות אחראית על המכירות והשיווק של מרכות-הטלפון החדשה, אולם ל"תדיראן" כימעט של הגיעו הזמנות למכרות זו.

ראשי "תדיראן" מאשימים את חברת האם, בכך שלא דאגה לפירסום מספיק למכרות 60-הקווים שיוצרה בארץ, אלו הסתפקה בשילובה בתוך הקטלוג הכללי של G.T.E.

איך מלבישים צפרדע
בנעלי התעמלות
...? tornado®
... לאט לאט כמובן!

נעל הספורט
החדשה
של "גלי" - "טורנדו"
יצרנים מעטים בעולם
יכולים להתגאות בנעל מסוגה
סולית הפוליאריטון המוזרק
שאיננה נשחקת.
העור העליון, העיצוב והנוחות
בקיצור, דור חדש של נעלים,
עם הצפרדע כמובן.
המובטיחה צעדים רבים רבים... וכן... גם קפיצות.

Gali-גלי
Made in Israel

עורכי „העולם הזה“ נבדקו בגלאי־שקר של גדולי המומחים בארץ על טענותיו של אהוד אולמרט שהם דוברים אמת

סמירת לחי

לשקר

הורוביץ מכון לאיבחון מידע בע"מ

חל - אביב
25 בדצמבר 1978
זמ - 128412

לכבוד
עו"ד אמנון זכרונאי
רח"ב בלבוש 4
חל - אביב

הנדון : חוות דעה - בדיקת פוליגרף : אליהו חבור

1. בתאריך 24.12.78, ערכנו בדיקת פוליגרף, על פי בקשתכם, למר : אליהו חבור בן שמואל - ת.ז. 797278

2. השאלות הרלוונטיות בבדיקתו היו :
- א. האם אתה ו/או אשתך קיבלתם אי פעם 200,000 ל"י מבצלאל מזרחי ?
 - ב. האם אתה ו/או אשתך קיבלתם אי פעם מבצלאל מזרחי סיוע כספי ו/או ערבויות ?
 - ג. האם בצלאל מזרחי סיוע לכם בדרך כלשהי ברכישת דירה, ריהוט או ביצוע שיפורים בדירה ?
 - ד. האם קיימת שיחת טלפון עם בצלאל מזרחי בקשר לחוב שלכם מבתו או משרדו של אברהם אהרונסון ?
 - ה. האם קיבלתם ערבויות כספיות מבצלאל מזרחי לרכישת דירה ?
- הנבדק השיב בשלילה על השאלות דלעיל.

3. ממצאים :
בכל השאלות הרלוונטיות אובחנו תגובות המצביעות על אמירת אמת.

בכבוד רב
י. הורוביץ, מכון לאיבחון מידע בע"מ

מימצאי הבדיקה של אלי חבור אצל הורוביץ
תגובות המצביעות על אמירת אמת...

ב מִיָּת חודש נובמבר 1978 פתח ח"כ אהוד אולמרט במערכה של הפצת עלילות נגד העולם הזה ועורכיו, אורי אבנרי ואלי תבור. הוא עשה זאת בעיקבות סידרה של פירוטמים בהעלאתו על מעלליו ומעשיו המפוקפקים, שריח של שחיתות אישית וציבורית נודף מהם; ובמיוחד אחרי ה"גילויים" על התחמקותו משירות צבאי סדיר, רצוף ועל בריחה מקרב במלחמת יום הכיפורים (העולם הזה 2146). אולמרט ביקש לפגוע באמינות הגילויים, באמצעות הש"מנות פורעות שהטיח כלפי העולם הזה.

ביועו שעלילותיו לא יעמדו בשום מבחן מישפטי, הסתתר אולמרט, כדרכו מאחרי חומת חוק חסינות חברי הכנסת. בטכסיס מתוחכם, שנועד להציג את עלילת הכוזב שלו, כפעולה של ח"כ במסגרת "מילוי תפקידו", שיגר אולמרט תזכיר ליועץ המשפטי, הפרופסור יצחק זמיר, את התזכיר, שבו כלולים דבריהם של מוצאים מן האצבע, הפיץ אולמרט בין אמצעי התקשורת, ואף ערך מסיבת עיתונאים מיוחדת במסגרת הכנסת, שם "גילה" את מימצאי "חקירתו", באשר לסיבות ש"הניעו" כביכול את העולם הזה לבקר אותו. במבול ההשמצות, פרי דימוינו של אולמרט, מזדקרות לעין שתי "עובדות" מרי

כויות, שעליהן ביסס אולמרט את מערכת השקרים שלו :

- הטענה כי בפגישה שנערכה בביתו של אורי אבנרי, שבה השתתפו האלוף (מיל.) רחבעם ("גנדי") זאבי והקבלן בצל"א מיורח, איימו השניים על אבנרי לבל יפרסם כל חומר נגדם, וכי כתוצאה מאיום זה נבהל העולם הזה ונרתע מלפרסם כתבות עליהם.
- הטענה כי אלי תבור קיבל מהקבלן בצלאל מיורח הלואה בסך 200 אלף ל"י, למימון רכישת דירתו החדשה ושיפוץ, וכי כתוצאה מכך מנצל אלי תבור את עמודי העולם הזה לצורך התקפות אישיות על אולמרט, תוך מתן הגנה לבצלאל מיורח ולחבריו.

עיתונים בודדים בלבד התפתו לפרסם את דבריהם של אולמרט ואת כוזבו. בתגובה עלי-כך הציב העולם הזה בפני ח"כ אולמרט אתגר גלוי : להעמיד את כוזבו במבחן מישפטי, ולהוכיח לעיני כל, כי אינו פוחד ואינו חושש מבירור מישפטי של עלילותיו. מאחר שאולמרט פירסם את שקריו בצורה המעניקה להם חסינות מוחלטת, שאינה ניתנת להסרה, הזמין העולם הזה את הח"כ להגיש תביעה נגדו על פי החוק לאיסור לשון הרע בעיקבות הטענות הבאות :

• שאהוד אולמרט הוא שקרן.
• ששיטותיו בפרשה זו הן בחינת גאנגסטריזם פרלמנטרי.
• שאולמרט ניצל לרעה את מעמדו כחבר-כנסת והשפיל את כבוד הכנסת.
באותו הקשר הודיע העולם הזה, כי אורי אבנרי ואלי תבור מוכנים בכל עת להיבדק בגלאי־שקר (פוליגראף *), להוכחת טענות אלה.

בדיקה מיקצועית ואובייקטיביות

ח מישה שביעות חלפו מאז הוקעתו של אולמרט עלידי העולם הזה כי שקרן, בדאי ומעליל עלילות-זדון. למרות שמדי שבוע חזר העולם הזה על הזמנתו לח"כ אולמרט להגיש תביעה מישפטית נגדו, לא הגיש אולמרט תביעה כזו עד עצם היום הזה.

תחת זאת, בחר לפרסם מודעות-ענק

אלי תבור בעת הבדיקה אצל הורוביץ
הנבדק השיב בשלילה על השאלות...

אבנרי ואלי תבור. הבדיקה נערכה בפני קווחם של אישיות מישפטית זו ופרקליט העולם הזה, אמנון זכרונאי.

על פי בקשתה המפורשת של אותה אישיות מישפטית, ובגלל תקנות האתיקה המיקצועית, נמנע העולם הזה מלפרסם את שמה בשלב זה. אולם אם וכאשר יגיעו הדברים לידי בירור מישפטי, תת-גלה גם זהותה.

חשוב לציון בהקשר זה, כי לא הותנה

בעיתונות, בהוצאה של רבבות ל"י, כדי להודיע ש"לא אגיש תביעה מישפטית נגד העולם הזה" בסיועו הנלעג כי העולם הזה מנסה להכפיש את שמו ולהשמיצו - כאילו לא נגד מעשים מעין אלה נחקק החוק לאיסור לשון הרע.

* פוליגראף - רבירושט, מכשיר ה"רושם בעת ובעונה אחת מיספר תגובות גופניות.

מראש פירסום דבר הבדיקה ותוצאותיה, בכך שיסתבר שאבנרי ותבור דוברי אמת. אילו היה גלאי-אמת מאבחן תגובות של אי-אמירת אמת עליידי אבנרי ותבור — היו הדברים מתפרסמים גם אז, עליידי אורה אישיות מישפטית.

הבדיקה הראשונה בגלאי-אמת נערכה במכון לאיבחון מידע בע"מ, שבהנהלתו של ישעיהו ("זיג") הורוביץ. הורוביץ היה עד לפני כשנה וחצי קצין-מיסטר בהדרגת רב-פקד, והיה ממונה על הפעלת הפוליגרף גראף של מיסטר-ישראל.

בשנת 1970 קיבל הורוביץ את תואר בוגר לימודי פסיכולוגיה וקרימינולוגיה באוניברסיטת תל-אביב. בשנת 1973 השיג תלם בארצות-הברית בסמינר לשיטות מתקדמות בפוליגראף. בין השנים 1970-1974 היה בודק פוליגראף במעבדה ל-תישאל מדעי, ומדריך ראשי בבית-הספר הישראלי לפוליגראף, במטה-הארצי של מיסטר-ישראל.

„תגובות של

אמירת-אמת”

בדיקות הפוליגראף לאורי אבנרי ולאלי תבור נערכו בידי זיג הורוביץ ב-24 בדצמבר. הורוביץ התבקש לחוות את דעתו המיקצועית בשאלות: „האם גירסות של אורי אבנרי בנושא הפעלת איומים עליו מצד בצלאל מירזי ורחבעם זאבי הינה אמיתית?” „האם גירסתו של אלי תבור בדבר חשד לקבלת טובות-הנאה כי בצלאל מירזי הינה אמיתית?”

הורוביץ שמע בנפרד את גירסותיהם של אבנרי ותבור, שהפריכו את הטענות כי נושאים אלה, כפי שהועלו ב„תזכיר” אל אהוד אולמרט ליועץ-המישפט לממשלה. אחרי כן בדק בנפרד בפוליגראף את אבנרי ואת תבור.

השאלות הרלוונטיות לנושא זה, בבדיקה של אורי אבנרי, היו כדלהלן:

- האם קיימת אי-רשע פגישת משותפת עם בצלאל מירזי וגנדי?
- האם מישוה איים עליך בהקשר כי פרשות בצלאל מירזי וגנדי?
- האם בצלאל מירזי ו/או גנדי איימו עליך שיתנכלו לך, אם תפרסם חומר אודותם?

קובע מומחה הפוליגראף זיג הורוביץ, בחוות-דעתו המקצועית: „הנבדק השיב בשלילה על השאלות דלעיל. בכל השאלות הרלוונטיות אובחנו תגובות המצביעות על אמירת-אמת.”

במילים אחרות: בדיקת גלאי-השקר קבעה, כי אורי אבנרי דיבר אמת, כשטען שמעולם לא נערכה לא פגישה משותפת בינו לבין בצלאל מירזי ורחבעם („גנדי”) זאבי, וכי מעולם לא איימו עליו שניים אלה או אחרים, שיתנכלו לו אם יפרסם חומר על אודותם — כפי שהתיימר „לדעת” ח”כ אהוד אולמרט.

בקשר לטענות שהעלה אולמרט נגד אלי תבור, נבדקו בגלאי-השקר תשובותיו של תבור על השאלות הבאות:

- האם אתה ו/או אשתך קיבלתם אי פעם 200 אלף ל” מבצלאל מירזי?
- האם אתה ו/או אשתך קיבלתם אי פעם מבצלאל מירזי סיוע כספי ו/או ערבויות?

האם מבצלאל מירזי סייע לכם בדרך כלשהי ברכישת דירה, ריהוט או ביצוע שיפורים בדירה?

האם קיימת שיחת-טלפון עם בצלאל מירזי בקשר לחוב שלך, מביתו או מי-מישרו של אברהם אהרונסון?

האם קיבלתם כרטיס כספיות מי-בצלאל מירזי לרכישת דירה?

על סמך מימצאי הגלאי קבע זיג הורוביץ, בחוות-דעתו המומחה שלו: „הנבדק השיב בשלילה על השאלות דלעיל. בכל השאלות הרלוונטיות אובחנו תגובות של אמירת-אמת.”

במילים אחרות: גלאי-השקר (הפוליגרף) קבע, כי לא התגלו כל סימנים של אי-אמירת אמת, כאשר השיב אלי תבור בשלילה לטענות כלפיו, שהיו כלור-גורם ב„תזכיר” של אהוד אולמרט ליועץ-המישפט.

השאלה בדבר קיומה, כביכול, של שיחת-טלפון מביתו של החוקר אברהם אהרונסון לבצלאל מירזי, שבה כאילו אומר עניין חוב שחייב תבור למירזי, הוכללה בבדיקת אורי אבנרי ב”כ אהוד אולמרט טוען, כי נמצאת בידי הקלטה של שיחה מעין זו. אלי תבור טוען, כי מעולם לא התקיימה ולא יכולה היתה להתקיים שיחה שכזו. וממילא לא יכולה להיות הקלטה שלה. תגובתו על השאלה בעניין זה, שבה השיב בשלילה על קיום שיחה מעין זו.

החולצה שלך הוא לבן?” או „האם היום יום שלישי?” על פי תשובותיו של הי-נבדק, החייב לענות רק בחיוב או בשלילה — „כן” או „לא” — הוא קובע את רמת התגובות הממוצעת שלו, באמירת אמת.

חוקר

פוליגראף

ק בשלב זה מנסה החוקר את הי-שאלות הנוגעות לחקירה. גם הן כולן שאלות קצרות וחידושיות, שאפשר לענות עליהן ב”כן” או ב”לא”. או מרכיב החוקר שאלון, שבו מופיעות זו לצד זו השאלות הרלוונטיות לחקירה. ושאלות בלתי-רלוונטיות, במגמה לאבחן את ההבדלים בתגובות הגופניות.

החוקר מפעיל את גלאי-השקר, הרושם את תגובותיו של הנבדק בעת מתן הי-תשובה לשאלות שהוצגו לו. פעמיים-שלוש, או ארבע פעמים, לפני שהוא נוטל את הרישומים הגרפיים, על-מנת לאבחן אם הנבדק דובר אמת. בדיקת רישומי גלאי-השקר, והסטיות מהתגובות הנור-מליות של הנבדק, היא המאפשרת לחוקר-המנחה לגלות היכן, ועל אילו שאלות, השיב הנבדק תשובות שיקריות. מאחר שלנבדק אין שליטה על התגובות הנב-דקות, לא קיימת אפשרות של הונאת המכשיר עליידי הנבדק.

למרות מהימנות ודייקנותו של גלאי-השקר, והמומחיות שהושגה בהפעלתו, אין הבדיקה באמצעותו מתקבלת עדיין כהר-כחה מישפטית ישירה בבתי-המשפט ארץ. אולם בחקירות מיסטריות וביט-חוניות הוא מקובל כמכשיר-חקירה שיג-רתי. המיסטר והרועות-הביטחון השונות מסתמכים בדרך-כלל על תוצאות הבדיקה בפוליגראף, כדי לקבל או לא לקבל טענה של נבדק, שהוא נקי מתחש מסויים שי-הודבק לו.

למרות שהבדיקה במעבדת הפוליגראף של זיג הורוביץ העלתה, כי אורי אבנרי ואלי תבור דוברי אמת, בשעה שהם מכחישים את כל הטענות שהשמיע כלפיהם אהוד אולמרט, לא הסתפק העולם הזה בכך. כדי להסיר כל ספק, ועל-מנת למנוע כל טענה שהיתה עלולה לעלות במוחו של מישהו בדבר האובייקטיביות של מפעיל גלאי-השקר, ביקשו אבנרי ותבור להיבדק שנית במכון קיימת מומחי פוליגרף אחרים.

וכך, למחרת הבדיקה הראשונה, ביום ה-25 בדצמבר, נערכה בדיקה שנייה בפוליגראף. הפעם התקיימה הבדיקה במעבדת הפוליגראף של המכון הישראלי לפוליגרף, ראש שבבעלותו ובניהולם של שני הוקרי-הפוליגראף הוותיקים ביותר במדינה: הי-נחשבים בענף כבני-הכמסא בתחום זה בישראל. השניים הם צבי אהרונסון ועירן-הדין ויקטור כהן.

צבי אהרונסון הוא בוגר המכללה האמ-ריקאית לפוליגראף על שם ג'ון ריד בשי-קאגו, וסיים את לימודיו בה, כבר בשנת 1952. הוא השתלם באותו מוסד במשך שלושה חודשים ב-1956.

בין השנים 1952-1957 היה צבי אהרונסון יא אראלי לכל מעבדות הפוליגראף בארץ, ובכללן המעבדות של מיסטר-ישראל ושירות-ביטחון-כללי. באותה תקופה הי-

אורי אבנרי בעת הבדיקה אצל אהרונסון

אנו בדעה שהוא דובר אמת...

הנדון: אלי תבור — בדיקת פוליגראף

נחבקשו על ידכם לבדוק את הנ”ל בעניין קבלת סיוע כספי מבצלאל מירזי לרכישת דירה.

מבוא לבדיקה

- א. הנ”ל בעל ח.ז. מס’ 797278 מתגורר ב”א רח” בנימיני 4. הוא הופיע במשרדנו בתאריך 25.12.78.
- ב. לאחר שהוסברה לו משרת הבדיקה וכי את תוצאותיה נעביר לירידתכם, הסכים להבדק מרצונו הסוב והחופשי ואף חתם בפנינו על הצהרה כזו השמורה במשרדנו.

הבדיקה

במהלך הבדיקה הוצגו לו, בין היתר, השאלות הבאות עליהן ענה בשלילה.

1. האם קבלתם אי פעם סיוע כספי מבצלאל מירזי לצורך רכישת דירה?
2. האם קבלתם אי פעם 200,000 ל” מבצלאל מירזי?
3. האם סלפתם אי פעם בנכחות אברהם אהרונסון ושוחחה עם בצלאל מירזי בנושא חוב שלך?
4. האם עזר לך בצלאל מירזי בצורה כלשהי בנושא דירתך?
5. האם הכרת את בצלאל מירזי בעת שרכש דירתך הנוכחית?

בחוצאות המבחנים לא נתגלו סמנים המעידים על שקר ואנו בדעה שהוא דובר אמת לגביהן.

בכבוד רב,
חיים ויקטור כהן
צבי אהרונסון
המכון הישראלי לפוליגראף.

מימצאי-הבדיקה של אלי תבור אצל ויקטור כהן

אנו בדעה שהוא דובר אמת...

מדויק. הן מספקות אמצעי יעיל ביותר לגילוי שקרים.

מכשיר הפוליגראף החדש בודק ירוי-שם את השינויים הבאים: שינויים בלחץ-הדם, בדופק ובנשימה, וכן שינויים במור-ליכות החשמלית של העור. הוא עושה זאת באמצעות ארבע עטים הרושמים את התגובות על גבי סרט נייר נע.

לזרועו של הנבדק בגלאי-השקר מוצ-מדת רצועה לשם בדיקת השינוי בלחץ-הדם והדופק. אל חזהו מחברות רצועות

שבעות אפרש לעקוב אחרי השינויים בנשימה. אל שתיים מאצבעות אג-ידי מחוברות אלקטרודות, העוקבות אחרי שינויים במוליכות החשמלית של העור.

חוקר גלאי-השקר מתוודע תחילה אל פרטי הפרשה, המתבקשת להחקר. אחרי-כך הוא קובע את הנורמות של התגובה אצל הנבדק, כשהוא שואל אותו שאלות רלי-וונטיות לנושא החקירה. כמו: „האם צבע

אובחנה כאמירת אמת. (אגב, במכתב ל-אורי אבנרי הכחיש אברהם אהרונסון כי תוקף, שאי-פעם היתה שיחה כזו.)

מכשיר חכם

ומתוחכם

בנקודה זו כדאי, אולי, לתת הסבר קצר לגבי מהותו ודרך פעולתו של מכשיר הפוליגראף.

מחקרים פסיכולוגיים ממושכים הוכיחו, כי פעולת-השקר מלווה תמיד בתגובות גופניות בלתי-רצוניות ובלתי-ידידות, כמו סוקם, דופק-לב מוגבר, פעולת-בליעה והוכחות חיצוניות אחרות לתגובה ריג-שית. חלק מהבנת ההתנהגות הכרוכה בי-פעולת גלאי-השקר, היתה מאז ומתמיד נחלת התודעה האנושית, גם ללא מומ-חיות בפסיכולוגיה.

אבל במאה ה-20 נעשו מאמצים לרתום מכשירים מדעיים מדויקים לאמנות גיי-לוי-שקרים, אונאה והולכת-שולל. אלה הם המכשירים המכונים בפי העם „מכר-נות-אמת”, ושכינים המדעי הוא פו-ליגראף.

משימתו של הפוליגראף היא לרשום תגובות גופניות, שאפשר להשתמש בהן, כדי לאבחן אמירת-שקר. הגלאי אינו יכול לגלות אמירת-אמת, אלא רק תגובות הי-כרוכות באמירת שקר. מכאן, שכאשר אין הוא מאבחן אמירת-שקר, ברור שהנבדק באמצעותו דובר-אמת.

מומחי גלאי-השקר מסתמכים על תור-פעול, כמו עליה בלחץ-הדם ושינויים בי-דופק ובנשימה, כחופעות שאפשר להסתמך עליהן. גורם נוסף, שאותו בודק גלאי-השקר, הוא השינוי במוליכות החשמלית של העור בין שני שטחים שונים בגוף, לאלה אפרש להוסיף גם את פעולת השרי-רים הבלתי-נראית בזמן אמירת-השקר, הגורמת לשינוי בלחץ-הדם.

כל התופעות האלה אינן נשלטות על-ידי רצונו של האדם, ואין הוא יכול להשפיע עליהן במחשבתו או בפעולה כלשהי. אף לא אחת מהן יכולה להיות הוכחה בפני עצמה לאמירת-שקר. אולם, כאשר הן נבדקות כולן, בעת ובעונה אחת, ונרשמות ברישומי בידי מכשיר

תל - אביב
25 בדצמבר 1978
1 - 128412

ליטי והציבורי מאחרי מסך של שקרים. למרות שידע, כי אורי אבנרי ואלי תבור נבדקו בגללי-שקר, וכי נמצא שהם דוברים אמת, פירסם אולמרט, שבע ימים אחרי הבדיקה, במודעתו, את הטענה ה- באה: "לאחר שפניתי הציבורית לאלי תבור להיבדק במכונת-אמת על יחסיו עם הקבלן בצלאל מיוזרחי - לא נענתה, קיימתי בדיקה במכונת-אמת בנושא זה". הבדיקה שביצע אולמרט נערכה ב-26 בדצמבר, יומיים אחרי הבדיקה הראשונה של אבנרי ותבור בפוליגראף.

בדיקת הפוליגראף שהזמין ח"כ אולמרט לעצמו, במכון א.ג.מ. בירושלים, היא פרי שם בפני עצמה. כרגיל, הסתמך אולמרט גם הפעם על הטימטום של אוהדיו - אם נותרו לו עדיין כאלה - וביקש להציג תמונת-מצב כאילו עברו שני הצדדים במקביל בדיקות בגללי-שקר ומאחר ש- בבדיקות נקבע שכל צד דובר אמת נוצר מעין מצב של תיקון. האמת היא שונה. נכון שמכון הפוליגראף בו נבדק אול- מרט קבע כי הוא דובר אמת בתשובות שנתן לשאלות שהציג לעצמו. אין כל סתירה בין תוצאות הבדיקות שנערכו לאבנרי ותבור לבין זו שנערכה לאול- מרט. השאלות שהוצגו לאולמרט היו פשוט בנושא שונה לחלוטין מאלה ש- הוצגו לאבנרי ותבור. והנעצה התרמית הגדולה בהצגת הדברים עלידי אולמרט.

גניבת-דעת

ואחיות-עיניים

בבדיקת גללי-השקר שלו, שנערכ- כה על פי בקשתו, קבע אולמרט עצמו את השאלות שיצטרך להשיב עליהן. הוא נבדק רק לגבי טענתו, שמישהו, אותו הוא מכנה בשם "המקור", מסר לו את הדברים עליהם ביסס את עלילת-הכוזב שלו. הוא לא נבדק לגבי השאלות המכי- ריעות אם הוא עצמו, למשל, האמין ש- הדברים שנמסרו לו הם נכונים, אם ניסה לאמת אותם לפני פירסומם, או האם הציג אותם בפני העולם הזה להפרכה? תחת זאת ביקש אולמרט לענות ב- בדיקת הפוליגראף על שאלות כמו: האם אתה משקר בטענתך, ש- "המקור" הוכיח לך, שהוא מקורב אישית לאורי אבנרי ולהעולם הזה? אולמרט לא היה צריך לשקר כדי לה- שיב על דברים אלה בשלילה והפוליגראף אישר שהוא דובר אמת. פירוש הקביעה הוא שעלילת-הזדון של אולמרט התבססה על דברים שנמסרו לו מפי מה שהוא מכנה "המקור". באותה מידה היה גלאי- השקר קובע שאולמרט דובר אמת. לוא היה מספר ששמע מפי מישור שראשי- הממשלה הוא סוכן סובייטי, אילו היה מסורף משמע באוזניו טענה כזו. לשיא האיוולת מגיע אולמרט בניסוח השאלה הבאה לעצמו: "האם עד כתיבת המכתב ליועץ-המשפטי לממשלה הביאו לך ראיות ממשיות כי השיחה עליה סיפר "המקור" (בין אלי תבור ובצלאל מיוזרחי) לא התקיימה?"

אולמרט אינו טוען כי היו בידי ראיות ממשיות לקיום שיחה מעין זו אלא ש"לא הביאו לו ראיות ממשיות" לאי קיומה. כיצד ניתן להביא לו "ראיות ממשיות" להפרכת שקריו עוד בטרם פירסם אותם? רק מוח מעוות כשל אולמרט מסוגל אולי להשיב על כך.

בהמשך מודעתו ממשיך אולמרט להס- תכן בקורי השקרים שטוהו, כשהוא מעלה שוב את הטענה, שהופרכה כבר לעיני כל, כאילו "היתרתי על חסינותי הפר- למנטרית בתביעה שהוגשה נגדי עלידי רחבעם זאבי". שוב מזלזל אולמרט ב- אינטליגנציה של הציבור כשהוא סבור, שזה אינו יודע שטענה זו אינה אלא אחיות-עיניים. שכן, לא הוא, ולא הי- כנסת כולה, אינם יכולים "לזוהר" או להסיר את חסינותו, כל עוד הוא טוען שפעל במסגרת תפקידו כח"כ - דבר ששעה בפורש בכתבי-ההגנה במישפט שהגיש נגדו האלוף זאבי.

אולמרט ממשיך לאמץ את הכלל כי "לשקר אין רגליים" - אבל יש לו חסי- נות פארלמנטרית". אדם עם שרירים של כבוד עצמי היה מוצא עוז בנפשו, אפילו בשעה מאוחרת זו - אחרי שנודע לו על תוצאות בדי- קות-האמת לאבנרי ולתבור - להתנצל ולהודות בכך, שנפל קורבן לשמועות כוזב בלתי בדוקות. אבל אולמרט אינו מסוגל גם לזה. הח"כ המושחת ממשיך להתבוסס בבוץ של עצמו, עד שישקע בו סופית.

לכבוד
עו"ד אמנון זכרונ
רח' גלבוע 4
תל - אביב

הנדון : חוות דעת - בדיקת פוליגראף : אורי אבנרי

1. בתאריך 24.12.78, ערכנו בדיקת פוליגראף, על פי בקשתכם, למר :

אורי אבנרי בן אהרון - ת.ז. 39517

2. השאלות הרלוונטיות בבדיקתו היו :
א. האם קיימת אי פעם פגישה משותפת עם 'צלאל מזרחי' ו'גנדי' ?
ב. האם מישהו איים עליך בהקשר למרשט בצלאל מזרחי ו'גנדי' ?
ג. האם בצלאל מזרחי ו/או 'גנדי' איים שיתנכלו לך אם תפרסם חומר אודותם ?

הנבדק השיב בשלילה על השאלות דלעיל.

3. ממצאים :

בכל השאלות הרלוונטיות אובחנו תגובות המצביעות על אמירת אמת.

י. הורוביץ, מכון לאיבחון מידע בע"מ

מימצא-הבדיקה של אורי אבנרי אצל הורוביץ
תגובות המצביעות על אמירת אמת.

מכון הישראלי לפוליגראף
י.ב. רח' הירקון 177
22 95 16. 22 39 60

לכבוד
עו"ד אמנון זכרונ
רח' גלבוע 4
תל - אביב

הנדון: אורי אבנרי - בדיקת פוליגראף.

נחקשנו על ידכם לבדוק את הנ"ל בפניו בפעם עם בצלאל מזרחי וגנדי בהם הוסמו כניכול איזמים כדי להשפיע על הנדון שלא לפרסם דברים בשכוננו "העולם הזה".

מכאן לבדיקה

א. הנ"ל בעל ת.ז. 39517 מתגורר ברח' רופין 10 א.
הוא הופיע במשרדנו בתאריך 25.12.78.
ב. לאחר שהוסבר לו מטרת הבדיקה וכי את תוצאותיה נעביר לידיעתכם, הסכים להכנס מרצונו הסוב והתחשף ואף חתם בפנינו על הצהרה כזו השמורה במשרדנו.

הבדיקה

במהלך הבדיקה הוצגו לו, בין היתר, השאלות הבאות עליהן ענה בשלילה.

1. האם אי פעם כ.מ. היה אצלך בבית ?
2. האם אי פעם פגשתי ביועץ-משפטי במשפחה את כ.מ. ואת גנדי ?
3. האם גנדי אי פעם איים עליך בצורה כלשהי כדי להניא אותך מלפרסם דבר מה ?
4. האם כ.מ. אי פעם איים עליך בצורה כלשהי כדי להניא אותך מלפרסם דבר מה ?
5. האם היו עליך איזמים כלשהם שלא תגרום למרטומים שקשורים בגנדי או מזרחי ?

לא נחגלו בתוצאות המכונים סמנים המעידים על שקר ואנו בדעה שהוא דובר אמת לגביהם.

בכבוד רב,
חיים ויקטור כהן
מכון הישראלי לפוליגראף.

מימצא-הבדיקה של אורי אבנרי אצל אהרונ

אנו בדעה שמוא דובר אמת.

אולמרט ידע כי במסיבת-עיתונאים זו יוצגו מימצאי בדיקת הפוליגראף שנערכו ל- אבנרי ולתבור. הוא ניסה להקנות את העוקץ שיופנה כלפיו, בעזרת תרגיל שקוף של גניבת-דעת.

ביום השני השבוע פירסם אולמרט שוב מודעת-ענק, בהוצאה של רכבות ליי.

המסתתר מאחורי ומפריח משם בלוי- נים של דיבות ועלילות. כדרכו בחר אולמרט, להתחכם גם הפעם, ולנסות שוב לאחז את עיני הציבור. עוד ביום החמישי בשבוע שעבר זימן העולם הזה מסיבת-עיתונאים בפרשת אהוד אול- מרט, שנודעה להיערך ביום השני השבוע.

ריך והרצה על חקירות באמצעות פוליג- ראף בפני חניכי קורס-הקצינים של מיש- טרתי-ישראל למעשה, כימעט כל מומחי הפוליגראף בארץ הם חניכיו של אהרונ. במשך 13 שנה בין השנים 1958-1970 היה צבי אהרונ בודק פוליגראף.

בראשית תקופה זו פעלו ורעות-הבי- טחון, בפקודת איסר הראל, גם נגד העולם הזה.

עמיתו ושותפו של צבי אהרונ הוא ויקטור כהן, מישפטן בהשכלתו, ש- הוסמך כעורך-דין בשנת 1955. ב-1959 סיים כהן את הקורס לבדיקת פוליגראף במכללת ג'ון ריד בשיקאגו, וב-1966 קיבל תעודת-חבר מן המגזין באגודה האמרי- קאית לפוליגראף.

בין השנים 1961-1959 היה ויקטור כהן מומחה לבדיקות פוליגראף. ב-1977 היה אחראי למעבדת הפוליג- ראף.

זו הדרך, לימד והשתתף בעריכת קורסים למועמדים לבדיקת פוליגראף.

באותה תקופה הד- במישטרת ישראל. בשנים מאז 1976 משמש ויקטור כהן ככוהן מטעם האגודה האמריקאית לפוליגראף לעריכת בחינות בישראל, למועמדים ש- ברצונם לקבל אסמכה לשמש בודקי פוליגראף, במישטרת-ישראל.

האם היו

איומים כלשהם?

הנושאים שצבי אהרונ וויקטור כהן התבקשו לבדוק באמצעות הפוליגראף היו אותם הנושאים עצמם, ששימשו לבדיקת אבנרי ותבור במכון של יוגי הורוביץ. רק השאלות נוסחו בידיהם בשינויים מסוימים.

כך הוצגו לאורי אבנרי, שנבדק בידי צבי אהרונ, השאלות הבאות:

● האם אי-פעם היה בצלאל מיוזרחי אצלך בבית ?
● האם אי-פעם פגשתי ביועץ-משפטי במשפחה את צבי אהרונ, ואת גנדי ?
● האם גנדי אי-פעם איים עליך ב- צורה כלשהי כדי להניא אותך מלפרסם דבר-מה ?

● האם בצלאל מיוזרחי אי-פעם איים עליך, בצורה כלשהי, כדי להניא אותך מלפרסם דבר-מה ?

● האם היו עליך איומים כלשהם, שלא תגרום לפירסומים הקשורים בגנדי או מיוזרחי ?

אבנרי השיב על כל השאלות הללו בשלילה. צבי אהרונ, בחוות-דעת המומי- חה שלו, שכמה כמסירת עדות בשבועה בבית-המשפט: "הנבדק השיב בשלילה על כל השאלות דלעיל. בכל השאלות הנ"ל לא נתגלו סימנים המעידים על שקר, ואנו בדיעה שהוא דובר אמת לגביהן".

בשאלות שהוצגו לאלי תבור, שנבדק בידי ויקטור כהן, נוספה שאלה אחת, שלא נכללה בבדיקת המכון של הורוביץ. מאחר שתבור טען בתוקף, כי לא הכיר כלל את בצלאל מיוזרחי בתקופה שבה רשט את דירתו הנוכחית, שאותה מימן אליבא דאולמרט בכספי הלוואה של בצלאל מיו- רח, הוא ביקש להכליל שאלה המתנייחת גם לנושא זה.

וכך הוצגו בפניו השאלות הבאות:
● האם קיבלתם אי-פעם סיוע כספי מבצלאל מיוזרחי, לצורך רכישת דירה ?
● האם קיבלתם אי-פעם 200 אלף ל"י מבצלאל מיוזרחי ?

● האם טילפנת אי-פעם בנוכחות אבי רשה אהרונסון, ושוחחת עם בצלאל מיו- רחי בנושא החוב שלך ?
● האם עזר לך בצלאל מיוזרחי בצורה כלשהי בנושא דירתך ?
● האם הכרת את דירתך הנוכחית ?

אלי תבור השיב בשלילה על כל שאלות אלה. קבע ויקטור כהן, בחוות- דעת המומחה שלו: "הנבדק השיב בשלי- לה על כל השאלות דלעיל. בכל השאלות הנ"ל לא נתגלו סימנים המעידים על שקר, ואנו בדיעה שהוא דובר אמת לגביהן".

מימצאי שני מכוני הפוליגראף היו בבחינת טטירת-לחי מצלצלת לשקרן אהוד אולמרט, והשמיטו את הבסיס מתחת ל- מיגדל-הכוזבים שבנה.

אהוד אולמרט ידע על מימצאי בדי- קות הפוליגראף, שנעשו לאורי אבנרי ואלי תבור. אולמרט ידע, כי כאשר יתי- פרסמו הדברים ירבים, הוא יוצג שוב

רוחק'ה מ"ביבה" עושה זאת שוב!

רוחקה שפתחה את הבוטיק הראשון בארץ, ברחוב ירמיהו, שהיה אז מקום שכוח אל חזתה בזמנו את הנולד. ירמיהו אכן הפך לאזור עסקים פורה, ובשיא פריחתו של הרחוב עשתה שוב, כדרכה, הימור נועז והעתיקה את מקום משכנה למלון רמת-אביב.

המקום, שהיה דיסקוטק בזמנה, הפך בהשראתה ובתכנונה של רוחקה הנמרצת למקום "משגע" ומלא אווירה.

באמפי הצמוד לבית האופנה, "ביבה" על שמפניה של בוקר, הציגה בפנינו רוחקה את הדגמים החדשים שלה, ואכן האופנה העכשווית הולמת בדיוק את דגמיה, כי רוחקה תמיד החמיאה לנשים. גם כשהיה המראה הגדול והבלתי מחמיא בשיא פריחתו לא ויתרה ומצאה תמיד את הנקודות הסכסיות שלה.

הדגמים שהוצגו היו על טהרת הסאטין בסגנון כוכבות הוליווד של שנות הארבעים עם הרבה מחשופים נועזים ושסעים בכל הזכיונים.

מערכת סקסית של חצאית, מחוך ובלייזר
בסאטין שחור. הבלייזר עם הכתפיים המרו-
פרות, והחצאית עם שסע עמוק בצד.

מערכת מכנס וחולצה. המיוחד בחולצה — הכיסים, שהופכים לווסט
עם פתיחת החולצה. המכנס עם פתח לפני.

חצאית בקו מתרחב, שעל ידי הסרת חלק ממנה
הופכת להיות חצאית צרה מאד. חולצה בשרוול
עטלף פתוחה, עם עניבת פרפר מטאטין.

שמלת הילדה הטובה. ויסקוזה שחור עם תחרה.

לא נעדרו כמובן הטריקים הנוספים של ביבה שהיא אלופת הטריקים ב"אופנה. ושוב נראו שמלות בשילוב סאטין וטריקו שאפשר ללובשן בכל האורכים והמשנות את אופיין.

דומה שכל אשה תוכל לאמץ את הקו הנוכחי ובטוח שכל גבר לא יוכל לעמוד בפניה. קשה לכתוב על "ביבה", או לסקור תצוגת אופנה של דגמי "ביבה" מבלי לחרוג מהמקובל ולהיגרר לנימה אישית כי "ביבה" — זה רוחקה! היא הרוח היוצרת, מתכננת הדגמים וגם הבעלים.

רוחקה ברזין היא גם זו שערכה לנו את הסיור בשטח מלון רמת-אביב. ב"תום מסיבת העתונאיות. לא שרוחקה עברה הסבה מקצועית והפכה לאשת יחסי הציבור של המלון אלא משום העובדה שהיה עלינו לחצות את כרי הדשא ובריכת השחיה בכדי להגיע לשטח בו ממוקמות המתפרות המשוכ-ללות של מרכז האופנה "ביבה".

המתפרות הן סיפור בפני עצמן. הן שוכנות בארמון טורקי מקסים מתחילת המאה, נוסף על זה את הנוף המשקיף מבעד חלונות הארמון ונבין אולי את חלק ממקור ההשראה של רוחקה ו"צוות העובדים שלה.

הם נשבעו איבת-ניצח! הכריז בגין. לא היה לו מושג

נעם בבגדאד

ויום המפירסמים של חרטום אחרי מילי-חמת ששת-הימים.

ועידת-חרטום אינה נזכרת כלל בנוסח ההחלטות של ועידת-בגדאד. לעומת זאת נזכרות בה במפורש החלטות ועידות-הפיסגה שנערכו באלג'יר וברבאט, שבהן הוענקה הכרה רשמית באש"ף כבן-נציג החוקי הבילעדי של העם הפלסטיני.

ממשלת ישראל יכולה לדחות בתוקף את ההצעה להגיע לשלום, אשר יהיה מבור-סס על שני התנאים: נסיגה מכל השטח-הים שנכבשו ב-67, והקמת מדינה פלסטינית בגדה וברצועה. כיום שולל הרוב בישראל את הרעיון הזה. הנתמך רק עליידי חוגים מצומצמים, אם כי חשובים. שאיש אינו מפקפק בנאמנותם הלאומית. אך גם מי שאינו מוכן לקבל את ההצעה, אינו יכול להתעלם מן ההתקדמות הבכירה שחלה בעי-הערכים מחרטום ועד בבגדאד.

המטרה של היסוד ישראלי שוב אי-נה קיימת בקונסנזוס הערבי החדש, שנוצר והוגדר בבגדאד. קונסנזוס זה מכיר בישראל למעשה, מוכן לשלום רישומי עימה, ובמובן זהכי-רה בה.

כתנאי לכך אין הוא מעמיד אלא את החלטת מועצת-הביטחון 242. לפי פירושה (המשך בעמוד 32)

כי בעתיד הקרוב. כבר היתה לה השפעה עצומה על עמדותיה של מצרים אחרי ועידת-קמפ-דייוויד. מי שאינו מוכן את ועידת-בגדאד, גם אינו מסוגל להכין את העמדה המצרית, ובמילא אינו מסוגל לני-קוט מדיניות נכונה כלפייה.

הסעיף הקובע בהחלטות ועידת-בגדאד, אומר כי העולם הערבי חותר לקראת — "שלום צודק, אשר יקום על יסודות הנסיגה הישראלית המלאה מכל השטחים הערביים שנכבשו ב-67, כולל ירושלים הערבית, והבטחת הזכויות הלאומיות האזרחיות של העם הערבי הפלסטיני, והקמת מדינתו העצמאית על אדמתו הלאומית."

מילים אלה חוזרות, בדיוק מילולי, פע-מים אחדות בנוסחי ההחלטות הארוכות. פירוש הדבר כי ועידת-הפיסגה קיבלה, פה אחד, בהסכמת המפורשת של אש"ף (שמילא תפקיד מרכזי בוועידה), עיראק, אלג'יריה, דרום-תימן ומדינות "רדיקליות" אחרות, החלטה הקובעת כי העולם הערבי שואף לשלום עם ישראל.

כך בוטלו, למעשה, ובצורה חדי-משמעית, החלטות ועידת-הפיסגה בחרטום, שקבעו כי לא יהיו "לא שלום, לא הכרה ולא משא-ומתן" עם ישראל — שלושת הלא-

גם בורים לגבי העובדות השוטף-פות.

הם ניוונים מן הכתוב והמשודר בכלי-התיקשורת הישראליים, שאף לא אחד מהם טרח לפרסם את החלטות ועידת-בגדאד כלשונן ובמלואן (כפי שעשו, כמובן, העי-תונים הפלסטינים במיזרח-ירושלים).

במרבית כלי-התיקשורת הישראליים מסור הדיווח על ענייני-ערב בידי כתבים שונאי-ערבים, חניכי מוסדות-המודיעין הי-שונים, שכישוריהם המיקצועיים מוטלים בספק ומגמתם הפוליטית מתבטאת בצורת דיווחם.

מקור-מידע בידיעדי רראשי המי-דינה, כדו-התיקשורת הישראליים הם אסון.

..שלום צודק"

ועידת-בגדאד, שבה השתתפו רבים מ-ראשי מדינות-ערב, ושבה היו מיוצגות כל המדינות מלבד מצריים, קיבלה שורה של החלטות (העולם הזה 2155), אף אחת מהן לא נשבעה איבת-ניצח למדינת-ישראל. ההיפך הנמוזר הוא נכון. בפעם הראשונה בהיסטוריה קבעו כן מדינות-ערב, על דעת המדינות שנחשבו עד כה כ"קיצוניות", כי מטרת העולם הערבי היא להשיג "שלום צודק" עם ישראל.

מנחם בגין עמד השבוע על דוכן-הנאומים, ונאם את אחד מנאומיו היר-מיים. הפעם התעכב על השאלה מדוע אין ישראל מוכנה למחוק מטיטת-ההסכם הי-ישראלי-מצרי את פסוקי-המריבה בסעיף 6, הקובע כי התחייבויותיה של מצריים כלפי ישראל עדיפות על התחייבויותיה הי-אחרות — וביכללן, כמובן, ההתחייבות לחוש לעזרת מדינה ערבית מותקפת. לפי חוזים פנים-ערביים.

הכריז בגין, בהתלהבות: הנה, רק עתה התכנסו ראשי מדינות-ערב בבגדאד והכריזו על איבת-ניצח לישראל!

זה נשמע יפה, וניראה הגיוני ביותר. אך יכולה ישראל לוותר על הסעיף 6 ב-מצב שכזה?

היה בהיגיון זה רק פגם אחד: הדבר לא היה נכון.

ועידת-בגדאד, שבה השתתפו רבים מ-ראשי מדינות-ערב, ושבה היו מיוצגות כל המדינות מלבד מצריים, קיבלה שורה של החלטות (העולם הזה 2155), אף אחת מהן לא נשבעה איבת-ניצח למדינת-ישראל. ההיפך הנמוזר הוא נכון. בפעם הראשונה בהיסטוריה קבעו כן מדינות-ערב, על דעת המדינות שנחשבו עד כה כ"קיצוניות", כי מטרת העולם הערבי היא להשיג "שלום צודק" עם ישראל.

להדאיג ולהדהים

מנחם בגין אינו שקרן. אמנם, כמו כל פוליטיקאי, אין הוא אומר תמיד את כל האמת, ולא פעם הוא מכופף קצת את העובדות לנחיותו.

אולם קשה להניח כי מנחם בגין ישקר ביודעין בעניין זה חשוב — מהיגם ששקר כזה, המתייחס לעובדות מפורסמות, הידור-עות למומחים רבים ברחבי העולם, מת-גלה במהרה.

אם כן, מדוע הכריז בגין מה שהכריז? יש לזכר רק הסבר סביר אחד:

ואת

אורי' אבנרי

לראש ממשלת-ישראל אין מושג מה אירע בבגדאד. הוא לא קרא את ההחלטות של ועידת-הפיסגה הערבית, ולא קיבל הסבר מוסמך על ההתפתחויות שחלו לפני הי-ועידה, במהלכה ואחריה.

מסקנה זו צריכה להדאיג ולהדהים. יש בישראל כמה מוסדות ממלכתיים ואקדמיים. העוקבים אחרי המתרחש בעור-לם הערבי. אפשר להטיל ספק חמור ביכולתם של מוסדות אלה — ובראשם מוסדות-הביטחון — להעריך נכונה את העובדות ולהסיק מסקנות נכונות. כפי שהוכיחו ערב מילחמת ששת-הימים, ערב מילחמת יוסי-הכפורים, ערב יומת אנור אל-סאדאד וערב ועידת-בגדאד עצמה.

אולם אין ספק שמוסדות אלה אוספים ומתייקים את העובדות עצמן, מתרגמים את המיסמכים החשובים ומפיצים אותם בחוגים המתאימים.

עתה מתברר כי אין נל ערך לעבודה זו, כיוון שהמעצב העיקרי של המדיניות הישראלית אינו בקיא בעובדה יסודית ביותר. אפשר להניח כי אין הוא היחיד הנתון במצב זה, וכי גם שאר הפוליטי-קאים, המשפיעים על עיצוב המדיניות, אי-גם טורחים להצטייד בידיעת העובדות.

פירושו של דבר: לא זו בלבד שמעצבי המדיניות הישראלית כו-רים גמורים בכל הנוגע לתהליכים העמוקים בעולם הערבי, המגמות המתמרדות בו והזרמים השונים שמתחת לפני השטח, אלא שהם

יאסר עראפאת מול חאפז אל-אסד: חזית הסירוב מתה

המקובל על דעת העולם הערבי (ועל דעת רוב מדינות העולם), בתוספת הדרישה ל־כינון מדינה פלסטינית לצד ישראל. ההחלטה 242 עצמה אינה מזכרת בפירוש בגוף ההחלטה — אולי כדי למנוע מן העיראקים ומדידיהם את הצורך לאמץ רשמית החלטה שאותה גינו עד כה בי שפ־קצף, ואולי גם מפני שאינה מזכירה את העם הפלסטיני. אולם התנאים לשלום, שנקבעו בהחלטות בבגדאד, תואמים את עקרון 242, לפי הפירוש הערבי המקובל. בגדאד פסלה את הסכמי קמפ־דייוויד לא מפני שהם גוועו לכוון שלום נפרד בין מצריים וישראל, על חשבון הערבים האחרים.

זוהי עובדה פשוטה, שאינה ניי תנת לזיכרון: כוועידת־בגדאד **משה חזית הפירוק הערבי כזרם חדש בעולם הערבי** — וכך הוכן הדבר על־ידי המומחים לדבר.

בורות מאושרת

י כול להיות יוכוח מר ונוקב על ה־מסקנות המתבקשות מן ההערכות ה־חדשה של העולם הערבי.

יכול מישור לטעון כי לאור המצב ה־חדש כדאי לשחרר את מצריים מן הבידול שלתוכן נקלעה בעולם הערבי, ולשתף את שאר מדינות־ערב במשאומתן, למשל ב־וועידת־ז'נבה חדשה. יכול אחר לטעון כי למרות התפתחות זו, יש לדבוק בשאיפה להשגת הסכם נפרד עם מצריים בלבד.

יכול פלוני להציע כי עתה הגיעה ה־שעה לבוא בדברים עם אש"ף, לכינון הסדר ברוח החלטות בגדאד, ויכול אלמוני להו־סיף ולטעון, כי אסור להיכנס למשאומתן עם "אירגון המרצחים", תהיה עמדתו כאשר תהיה, גם כשהוא מזהיר על נכונותו להי־כנס למשאומתן עם ישראל.

יכול אחד לטעון שעתה אין עוד צורך בסעיף 6, ויכול מנחם בגין להאמין ש־הסעיף ממשיך להיות חיוני.

קביעת העמדה כפופה, כמובן, להגדרת המטרה שמבקשים להשיג, לזוה של עדי־פיות (שלמות־הארץ מול שלום), ולגור־מים רבים אחרים.

אך דבר אחד אין לסבוק: שממי **שזת ישראל תקבע את עמדותיה על סמך איידיה מוחלטת של העובדות החשובות, או תוך התי עזמות היירה מהן.**

דבריו של ראש־הממשלה על החלטות בגדאד אכן מראות כי זהו המצב הקיים. הוא לא אמר: "אין אני מייחס חשי־בות להחלטותיה של ועידת־הפיסגה הכל־ערבית בבגדאד". הוא לא אמר: "אני לא מאמין להחלטות שנתקבלו". הוא לא אמר: "זהו טכסיס של הונאה". הוא לא אמר אפילו: "למרות שהחלטות בגדאד מדב־רות על שלום, אני משוכנע כי העולם הערבי רוצה להשמידנו".

הוע קבע בצורה חריג־משמעות, עוב־דנית, תוך כדי קריאה מפתקים: "ועידת־בגדאד נשבעה איבת־נצח לישראל". **קביעה עובדתית זו היא כו־זבת — כזב חריג־משמעי.**

הדבר מטיל שוב אור על המצב הבלתי־נסבל, הנמשך גם אחרי יוומת אל־סא־דאט, גם אחרי קמפ־דייוויד, גם אחרי ניי־סוחה של טיטוס הסכם־שלום: "אני בממ־שלת ישראל אף מוסד מוסמך אחד (שלא לדבר על מיניסטרו־ן) המסוגל והמוסמך להגות על שולחנה מידע מוסמך על העו־לם הערבי, בתוספת הערכות בדוקות, והצעות אלטרנטיביות לקווי־מדיניות ותוכ־ניות־פעולה.

ההצעה להקים מוסד כזה ("מטכ"ל לבן") הועלתה בשבועון זה פעמים אין־ספור, מאז דצמבר 1953. וזה עתה מלאו לה 25 שנים. אי־הגשמתה, גם בשעה מאוחרת זו, היא שערוריה שתוצאותיה עלולות לגרום בכייה לדורות.

אגף־המודיעין של צה"ל אינו מוכן ואי־נו מסוגל למלא תפקיד זה, לא מבחינה מעשית ולא מבחינה פסיכולוגית. תפקידו צמוד לצה"ל, דאגתו העיקרית היא למיל־חמה, לא לשלום.

אין שום סימן לכך שהמצב עו־מד להשתנות. מנחם בגין אינו רק כור בעניינים ערביים — הוא גם מאושר בכורותיו. לא איכפת לו להפריח, קבל עם ועולם, כולו, דבי רחם שכל ברידת בנושא זה בעולם יודע שהם מופרכים מיסודם — ואף לכסס עליהם את המדיניות ה־לאומית.

במדינה

העם

שנת ההזדמנויות המוחמצות

השנה שהתחילה ברינה

נפתיימה ברוממה

דקה של אכזבה

את ערב ראש־השנה 1978 בילו חברי מערכת העולם הזה בשתי ארצות. אחדים מהם בילו במלון שרתון בקאהיר, כשהם מוקפים מצרים חוגגים. עמיתיהם בילו במלון שרתון בתל־אביב, בחברת ישראלים צוהלים.

בערב ראש־השנה 1979 לא היה אף ישראלי אחד בקאהיר, ובתגיות הסיל־ווסטר בישראל, איש לא היה בטוח כי השלום ממשמש ובא.

בדיחה בטעם רע. 1978 נפתחה ב־תיקוה עזה. זה עתה הציפו גלי ההתלהבות את ישראל ומצריים. בעיקבות מסעו ההיסטורי של אנור אל־סאדאת, השלום נראה בהישג־יד, אומנם, בוועידת איסמאעיליה, בחג־המולד 1977, כבר הסתמן המשבר המתקרב. אך הוא לא חדר לתודעת ההמו־נים משני עברי הגבול. לעומת 1977, שנת התהפוכות והתיקו־ות, המהפך המדיני ויוומת אל־סאדאת, היתה 1978 שנה של אכזבות. המאורע החשוב ביותר שלה, מבחינה ישראלית ועולמית, מעמד תחיתת הסכמי קמפ־דייוויד, התרוקן במהרה מתוכנו. ואילו מעמד הענקת פרס־נובל לשלום למנחם בגין ולעמיתו המצרי כבר נראה, בסוף השנה, כבדיחה בטעם רע.

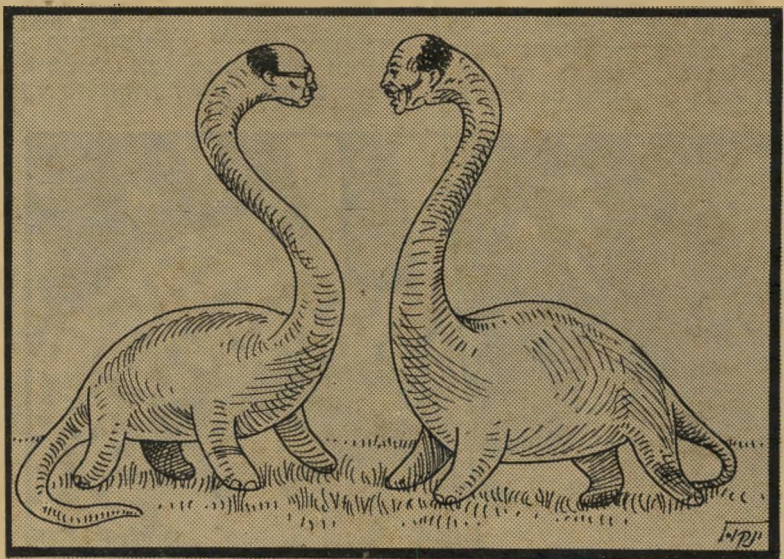
שאלה זו נתעוררה לא פעם (העולם הזה 2149). הממשלה מממנת את העיריות, והמנגנונים העירוניים גורמים מידה רבה של כפילות וביזבוז. בעיריות וברשויות המקומיות רבה השחיתות אף מן המצוי במנגנון הממשלתי.

התשובה האחת לטענות אלה: יש לתת לתושבי כל עיר ועירה את הזכות לנהל בעצמם את ענייניהם, באורח דמוקרטי. לשם כך נחקק גם החוק שקבע, כי ראש־העיריות ייבחרו בבחירות אישיות ישירות. הדבר נועד לתת יתר חוקף ועצ־מאות לראש הממשל המקומי, בחיר ה־תושבים.

קלפים או תיאטרון? השבוע הוע־דה המציאות החדשה, שנוצרה בעיקבות חוק זה, במיבחן הראשון. היא התמוטטה כבניין־קלפים. תושבי תל־אביב בחרו בשלמה ("צ'יץ") להט בבחירות אישיות, ברוב מרשים. הם גם העניקו לו רוב כימעט מוחלט במועצת־העיר. הוא היה זקוק רק לתוספת הקטנה של ל"ע, כדי להגיע לרוב מוחלט, ויכול לוותר על המפד"ל. השותפה הניצחית של כל הקואליציות.

פירוש ההצבעה: ניתן לציץ יפוי־כוח לנהל את העיר בלי הדתיים, ולחשל את הכפייה הדתית שניכפתה על העיר בעבר, כשלא היה רוב כזה.

ציץ' ניצל את המצב החדש. הוא החליט החלטת־ראווה ראשונה: לקיים מופעי־תיאטרון בלילות־שבת. המגמה: לשחרר את שותריה־הרבות מן הצורך להסתובב ברחובות, לשחק בקלפים בבית או להת־גודד במועדוני־לילה.

מה דעתך שנחתום מייד אחרי המבול?

כצפוי, גרמה ההחלטה לעימות עם הנב־חרים הדתיים בעיר. הם הודיעו כי יפרשו מן הקואליציה.

ציץ' התקפז. עד כאן היה הכל בסדר, לפי מיטב הכללים הדמוקרטיים. ההמשך היה אנטי־דמוקרטי מובהק, ושם ללעג את כל המיבנה העירוני. המפד"ל שותפה גם בממשלה. מנהיגיה פנו אל מנחם בגין, והציגו לו אולטימטום: אם לא יכפה על צ'יץ' את ביטול החלטתו, יפרשו מן הקואליציה הממשלתית (ראה עמוד 33).

כלומר: הופעל הלחץ של הסיעה האר־צית, במישור הממלכתי, כדי לשים לאל את הכרעת הרוב בעיר תל־אביב. כות־המדינה מנוצל, כדי לשבור את רצונם של תושבי־העיר.

כאשר הצליח מהלך זה, וגם ציץ' התקפל בצורה עלובה, אפשר יהיה בקטל לפזר את כל הרשויות המקומיות בארץ, לפטר את כל ראש־הערים ואת כל המועצות המקומיות. יהיה זה זול יותר, יעיל יותר וסביר יותר להחליפם בפקידים של משרד־הפנים, שיהלו את הערים והעיריות כמח־לקות ממשלתיות.

* למעשה תתחיל המאה ה־21 רק בשנת 2,001. אך הגיון הספרות אינו זהה עם הגיון המיספרים, ואין ספק שבתודעת ה־בריות יתבצעו חילופי־המאות בשעה שת־חלף הקידומת 19 בקידומת 20.

תנועות

מעל לחוק

בחוות־החיות של

ישראל הכז שווים,

אבל אנשי גוש

אמונים שווים יותר

בחוות־החיות של גזר'ג אורוול, מכריז החזיר: "כל החיות שוות, אך יש חיות שהן שוות יותר". כוונתו היתה, כמובן, לחזירים.

יחברי גוש־אמונים יתנגדו, בוודאי, ל־השוואתם לחיה כה בלתי־כשירה כמו ה־חזיר, אולם בחוות־החיות ששמה ישראל, הם שווים יותר מאשר כל השווים האחרים. להם מותר להפר חוק. להם מותר לתכנן בפרהסיה מלבצעים של הפרת־חוק. הממ־שלה משלימה עם כך. הצבא משתף פעולה, או עוצם עין. המישרטה אינה פועלת. איש אינו נעצר. איש אינו מועמד למישפט. כי במדינת־ישראל של ממשלת־רגון, כמו בימי הממשלה הקודמת, זהו כלל מובן מאליה: גוש־אמונים עומד מעל לחוק. שר־מישרטה ניטריק. השבוע זה קרה שוב.

אחרי הכנות גלויות, יצאה שיירה של הגוש, כדי להקים "התנחלות" ליד שכם. בפעמים הקודמות, לא טרח הצבא אף לחסום את הדרך, אלא רק פינה את ה־"מתנחלים", אחרי שכבר הגיעו למקום וערכו שם את הפגנת־הראווה שלהם. גם לשר־הביטחון, כמו לשאר חברי צמרת המדינה, אין חשק לריב עם הגוש.

הפינוי נעשה בדרך המקובלת לגבי הגוש, שאינה מקובלת לגבי שום קבוצה אחרת של מפגינים במדינה: קצין בכיר, אלוף או תת־אלוף, בא אליהם ומדבר איתם בטובות. מחליפים חיוכים. מצטלמים. אחר־כך מבקשים את המפגינים לנטוש את המקום. אחדים עושים זאת, אחרים מובלים על־ידי החיילים בידיהם. הכל מצולם, למען כלי־התיקשורת העולמיים. בסך הכל: הפגנה גדולה נגד השלום, תוך שיתוף־פעולה מצד כל גורמי הממשלה.

השבוע חסם הצבא את הדרך. המפגינים "התנחלו" ליד הכביש, בילו שם ימים ולילות. שר־הפנים, יוסף בורג, ראש ה־מפד"ל, נזדמן למקום, "במיקרה", התרועע עם מפיי־החוק וקבע שהוא "ניטרלי". מכיוון שבורג הוא השר הממונה על המישרטה ועל שמירת־החוק, "ניטרליות" זו היא תופעה חמורה ביותר כשלעצמה. כעבור יום נערכה הפגנה שנייה ליד בית־חורון. שוב תפסו המפגינים גיבעה, גידרו אותה בניגוד לחוק והכריזו על "התנחלות". שוב בא אלוף־הפיקוד ושוחח עימם בידידות. אחרי שהכל צולם על־ידי ציוות־הטלוויזיה הזרים, הסכימו ה־מתנח־לים להתלק.

אגורה אחת. המצב המגוחך כולו מגלה את הפרדוקס היסודי של הממשלה: אנשי גוש־אמונים נושאים באדיאולוגיה של הליכוד ושל תנועות־ההתיישבות של מיפגנת־העבודה. אף שפעולותיהן הן בניגוד לחוק, אין ממשלת־עבודה וממשלת־ליכוד מסוגלות לפעול נגדם. הם יכולים לפעול, למעשה, באין מפריע, להפר חוק, לחבל במאמצי־השלום, להפגין כלפי העולם את חוסר־היכולת של ממשלת־בגין — כל זה מבלי שאף איש אחד מהם יועמד למישפט ויידון אף לקנס של אגורה אחת.

בדיקה גראפולוגית

לאנשי אמונים

מה מתרחש כאמת

בהתנחלות של גוש

אמונים בגדה המערבית?

מי הם האנשים המבצעים את ההתי־נחלויות של גוש־אמונים — אותן שלא נועדו מלכתחילה לשמש הפגנה לכמה שעות, אלא שנועדו לשמש התנחלויות קבע בגדה המערבית וברצועת עזה? על שאלה רבת־חשיבות זו הוטל ה־שבוע אור, כאשר פרץ סיכסוך בהתנח־לות דותן, בדרך ישכם—ג'נין. ההתנחלו־ת הוקמה ברעש רב, כחלק מן התנופה הגדולה של הגוש, לכסות את הגדה ה־מערבית ביישובים יהודיים. היא גוועת (המשך בעמוד 37)

בורג עם בן-מאיר
בתיענה או נץ לעת-מצוא

שר אחד מהמפד"ל, תפרוש המפד"ל מה- קואליציה, גם אם בגין לא יבצע עתה שינויים בממשלתו. למרות להטו של בן-מאיר, לא התקבלה דרישה זו. בפרץ עמדות בעיקר שני היוונים. שריהדות אהרון אבר-חצירא ואברהם מלמד. או שינה בן-מאיר את הטאקטיקה שלו, וטען כי אסור שהמפד"ל תהיה מקופחת, כאשר יבצע ראשהממשלה את הריאורגניזציה שלו בתוך הממשלה. לכך היו חייבים גם אבר-חצירא וגם המר להסכים. בן-מאיר הציע שהמפד"ל תדרוש שר נוסף, אם יישארו לדימוקרטים שלושה שרים. הרמז היה ברור. בן-מאיר עצמו רוצה לשבת ליד שולחן הממשלה.

סכנה למשבר קואליציוני

אולם אבר-חצירא והמר ידעו שבגין לא יוכל לתת למפד"ל עוד שר מבלי לגרום התלקחות — המסוכנת לו עצמו הרבה יותר — בתוך המפלגות המרכיבות את הליכוד. בסופו של אותו דיון הוחלט כי המפד"ל תדרוש עוד מישרד לאחד משריה, במקום שר נוסף, ושני סגני-שרים במיש-

בכד החל בן-מאיר מנהל רומן פוליטי גלוי עם יושב-ראש סיעת המערך בכנסת, ח"כ משה שחל, ורמזו על-ידי כך לליכוד: "לא לעולם קואליציה."

בן-מאיר אינו אהוד במיוחד על יוסף בורג, אולם המר ממש שנוא עליו. בורג אינו שוכח את מרד הצעירים בראשותו של המר — מרד שהעיק מהחיים הפוליטיים סיים את יצחק רפאל, ופסח על בורג עצמו רק אחרי תחנונים מצידו. התקררות היתר סים בין בן-מאיר והמר הביאה לידי ברית משונה ביותר בין בורג לבן-מאיר, כשזה האחרון מצליח לדחוף את בורג לכיוון ניצי וקיצוני יותר, בעוד המר מתחיל לפתע להצטייר כיונה.

בורג יודע כי המר מתכנן לכבוש את ראשות המפד"ל לקראת הבחירות הבאות. אומנם בורג טען פעמים אחדות כי זו

המילחמה ניטשת על חיק נוסף

ושני כיסאות - אך הדגל הוא השבת

במשבר בתליאביב סיבה לפרישה מהקואליציה. בגין נבהל, שלח שדרים לצי"צ, ביום השישי שעבר השיב צי"צ לבגין, דרך אנשי קשר והצהרות לכלייתקשורת, בלאו מוחלט. לידידיו אמר צי"צ בגאווה ילדותית: "בגין יכול לקפוץ לי". אולם לא עברו יומיים, וצי"צ התקפל. בהסכם, שהובטח לו כי לא יפורסם, הוא סיכם עם בסוק שבלייל-השבת הקרוב יתקיימו מופעי תרבות בתליאביב, לא יימכרו בהם כרטיסי סים אלא הכניסה תהיה חינם, ואילו החל מהשבת הבאה יחזור לשלוט בכיפה ה"סטאטוס-קוו" על-פי פירושה של המפד"ל. אחרי ניצחון זה החלה המפד"ל משגת מותנית לקראת המאבק על

בתחילת השבוע הודיע שריהדות, שהפך בשנה האחרונה אחד האנשים החזקים במפד"ל: "צריך לתת לראש עיר ריית תליאביב, שלמה להט, חבל שבעזרתו יוכל לרדת מהעץ שעליו טיפס."

אולם אבר-חצירא ידע באותה שעה כי שלמה ("צי"צ") להט כבר אירגן לעצמו את חבל הנסיגה. אימו של אבר-חצירא הופנה לא לעבר צי"צ, אלא לעבר ראשהממשלה מנחם בגין, והאיום שלא בוטא במילים לא התכוון לסולס-חבלים, אלא לחבל-תלייה לממשלת בגין.

פרשת ההסכם הקואליציוני בתליאביב היתה רק מיפגן שרירים של המפד"ל, לפני המאבק הגדול של מיפלגה זו —

בגין עם בורג ושרון

מישרד תיקשורת או קצר של תיקשורת?

חבל-תלייה או

סולס-חבלים

רדים הכלכליים. באמצע השבוע עומדת מישלחת המפד"ל להיפגש עם בגין. אותה מישלחת תדרוש מבגין את אחד משני התיקים, התחבורה או התיקשורת, ושני סגני-שרים — במיש-רדיהשיכון ובמישרד-הרווחה. ההנחיות לי- אותה מישלחת הן שלא לוותר אלא רק על סגן-שר אחד, סגן-שריהרווחה, אולם לא לעבור את הקו האדום של מישרד הממשלתי וסגן-שר נוספים. האיום הגלוי על בגין יהיה שאם לא תתקבלנה דרישות המפד"ל, לא תצביע המפד"ל עם הממשלה בעד הרכב הממשלה החדש, שאותו עומד בגין להציג בשבוע הבא בכנסת. אולם לראשי המפד"ל ברור שתביעתם התקבלה, והראיה: כאשר הודיע בגין על כוונתו לתת תיק לחיים ("גונדר אברהם") לנדאו, הוא דיבר רק על תיק התחבורה ולא ציין את תיק התיקשורת.

אם לא יקבל בגין את דרישות המפד"ל, הוא יצטרך להסיק מסקנות לגבי מיפלגה זו ולהוציאה מהקואליציה ומהממשלה. לא ברור גם אם בגין יוכל, ללא אצבעות חבריהכנסת של המפד"ל, שאליהם יצטרפו כפי הנראה חברי אגודת-ישראל וגם קבוצת גאולה כהן שבליכוד, להעביר את הממשלה החדשה שלו בהצבעה בכנסת.

תהיה הקדנציה האחרונה שלו אולם הכל, כולל בורג, יודעים כי אם רק יתאפשר לו, הוא ימשיך בקאריירה הפוליטית שלו. לשם כך צריך בורג לחסל את הסכנה ששמה המר. בורג הוא אחד הפוליטיקאים הממולחים והערמומיים ביותר בארץ. הוא, יותר מכל אדם אחר במיפלגה הראשית מומחים בכריתת בריתות והפרתן, יודע היום כי מה שיוכל להצילו מציפורניו של המר יהיה ברית עם החוגים הקיצוניים במפד"ל, המתרחקים להמר כאל בוגד.

דוגמה לכך היא הופעתו של בורג בקרב מתנחלי קדום, ליד מחסום צה"ל, ביום השני האחרון. היה זה יותר ממוזר לשמוע את שריהפנים הממונה על המיטרה, המבקר את המתנחלים העוברים על החוק אומר: "לי אין עמדה. אני נייטרלי." בישיבת סיעת המפד"ל בכנסת, שנערכה ביום השני האחרון, לא השתתף בורג. הוא היה באותה עת בדרכו משכם לירושלים. אולם יהודה בן-מאיר, שהיה הרמות המרכזית באותה ישיבה, הסביר למשתתפי פיה כי הוא מבטא גם את דעתו של מנהיג המיפלגה, בכל אשר אמר.

בן-מאיר העלה דרישה אחת: להוריד ראשהממשלה, כי אם לא יפטר שר אחד משרי הדמוקרטים, או יוסיפו

התיקים בממשלה. מאז הפילוג בד"ש, משמיעים אנשי המפד"ל מדי פעם קריאות מגומגמות לעבר ראשהממשלה, בדרישה לתקן את המעוות. כיום יש לדמוקרטים, בראשותו של דין, שלושה שרים בממשלה ורק 7 חברייכנסת, ואילו למפד"ל שלושה שרים אך 12 חברייכנסת.

אחת בשכם ואחד בלב

המפד"ל לא עמדה על תיקון העיוות בגלל דרישת שלושת השרים שלה, בראשותו של בורג, נימוקו של זה שהוא "אינו רוצה עכשיו להקשות על ראשי הממשלה". וכי בין כה וכה תצטרך להירשעו רוחיה בחלוקת התיקים החסרים בממשלה, ואז תעמוד המפד"ל על דרישתה. אך בינתיים אירעו שני דברים. האחד: בגין עצמו הגיע למסקנה שהממשלה שלו אינה יכולה להמשיך לתפקד ללא שרי תעשייה-מיטח-ריתירות, תחבורה ותיקשורת, ומאידך גיבש לעצמו יהודה בן-מאיר, כוח בתוך המפד"ל, ותוך שהוא מתרחק מעל ידיו משכבר הימים ונבולן המר, החל לזעזע עיניים לתפקיד של שר. בד-

במישור הממלכתי, לא המוניציפאלי. בכל פעם שאחד מראשי מיפלגה זו דיבר על הפרת הסטאטוס-קוו בעיריית תליאביב, הוא התכוון לרמוז על המילחמה שמיעדת המפד"ל לממשלה בעניין הפרת האיוון הקדוש של מיספר תיקים ומיספר שרים ליד שולחן הממשלה.

בתליאביב היה התסריט פשוט. צי"צ ביקש להבטיח לו מישענת קואליציונית רחבה ביותר בתוך העיריה, וחתם עם המפד"ל על הסכם שלפיו תצטרף מיפלגה זו אל הקואליציה תמורת שמירת הסטא-טוס-קוו בנושאי הדת.

אחרי שההסכם נחתם כבר, הפעילו אנשי מיפלגתו של צי"צ, הליברלים, ובראשם דויד שיפמן הלוחש עיניו לקאריירה גם במישור הממלכתי, להצים כבדים על ראש העיר, "בחרו בכדי להפוך את תליאביב לעיר שאפשר לחיות בה גם בליילות-שבת, ואתה נכנעת לדתיים", האשימו אותו ידידיו. צי"צ החליט, כי אחרי שההסכם כבר חתום הוא יכול לנהוג כרצונו, והודיע כי במסיגרת הסטאטוס-קוו אפשר יהיה לפתוח בתי-שעשועים בתליאביב. מאחר שאחדים מהם היו פתוחים גם בקדנציה הקודמת שלו.

לכך לא הסכים חיים בסוק, ראש סיעת המפד"ל בעיריה. למאבק בסוק-צי"צ מיהרו להצטרף ראשי המפד"ל, והפכו אותו נושא קואליציוני. היה זה יהודה בן-מאיר, שמאז הניח שריהחנינוך ונבולן המר לעמדותיו הניציות הפך מנהיג הקו הנוקשה במפד"ל, שהרים את נס הקרב. בן-מאיר הלך אל בגין, וגרר עימו גם את מנהיג המפד"ל הד"ר יוסף בורג. לבגין נאמר במילים די בוטות, כי המפד"ל רואה

חוש אח'ס חוש

גיניפר קינגסלי

השחקנית ג'ניפר וילסון התגלתה כגברת חביבה, אם לבן בגיל 24. היא הגיעה למסיבת העיתונאים לבושה בשימלת

ערב שחורה מרושעת וסיפרה כי פול מרוני (איתה בתמונה) הפי' תיע אותה פעם, כאשר התחפש לתינוק ונכנס לתוך עגלת התינוק המאומץ שלה. ג'ניפר היתה חלוצת המתפשטות בישראל.

הם הגיעו! לא כולם. אבל חלקם הגדול. ברוך השם. ומי מהם שלא הגיע, לא יסלח זאת לעצמו לעולם. אחרי שישבו הקולגים שלו ללונדון ויספרו לו על החוויות שחוו בארץ-התנ"ך, שם לא נתנו להם לנשום, שם נוצרו בגללים פקקיי תנועה, שם אפילו עיתונאים מנוסים התרגשו כשראו אותם כולם ביחד, וכל אחד מהם לחוד, במסיבת-העיתונאים שהתקיימה לכבודם זמן קצר אחרי שנחתו בנמל-התעופה בן-גוריון.

הם עצמם, אחינו, התרגשו לא פחות מהעיתונאים. הם היו לבושים בהידור מכף רגל ועד ראש. ג'ניפר וילסון (ג'ני) בשימלת-ערב שחורה מרושעת, שזופת פנים ודומה להפליא לג'ניפר שבסידרה. ג'ניין

מסיבת עיתונאים

העיתונאים שולחו השו' אוטוגרפים אישיים. ברקע נראה מנכ"ל רשות ה

גאון ריילי

השחקנית מרגרט אשקרופט חותמת אוטוגרפים לעשרות העיתונאים בתמונה משמאל: אפריל מרוני צוחקת בכל פה, כאשר היא מגלה, כי בעלה רוכב גם במציאות, כמו בסידרה כשק תפוחי-אדמה.

איך בילו אחינו

לא בני ישראל

חופשת ה-XMAS

בארץ הקודש

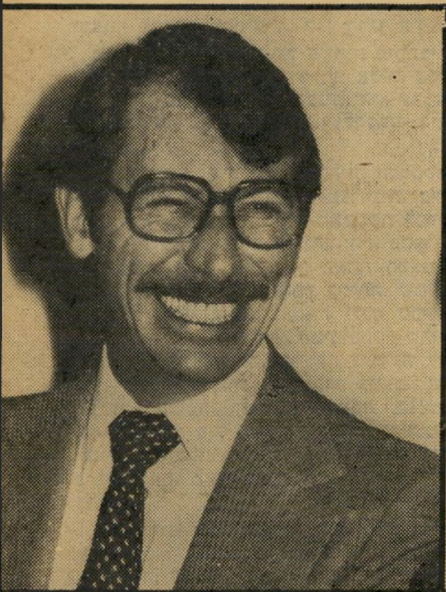
אארץ אבותינו

עם אשתו אתי. במקום נראו אנשים רבים שאינם שייכים לעיתונות. למרות הסינון הקפדני ברשימה השמית של העיתונים, שהוכנה מראש, הצליחו רבים להיכנס לאולם. צילמו: ציון צפריר וגילה רוזן.

ההצלמים מתנפלים על חקנים, כדי לקבל מהם שידור שהגיע למסיבה

פול מרוני
השחקן קולין בייקר, התגלה כטיפוס שונה לחלוטין מדמותו הנוקשה של פול מרוני. למעלה: ג'יין אנדרסון, המגלמת את דמותה של מארי האמונד. למטה: אחד האחים, ריצ'ארד אוסטין (בראיון).

אנדרסון (מארי האמונד) צעירה בעשר שנים מ-70 שנותיה (בחיים, לא בסידרה), אלגנטית ומרשימה. מרגרט אשקרופט (ג'ון ריילי), צעירה בהרבה ויפה מאד לעומת דמותה בסידרה. לייזה גודארד (אפריל מרוני) בשיער בלונדי, שימלה אפגנית רקומה, ופרפר לאילעניין. נוצץ וכחול, הרבה יותר שמנה מאשר אפריל שבסידרה, לעומת זאת המיבטא המאנפף שלה הוא במציאות כמו בטלוויזיה. ריצ'ארד איסטון (בריאן) כאילו יצא זה עתה ממסך הטלוויזיה. רובין צ'דוויק (דייוויד) רוה מאד וקצוץ-שיער. ואילו קולין בייקר (פול מרוני) שמנמן ומתולתל, שונה לחלוטין מדמותו השמרנית בסידרה.

כך הם ישבו להם במרומי הבמה, שמחים ועלזים, מתבדחים וצוחקים, מרוצים מאד מתשומת-הלב הכללית שהופנתה אליהם, משתפים פעולה ומלאים חידודין.

התסריטאי

אושפז

ה עיתונאים כימעט שלא התייחסו לזהותם האמיתית של השחקנים, כי

אם לבני מישפחת האמונד על כל ספיחה. השאלות שנשאלו לא נגעו לחייהם האישיים של השחקנים, כי אם לחייהם הפרטיים של גיבורי הסדרה, שהפכה חלק מנכסיהם הרוחניים של הישראלי חולה-הטל ויוזיה בארץ-ישראל.

בריאן סיפר שוב כי נמאס לו לריב כל הזמן עם הילארי טינדל (אן, בסדרה) וכי ביקש שוב ושוב מהתסריטאים לעשות משהו בענייניו ובענייני אשתו. כשלא נמצא מוצא, החליט לפרוש מהסדרה והלך לשחק בתיאטרון. בינתיים אושפז התסריטאי, וכתב לבריאן סצנות של אדם הלוקה בהתמטטות-עצבים. הסצנות היו כל-כך אמינות, שלא נותר לבריאן אלא לשחק אותן באמינות.

דייוויד אינו זוכר בדיוק למה הרגו את אשתו הראשונה. כל מה שהוא זוכר הוא, כי יום אחד לקחו אותו למוסך גדול, הושיבו אותו בתוך מכונית-ספורט, ואמרו לו: אתה לא מסוגל לנהוג. כששאל למה, אמרו לו: כי הרגת את אשתך בתאונת דרכים. הוא לא כל-כך זוכר את השחקנית שגילמה את אשתו. נדמה לו שנמאס לה

לייזה גודארד, אשתו גם במציאות וגם בסדרה, מספרת שהיא אוהבת נורא לרכב על סוסים. לעומת זאת היא מגלה, בסוד, פול הוא במציאות בדיוק כמו בסרט, רוכב על סוסים כמו שק תפוחי-אדמה. "כפי שאמרתי לך באחד הפרקים", היא נשבעת שאת המישפט הזה אמרה לו פעם באופן פרטי, והשתמשה בו, למרות שלא היה כתוב כלל בתסריט.

נשואים

נשואים

פול וד מרונני, הוא כוכב הערב. האיש אינו מפסיק להתלוצץ, מקשקש בעברית, צועק על אשתו ומספר, כי למרות שהם נשואים, היחסים ביניהם מאד פתוחים. לעיתונאית המוצאת חן בעיניו מוסר דייוויד את מיספר החדר שלו, אך מזהיר אותה: "בלי התחייבויות. אני נשוי!"

כולם נשואים. למארי האמונד נכדים בגיל בית-ספר תיכון, לג'ניפר בן בגיל 24, ואילו למרגרט אשקרופט ארבעה ילדים, ויחד עם זאת היא מוצאת לא רק זמן לשחק, כי אם גם להיות מעורבת ב"פוליטיקה".

מסיבת-העיתונאים מסתיימת, החברה ממחרים לחדריהם. סיפרו להם, כי תוך דקות אחדות יופיעו בטלוויזיה. הם מתכננים בסוויטה המשותפת שקיבלו, נוסף על חדריהם הפרטיים, וצופים ביחד בשידור הכתבה ביומן-השבעה, כשאנשים מפסיקים להעיר הערות עוקצניות זה לזה. מי ש"מצפה לאירועים מסעירים באותו ערב, מתאכזב. האחים יורדים לאכול ארוחת ערב, וממחרים ללכת לישון. הם הרוגים מהטיסה.

כימעט

גילוי עריות

מחרת טויד למצדה. אפריל מרונני אינה יודעת בדיוק מה זה מצדה. היא יורדת מחדרה לבושה כמו לנשף, בשימלת ערב ובנעלי-עקב דקיקים. אחד המלווים ממנה להסביר לה כי בנעליים האלה היא לא תוכל אפילו להלך בין התפירות הארי-כאולוגיות. היא ממחרת לחדרה ומחליפה בגדים; ג'ינס וטישירט, המגלים כי הגברת זקוקה לדיאטה מיידית.

כל השאר מוכנים בזמן, בלי פריבילגיות של פרימדונות. השעה 9.50. נכנסים לאר-טובוס של משרד-התיירות, ויוצאים לטיול בארץ.

בדרך פוצה פול מרונני בשירת מעוז צור קולנית. אחינו לא-יבני-ישראל מצטרפים אליו, במיבט של הוד מלכותה.

המכונית עוצרת ברמזור. נהג צבאי עובר לידו. זוגתו מרביצה פיהוק, מביטה רר-יאגב מחלון הטנדר לכיוון האוטובוס.

פול מרונני

"בלי התחייבויות. אני נשוי!"

לפתע נידלק אור בעיניה. היא פותחת את החלון וצועקת: "הנה פול מרונני!"

הנהג מביט גם הוא. הופ, עוד מעט ונכנס בעמוד שמולו. לא ברור איך, אבל הוא הצליח לדווח לחברה, היושבים למעלה. בלי שום אזהרה מוקדמת הם עוברים לפתח הטנדר בצורה המסכנת את שלומם. הטנדר נוסע במקביל לאוטובוס, ויוצר פקקי-תנועה. עם ישראל מברך את האחים לשלום. הם מתמוגגים מנחת.

בריאן מספר כי בנמלה-העופה התנפל עליו ישראלי אחד, שבא לקבל את אחותו, שהגיעה מארצות-הברית, ושאותה לא ראה מזה חמש שנים. "לא חשוב אחותי", אומר הישראלי המתנפל, "אני מרגיש כאילו אתה אחי יותר ממנה!"

דייוויד האמונד מספר כי הוא רואה חשבון במיקצועו, יליד ניו-יורק, שעזב את ארצו בנעוריו, ומאז הוא מתגורר בלונדון. הוא מספר, כי מאז סיום הסדרה לא קיבל הצעה לעבוד בטלוויזיה, ומצידו יכולים לחדש את הסדרה. הוא ישמח להמשיך בה, כשהוא נשאל לאן יובילו יחסיו עם אחותו-למחצה, בתה של ג'ניפר, הוא פורץ בצחוק גדול ומספר כי לקראת סוף הצילומים התחלף התסריטאי, שלא ידע על הקשר המישפחתי של ברברה אליו, וכימעט כתב לשניהם רומן. "מול שהסדרה הסתיימה", הוא אומר, "אחרי הייתי עוסק בגילוי עריות."

כאשר מגיעים למצדה מתגלה דיי-ויד כספורטאי שבחבורה. בעוד האחים עומדים בתור לרכבל (הישראליים שעמדו בתור כל-כך התרגשו עד שפינו להם מקום,

וגתנו להם להיכנס לפניהם!) שואל דייוויד את הפירסומאי דויד תמיר, הנלווה אליהם: "איפה פה שביל הנחש?" דויד מופתע מהשאלה ומהבקיאות שמגלה דייוויד. הוא מראה לו את השביל, אינו מספיק להגיד ג'ק רובינזון (או ג'ק האמונד) ודייוויד נראה מטפס על המצדה. הוא מצליח ל-עלות ב-22 דקות בלבד, מגיע רענן ונמרץ, וזוכה במחאות-יכפיים.

אלילות

בעירום

דייוויד אינו מתרגש. מספר שהוא עוסק בספורט באופן קבוע. באותה שבת קם בשעה מוקדמת, עשה שלושים בריכות, והספיק לרוץ ברחובות תל-אביב, כשהוא ממלא את מיכסת-ה'וגינג היומית שלו.

ביס-המלח עוצרים את המכונית. תוך דקה מופיעה ג'ניפר בביקיני קטנטן ולא-מחמיא במיוחד. מרי האמונד וגוון ריילי מפשילות מכנסיים, ואילו אפריל מרונני לובשת בגדיים שלם, שחור, בעוד בעלה מפגין את גופו השמנמן לתיפארת.

נותנים להם סיגריות אירופה, כי בעלי בית-החרושת דובק, המייצרים סיגריות זו, מימנו את נסיעתם לישראל, וצלם הפיר-סומת גדי דגון נוחת עליהם עם מצלמותיו המשוכללות, ומצלמם עם הסיגריות מכל הזוויות. אפריל מגלה שהיא מעדיפה סיגאר-רילות. גוון ריילי זוכה בכינוי "צבייה". הגברת, שעברה את שנת החמישים שלה, מתגלה כבחורה עליונה ולעניין. במדרגות המצדה היא יורדת שתיים-שתיים, תוך

ג'ניפר (מאחור: מרונני) ביקיני קטנטן בים המלח

ורצתה לפרוש מהסדרה, לכן הרגו אותה. מרי האמונד מספרת על עשרות מיכתבי-זעם ומיכתבי אהדה שנשלחו אליה מכל קצוות בריטניה, כאל אם הבנים, היא עצמה חיבבה את מארי האמונד, ולדעתה היא אשה מעניינת במיוחד.

ג'ניפר ממחרת לספר, כי בחיים הפרטיים היא ומארי האמונד חברות מצויינות, בלי שום קשר לסדרה. כשהיא מתבקשת לספר על סצנה שהיא זוכרת במיוחד, היא מספרת איך פעם, כאשר הצטלמה באחת הסצנות שבו נמצא התינוק המאומץ בביתה, שמעה לפתע באמצע צילום הסצנה יללה מכיוון עגלת-התינוק האנגלית הטיפוסית, שהיא עגלה גדולה במיוחד. הייללה נשמעה לה מורע. היא ניגשה, תוך כדי צילום, אל העגלה, הציצה, ואת מי ראתה בפנים, אם לא את פול מרונני בכבודו ובעצמו, לבוש בשימלת מלמלה וקטוריינית ובי-כובע תואם, מוצץ דחוף לפיו, והוא מיילל כתינוק.

פול מרונני זוכר, לעומת זאת, נאום שלם שאמר באחת הסצנות, ושלא הבין מתוכו אף מילה. למרות שעברו מאז חמש שנים, הוא זוכר את הנאום עד היום ומצטט.

מארי האמונד ואפריל קבלת פנים נלהבת

הוויברס היושבות בתוך הבוץ נדהמות לראות את האחים בשר ודם. מול העיניים ממש. הן לא מאמינות. כשהולכות הגברות להתלבש, הן מציצות לחדרי-ההלבשה. לראות את האלילות בעירום.

בדרך לתליאביב מספרים חוויות על הסידרה ועל הצילומים ומחליפים רשמים. אחד הישראלים מתנחם בקול רם, ובאנגרי, שמילא, הסידרה אומנם נגמרה בישר ראל, אבל נמשכת בירדן, ואפשר לראות אותה שוב. מהומה כללית. מסתבר כי השחקנים מקבלים תמלוגים מכל ארץ שבה מוקרנת הסידרה. מלבד ירדן. כשהאטובוס מגיע לגשר אלנבי, מבקש מרונג מהנהג, בקול תקין, לפנות לכיוון ירדן: "אני הולך למלך חוסיין לקבל את התמלוגים שלי!"

השביעיה הסודית מגיעה לגשר אלנבי, עיפה אך מרוצה. בערב עורכים להם ראש-העיריה צי' ואשתו מסיבה בביתם שבי אפקה. למחרת נוסעים החברה לביקור

מארי האמונד מצדמת צעירה מכפי גילה

ג'ניפר מצדמת דומה לג'ניפר מהסידרה

בגליל, במקומות הקדושים לנצרות. בערב עורר לכבודם זורח גהל, המארת, מסיבת סילווסטר בוילה שלו שבהרצל-הפיתוח. אשתו עדנה עסוקה כדי להיום בחיפוש אחר וידיאטיפ, כלי הנצח את ה-... גם זה אינו מספק אותה. דיק: היא מטלפת לאיבי ממנו לנשק את האחים... 12 בלילה, בדיק.

HAPPY NEW

שרית ישי

(המשך מעמוד 32)

עתה בקול דממה, ותוך כדי-כך מתגלה מהו טיב החומר האנושי שנרתם למיבצע. מה היו מניעיו וכיצד תוכננו ההתנחלות לוויות.

מרווח צוות, העולם הזה, שבי קר השבוע במקום:

גוש-אמונים רוצה רק שנבוא להפך גנות, אבל כשצריך לעזור למתנחלים, הם אומרים שאין להם תקציב. כך טען דני בן-דוד (28), גבר בריא-גוף המתגורר עם אשתו ושני ילדיו בהיאחזות גוש-אמונים בדרום (שאר-לר), במחצית הדרך בין ג'נין לשכם.

לדיברי דני, אין הוא משתייך על גוש-אמונים. למרות שההיאחזות במקום היא של הגוש. אנחנו תשע מישפחות שהגיעו לכאן לפני שנה וחצי, סיפר דני. באנו מתוך מגיעים אידיאולוגיים, כדי להגשים את הרעיון האידיאולוגי ולהחזיק מעמד בשומרון.

דעתה של אשתו של דני שונה משל בעלה. אני חושבת שמקומה של האשה עם בעלה, אמרה יהודית (28) שהורית השיער, בעלי עבד, ועדיין עובד, בתול-כרם — כשומר. גרנו ליד עפולה, והוא היה רחוק ממני. חשבנו על אפשרות להיות יותר יחד, ובאנו להתנחלות. ה-מקום מצא חן בעינינו, ונשארו.

פעם לא היו בכלל בעיות להתקבל למקום, סיפר דני. לא היתה ועדת קבלה, כל מי שרצה, יכול לבוא. כך זה היה בהתחלה. עכשיו, שנה וחצי אחרי שאנחנו גרים כאן, עשו לנו ועדת-קבלה ורוצים לגרש ארבע מישפחות מהמקום. לדבריו של דני, בהתחלה הגיעו למקום מישפחות שרובן עזבו, לטענתו, בגלל מישפחה אחת שלילית. הנמצאת בישוב. עד לפני כחצי-שנה סעדו כל התושבים בחדרי-אכיל משותף. אחרי סיכום סוכים ומריבות על התורנויות במיטבח, הוחלט לכל אחד יהיה מיטבח משלו. מאז החלו התושבים במקום מסתכסכים, לדיברי דני, על כל מיני דברים.

סיכסוך? מיכריו. מישפחת בן-יעקב, הנמצאת בהתנחלות מההתחלה, תפסה, לדיברי דני, מונופולין על המקום. זמיר בן-יעקב הגיע למקום מתוך מטרה אחת — לעשות כסף, טען דני, הממורמר על העובדה שגיסו, שהגיע למקום יחד איתו ועומד להיות מסולק מהמקום עקב החלטת ועדת הקבלה, לא קיבל מיכרזים מסויימים בתחומים שבהם הוא מתמחה, אך לעומתו, קיבל את המיכרזים זמיר בן-יעקב.

אשתו של זמיר בן-יעקב היתה במשך תקופה ארוכה מזכירת היישוב. כשהוחלט לפתח את היישוב קיבל המקום מיכרזים לעבודות-טיח, חשמל, בניית גדרות ונגרות. לטענתו של דני, הוריד זמיר בן-יעקב את הצעת-המחיר, כך שלגיסו של דני, מנחם, לא היתה כל אפשרות להתמודד עם המיכרזים. למרות שהוא טיח במיקצו. לדבריו של דני, קיבל בן-יעקב מיכרזים בעשרות אלפי לירות ו-עשה כסף, תחת לעשות אידיאלים, וזאת בזכות אשתו, שהיתה מזכירת המקום.

דני בן-דוד, שהופיע ביום השישי ה-אחרון בטלוויזיה, החליט לפנות לכלי-התיקשורת מפני שלטענתו: "המקום מלא שחיתויות. ההסתדרות הציונית מציעה לי הרבה מתנחלים להישאר כאן, ומבטיחה להם תנאים מצויינים, כמו מלשתי-יהלומים, נגריה, תמנות, בזמן שלי או לגיסי לא הציעו שום דבר!"

לטענתו, היה על ההסתדרות הציונית, המממנת את התנחלויות גוש-אמונים, לתת ליישוב דותן תמיכה בסך שיבשה מיליון לירות. אנשי דותן קיבלו רק ארבעה מיליון ובמקום שלושה המיליון האחרים, שלחו לדותן משאית עמוסת כלי-מיטבח ושמיכות, שאי-אפשר לעשות בהם שימוש. אחרי זמן-מה נשלחו כל הדברים להתנחלות אלון-מורה.

הציוד שהגיע אלינו הוא רכוש הסוכינות היהודית, טען דני ברוגו. "לגוש-אמונים אין כל זכות לקחת את הציוד, גם אם הוא קלוקל, ולהעבירו להתנחלות החדשה בחווארה!"

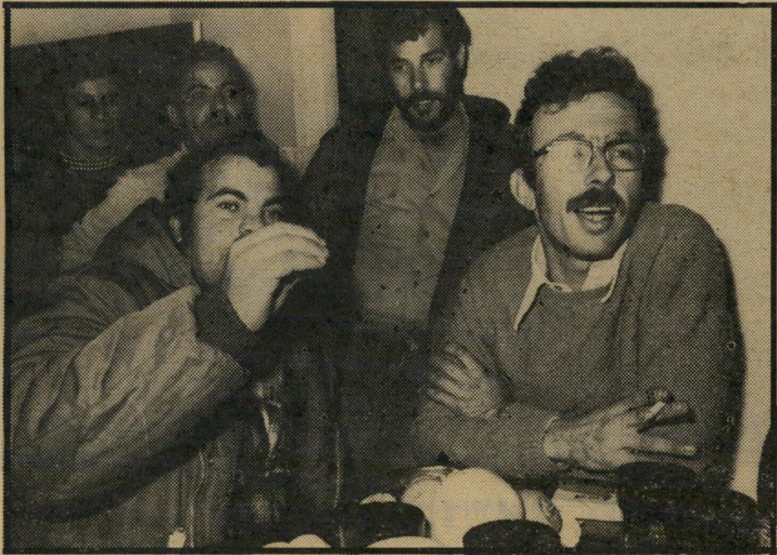
דני — לדותן יש טנדר, שהתקבל מה-סוכנות היהודית, לעזרה במיסרה-מחלה של אחד מיושבי המקום, וכדי לקחת את הילדים לבית-הספר, הנמצא באלון-מורה. הטנדר כימעה אינו נמצא במקום, והוא משמש להסעת מתנחלים, ולשליחויות

פרטיות של גוש-אמונים, כמו חסימת כביש.

האנשים שנמצאים היום בדותן, אינם רואים את עצמם שייכים לגוש-אמונים, סיפר דני. כל מי שהיו שייכים לגוש-אמונים עזבו. נשארו רק האידיאליסטים. כולנו עובנו בתים מסודרים, עסקים מבו-ססים. היינו גרים בהתחלה בצריפים, אכלנו קש והיום עומדים לגרש מפה ארבע מישפחות. זה מה שמכאיב הכי הרבה. דני החתים תישעה מחבריו על עצומה, "לזרוק מהמקום את זמיר בן-יעקב, ולהשאיר את ארבע המישפחות העומדות להיות מפוזות."

דני וחבריו אינם יודעים בדיוק מדוע עומדות ארבע המישפחות להיות מפוזות מהמקום. אני יודע שאמרו לגיסי, מנחם, שבגלל שלא גמר בית-ספר עממי יורקו אותו מכאן. איך זה יתכן שאחרי שנה וחצי שהוא כאן, פיתאום יקימו ועדת-קבלה ויורקו אותו?"

לא מודאגים. תושב אחר במקום, אבי ביטון (24), בחר שחרחר בעל פנים נאות, עומד גם הוא להיות מפונה מה-מקום, אחרי שהתגורר בו עם אשתו ושני

מוזכיר מוצר ומתנחל דני שחיתות בהתנחלות?

פקים. בעלי "בעיות פסיכולוגיות" כפי שטוען נציג הגוש, נשאלת השאלה איך אפשר להקים התנחלויות-קבע לדורות באמצעות אנשים כאלה, שנאספו למעשה מן הרחוב, ואם צודקים המגורשים אין הגוש נראה טוב יותר.

ארץ-ישראל-העובדת הקימה במרוצת השנים מאות יישובים מפוארים. כל גרעין נלקט בקפדנות, עבר תהליך ממושך של חינוך וניפוי, הוכשר להקמת ישוב שיחזיק מעמד, ואילו מיבצעיה-הראויה של הי גוש מבוצעים באמצעות חומרי-אנושי מפוקפק, בלי הכנה וניפוי — אף לפי הודאת הגוש עצמו. אין אלה מיבצרים, אלא אך טירות-שלי חול, המתנדפים עם הרוח אחרי זמן קצר.

פרשות

המוות התיישן

האם ייהנו בנייהוזו

מדד מחוק ההתיישנות

עד עוונות?

כתב-האישום שהוגש נגד הזוג שמעון וטינה פלד, מאשים אותם בשתי עבירות בלבד: הריגתו של יששכר פרץ, ואי-ישי פוק צורכי מיחיה, העלול לסכן חיי אדם. אולם רשימת העדים המוזמנים עלי-די התביעה להוכיח אשמות אלה מגיעה ל-86 איש, ועל כך התריע היום הסניגור, עו-ר-הדין אריה קמר, נמוך הקומה.

הוא ניפנף בידי, והרשיף התנגדויות וטענות מקדמיות בפני השופטים דב לוין, ישראל גלעדי ונחמיה בר, אשר מקרי-שים למישפט שבויעים רצופים.

התובעת הממושקפת, שרה פריש, היצד חילה להסביר ביסודיות ובדייקנות, כיצד היא עומדת לנהל את המישפט. דבר זה

(המשך בעמוד 40)

הוא לא רצה לגדש את אשת נעוריו - הוא לא רצה לקחת פילגש - על כן נידון למאסר

המישפט ירתיע את העבריינים בפוטנציה על-ידי הטלת מאסר בפועל על הרעב, ולא יסתפק רק בקנס. כדי לבטא את מגמת בתי-המשפט לתקן את החבר'ה!"

בפסק-דינו קבע השופט: "הכל נוטה לצד הזכות והחסד" ועל כן פסק על מח-

הגיע לבית-המשפט המחוזי בתל-אביב. מחמוד הודה באשמה, וגולל את כל הרפרשה לפני השופט יעקב קדמי. השופט האמין לדבריו. הוא האמין כי התייעץ עם אשתו הראשונה, כי קיבל את הסכמתה לנישואין השניים. השופט הבין גם שאם בני משפחתה של צפייה,

הישיבה

מוד עונש מאסר של 14 יום, וקנס בסך 4000 לירות.

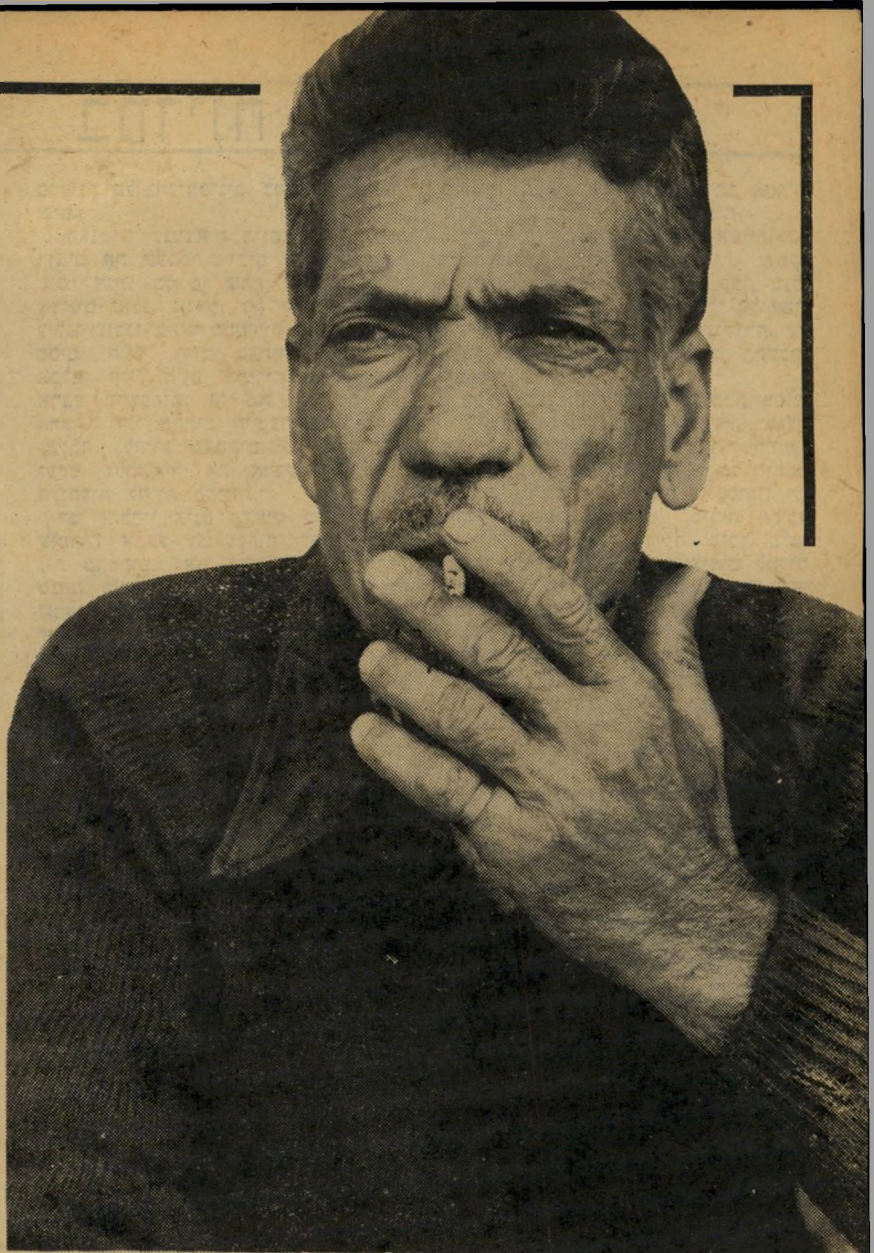
אילו היו

יהודים...

א"י היה נראה התסריט. אילו היתה מתרחשת פרשה כזאת בחברה הישראלית-יהודית המתוקנת? עמרם היה מחליט כי הוא רוצה אשה צעירה. אין בעיות. הוא היה הולך לרבנות.

הגרה גם היא בטירה, לא התלוננו במשך שש השנים שעברו מאז החתונה. הרי גם הם הסכימו. והנימוק שהביא מחמוד לסיורבו לגרש את אשת-נעוריו, ניכר היה שפרט על נימים בליבו של השופט. "זכרתי לך חסד נעורך," הן מילים עתידיות גם אצל בני הדת היהודית. אולם אחרי כל זאת, נאלץ השופט לקיים את החוק. והחוק מטיל עונש של מאסר עד חמש שנים, על מי שעבר עבירה של ריבוי-נישואין. התובעת עמדה בתוקף עליכך שבית-

מחמוד עבד-אל-חי

ישאנה, והם יתגוררו יחדיו, ויהיו להם ילדים בבית.

מצא מחמוד בכפר זכאד נערה בת 25, עזייה שמה. שילם עבורה לאביה סך 5000 לירות, שבהן קנה לה האב תכשיט-זהב לחתונה. הקאדי של טול-כרם חיתנם ונתן את ברכתו, וכך באו לבית שבטירה. מאז 1972 חיו שתי הנשים ומחמוד בבית הגדול, בשלווה.

אללה בירך את הזיווג. אחרי שנה נולד בכורם, רעיד, ואחריו בת ירוקת-עיניים. ועוד שלושה בנים, האחרון תי-נוק בן ימים ספורים.

הכל הלך שפי, הנשים הסתדרו היטב, הן עסקו במלאכות-בית בשותפות מל-אה. הבעל סיפק את כל מחסורן, וחילק הכל ביניהן בשוויון מלא.

שלושת החדרים הגדולים חולקו חדר לאשה, חדר לאשה, וחדר אחד לילדים. הבעל חילק את יצועו בין שתי נשותיו. כאשר קנה מיטה חדשה וארון-בגדים לאחת, קנה בדיוק אותם הרהיטים לשנייה, לבל תהיה הקינאה שורה במעונם.

זכרתי חסד

נעוריד

פני כחודש ימים נקרא הבעל ל-מישטרה, והוסבר לו, כי יש נגדו תלונה במישטרה על ביגמיה.

מיהו אשר הגיש את התלונה? זה אינו ברור עד עתה.

לפי גירסת המישטרה, היתה זו דווקא צפייה המזדקנת, שהזמינה יום אחד את השוטרים והתלוננה על נישואין השניים של בעלה.

אולם מחמוד אינו מאמין לגירסה זו. הוא בטוח כי לא צפייה, היא אשר עשתה זאת. "הרי היא אוהבת את הילדים יותר ממני! הם קוראים לה אמא, והבן הגדול ישן עימה במיטתה! זה בוודאי אדם אחר שהתלונן!"

אולם, מאחר שהוגשה תלונה למישטרה, וביגמיה היא עבירה חמורה במדי-נתישראל, טיפלה בה המישטרה, והתיק

מחמוד עבד-אל-חי מכפר טירה יש חמישה ילדים ושתי נשים.

מחמוד הוא בן 52. בהיותו בן 19, בשנת 1946, התחתן עם צפייה, שהיתה בת גילו. יחד חיו שנים אחדות, ונולד להם בן. אולם בהיותו בן חמש, נהרג הילד בר-תאונת-דרכים.

מאז ייחלו מחמוד וצפייה לילדים נר-ספים, אך לשווא. השנים עברו, והם כבר ביקרו אצל כל רופאי מדינת-ישראל, ור-בנים אין.

ב-1976 נתקפה צפייה כאבי-בסן, נלקחה לבית-החולים ועברה ניתוח גינקולוגי. "יותר לא תוכל ללדת", אמר הרופא ל-מחמוד.

מחמוד היה יושב על מירפסת ביתו ב-כפר-טירה ומבט סביבו, לשכנו מימין יש חמישה בנים, ולשכנו שממאל יש שיבעה. רק הוא ערירי.

לאחיו עשרה ילדים, לבן דודו 17 יל-דים, והוא חסר בנים.

בירכת

הקאדי

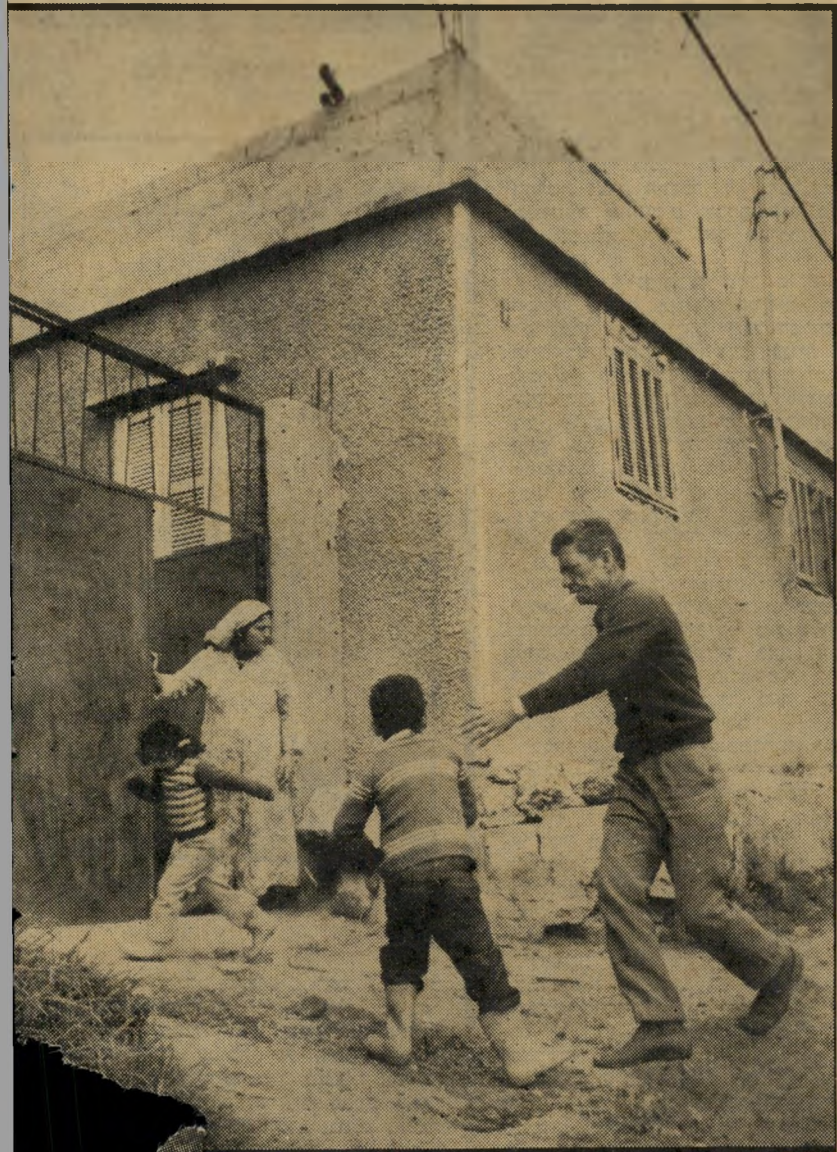

הדרך היחידה היתה לשאת אשה צעירה, שתוכל להביא לו ילדים.

אולם כיצד יישא אשה צעירה, והוא בעלה, מזה עשרים וכמה שנים, של צפייה? הוא יכול לגרשה ולשאת אשה אחרת, אולם גורלה של גרושה מבוגרת בכפר ערבי מר-ממות, בבוסת-פנים עליה לחזור אל מישפחת אביה, ושם להיות משרתת לכולם, חסרת כבוד ומעמד, עד מותה. איש לא יישא אותה עוד לאשה, ואם אין לה ילדים, גם לא יהיה מי שית-מוך בה מבחינה כלכלית לעת זיקנתה.

לכן נועץ מחמוד בקאדי של טול-כרם, וזה הסביר לו, כי הדרך קלה ביותר, לפי הדת המוסלמית, רשאי כל גבר לשאת לו ארבע נשים, ולכן אין כל בעיה. "בחר לך אשה כלבבך, ואני אשיא אתכם, ואללה יברכך בבנים רבים!"

חזר מחמוד לביתו, התייעץ באשת-נעוריו, וזו הסכימה עימו. ילך לאחד מכפרי המשולש, ימצא לו אשה צעירה,

בית לשתי נשים

בבית זה גר עבדול חי עם שתי ילדיהם. מאז נפטר בנו הבכור משתדל להרחיק את ילדיו מסכנות הכביש. הבית אינו מפואר למראה, אך

גדול של העם היהודי (החרם לא חל, למשל, על יהדות תימן, שבה היה ריבוי נשים נפוץ, ונוהג עד זמננו). אולם גם רבינו גרשום התיר שבמקרים מיוחדים יוכל יהודי לשאת לו אשה שנייה, אחד המיקרים המקובלים הוא עקרותה של ה-אשה הראשונה.

החוק הפלילי, האוסר ריבוי-נישואין, הוכנס לפלשתינה-א"י עלי ידי הבריטים, אשר רצו ללמד את הילדים מינהגי חבר מתוקנת. אולם גם הם התירו למוסר למים לשאת יותר מאשה אחת. ליהודים התירו זאת במקרים שקיבלו היתר-נישואין מהרבנות.

מדינת-ישראל, שלא היתה זריזה במיוחד בחקיקת חוקים, הודתה מאד דווקא בעניין ריבוי-נישואין. כבר ב-1959 ביטלה את סעיף 181 המנדטורי, וחוקקה במקומו את החוק לתיקון דיני העונשין (ריבוי נישואין). סעיף 2 שבו אסר על גבר

מגרש את אשתו המזדקנת, ונושא לו את הצעירה.

ואילו רצה עמרם לזכור לאשתו את חסד נעוריה, לא היה מתגרש ממנה, אך גם לא היה נושא לו את האשה הצעירה. הוא היה עובר לגור איתה ללא נישואין, והיא היתה "הידועה בציבור" שלו. איש לא יכול היה או להאשימו בריבוי-נישואין. אין, הוא לא התחתן שנית. הוא פשוט השתמש בהסדר המישפטי, שבו הכירו בתי-המשפט וחוקים שונים של המדינה. הוא יכול היה גם לעשות זאת בדרך אחרת, קצת יותר מסובכת, אך עדיין אפשרית ליהודים. הוא היה פונה לבית הדין הרבני, מספר כי הוא נשוי לאשתו הראשונה כבר למעלה מ-10 שנים, והם חשוכי-בנים. אי לכך הוא מבקש היתר לשאת לו אשה על פניה, יש בידי בית הדין הרבני להתיר לו לעשות כך. אם יאשרו הרבנים הראשיים את פסק-הדין,

בינהיה

לשאת יותר מאשה אחת, ועל אשה לשאת יותר מבעל אחד.

המיקרים המיוחדים, שבהם מתחשב הדין, הם אצל יהודים, בהיתר בית-דין לשאת אשה שנייה, ובמקרים אחרים, רק כאשר הכריז בית-המשפט שהאשה הראשונה היא בלתי-שפוייה בדעתה, עד כדי כך שאינה יכולה לעבור תהליך של הפקעת הנישואין, או שהיא נעדרת יותר משבע שנים, בנסיבות המעוררות חשד סביר לחייה.

ובן קיים כיום המצב האבסורדי שדווקא

יוכל עמרם לשאת לו אשה שנייה ללא כל חשש. הוא לא יהיה צפוי לתביעה פלילית בשל ריבוי-נישואין.

הדת היהודית והדת המוסלמית מתיר רוח במקורן ריבוי-נישואים. הדת המוסלמית מתירה זאת עד היום, והדבר נעוץ עמוק במסורת חייהם של המוסלמים. יש אומרים, כי ריבוי-נישואים הוא אפילו מיצווה בדת המוסלמית.

הדת היהודית פנתה לכיוון אחר, ומאז חרם דרבינו גרשום, לפני אלף שנה, אסורה נשיאת יותר מאשה אחת על חלק

של בית עבדול חי, על המיטה הכפולה יושבים האב ושלושת ילדיו הגדולים, הנהוגים לישון עם אשתו הראשונה, למרות שאינה אדם. בכל חדר - מיטה כפולה וארון, לילדים חדר נפרד.

חדר הילדים

האשה השנייה

עווייה, ענודת תכשיטי זהב שקיבלה לחתונה. בזרועותיה בנה התינוק, ולידה הבן הגדול ממנו. מאחוריה המקרר המשותף לה ולצרתה-שותפתה. הן מבשלות יחדיו ומתחלקות בכל עבודות הבית.

לבית, ולהרשות לו לצלם את נשותיו וילדיו.

בבית הגדול, אך דליה-מראה, הסתובבו הילדים הקטנים, מחזיקים פרוסת-לחם שי היתה ארוחת-הצהריים שלהם. ליד הכיור הגדול עמדה עווייה, אשתו השנייה, שמני מונת ויפת-עיניים, עווייה תכשיטי-זהב, ועסקה במלאכות הבית.

הכרונה של האשה הראשונה בלט. "היכן צפייה?" נשאל הבעל, וכאן נתקל הצוות הראשונה במסך שירד על מחמוד. הוא הראה את חדרה, סיפר כמה היא אוהבת את הילדים, אך לא ידע להשיב לאן בדיוק הלכה. הוא טען, כי אין בידי תמונה שלה, וסירב לצאת לחפשה בכפר. האם יתכן, כי מילבד עונש המאסר והקנס שהוטלו על המישפחה, הוטל עליהם עונש נוסף של מריבה מישפחתית ופירוד? הכל מפני שמחמוד רצה ללכת לפי צו מצפונה, ואילו החברה הישראלית שוקדת על תיקון החברה?

מוסלמים, שדתם ומסורתם מתירות להם ריבוי-נישואים, מוגבלים יותר בנשיאת אשה שנייה מאשר היהודים, שעליהם חל חרם רבנו גרשום.

זאת גם הסיבה לכך שמחמוד, חסר התייחסות, שלא נטל לו ידועה-בציבור, לא גירש את אשתו הראשונה ולא הצליח להשיג לו היתר נישואין, נידון לי-מאסר.

עונש

המצפון

מרות שנידון למאסר, היה מחמוד האדם הראשון שצוות העולם הזה פגש בו בטירה. הוא היה כפוף מעל חלקת תות-השדה שהוא מגדל ליד תחנת-הדלק בכניסה לכפר. עימו היו שני בני-אחיו, שעזרו לו בשדה. הוא הסכים ברצון לקחת את הצוות

במדינה

בהן נחל המוסד, נפטרו בו 43 ילדים מפגרים, ולגבי כולם נמצא, בניתוח ש- לאחר המוות, כי סבלו מתת-תזונה. אין הפרקליטות מאשימה את הזוג פלד במי- תות אלה, וגם על כך נשאלה התובעת על-ידי בית-המשפט, והבטיחה לענות כי המשך הדיון. אולם בינתיים התנגד הסניגור לצורה שבה הופיעו הדברים בכתב-האי- שום הנוכחי, שלדבריו עוזר ליצירת אוו- רה של ליג'.

השופט דב לוי לא הירשה לסניגור להמשיך בדרך זו, אך הסכים לדבריו, כי כתב-האישום במצבו הנוכחי מעורר רי- שם, כאילו הוא מאשים בהריגתם של 43 ילדים, בעוד שהוא מתייחס למעשה לילד אחד בלבד. משום כך ביקש מן התביעה לתקן את כתב האישום.

התביעה פירטה בפני בית-המשפט, כיצד היא מתכוונת לנהל את המישפט. בכונתה של שרה פריש, להביא בפני בית-המשפט פט, בשלב ראשון, את עדויותיהם של הור- רים ובני משפחה של מפגרים שהתגור- ררו במעון, ולגלות, מה היה המצב במוסד, לאחר מכן יבואו אנשי משרד הסעד, שיעידו על ביקוריהם וביקורתם על ה- מקום, ויסבירו מדוע המשיכו לשלוח אליו חוסים, למרות ידיעתם את המצב. כאן הדגישה התובעת, כי אין כל קשר מב- חינה מישפטית ומוסרית בין מה שהת- רחס במשרד הסעד לבין מה שקרה בי- מוסד.

המישפט הארוך ביותר, העדים שיבואו לאחר מכן, יהיו רופאים, שיעידו על מצבם של ילדים שנפטרו במוסד במשך השנים, ועל כך שבניתוחם שלאחר המוות נתגלו ב-43 מהם סימני תת-תזונה, וכי מצב זה אינו מצב רגיל במפגרים, ואינו נגרם ביגלל היותם רגישים למחלות, ופג- עים במיוחד. הכוונה להוכיח, כי אין קשר הכרחי בין פיגור שכלי לבין סימני תת-תזונה.

האחרונים בעדי התביעה יהיו מנהלי מוסדות למפגרים שיעידו על עבודתם, ועל הרמה הנדרשת במוסדות כאלה. וכן

(המשך מעמוד 37)

מותר לפי הפרוצדורה הפלילית, אולם משתמשים בו לעיתים נדירות בלבד. מדובר בכתב-אישום ארוך ומסובך, ה- מפרט עובדות כמו רחיצתם של הילדים המפגרים, בצינור מים בחצר המוסד ביום חורף, אי ניגובם ואי אספקת בגדים חמים, ומזון בכמות מספקת, חוסר תנאים סני- טריים, ואי מתן טיפול רפואי. על כך יהיה על התביעה נטל ההוכחה כבד וממושך.

השאלה הראשונה שעוררו השופטים הי- תה, אם אומנם לא היה למוסד בית טינה רישיון ממשרד הסעד, כנדרש בחוק, בי- שנים 1975 עד 1977, כיצד בכל זאת נש- לחו למוסד, על-ידי משרד הסעד, כ-60 עד 80 מפגרים מדי שנה בשנה? ומדוע נתן משרד הסעד למוסד סכומי כסף שר- גים במשך תקופה זו עבור הילדים שאר- תם שלח?

התובעת הבטיחה לבית-המשפט, כי תע- נה על כל שאלותיהם בהמשך הדיון. **חתומת פנים כסלע.** הסניגור העלה טענה מקדמית, כי מאחר שהעבירה של אי סיפוק צורכי מיחה, היא עבירה של עוון בלבד, ועוונות מתישנים אחרי חמש שנים, הרי חלק גדול מהתקופה המפור- רטת בכתב האישום, דהיינו, השנים 1972-1962 התיישן. לכן אין להעמיד את

נאמת טינה פיר
43 ילדים רעבים

קורבן יששכר פרץ
7 ילד שמנמן ולבן

הנאשמים לדין על תקופה זו. בית-המשפט פט, אחרי שבדק את המצב, החליט כי הסניגור צדק בנקודה זו. בתא הנאשמים ישבו טינה ושימיון פלד, הוא בחליפה קלה משובצת, והיא בחולצה לבנה וחצאית כהה. בעוד שימיון פלד הקשיב בדריכות לחילופי הדברים בין עורכי-הדין והיגהו מפעם לפעם ברא- שו לדיבריו סניגורו, היתה טינה חתומת פנים כסלע. כתב האישום מפרט, כי במשך השנים

לטלה ושלנוה

ברכות להולדת הבת

דנה

בידידות

איריס ורפי

מועדון 5 לתרבות
חדשה

רח' הס 5, תל-אביב

טל. 297263

תוכנית ינואר

- * יום ה' 4.1 אכלאר וארואי
- * יום שילוח - מירי פביאן
- * יום ה' 11.1 יארב עם הפסל והצייר
- * יום ה' 18.1 מיקי גברילוב -
- * קורין אליאל
- * יום ה' 25.1 ערב שירה
- * הפלשתינאים:

התוכניות מתחילות בשעה 9 בערב
המועדון פתוח משעה 8 בערב
אמנים בחסות בית-הובן

פ. ב. א. (ויזנר) בע"מ

אמצעים ושיטות תיוק - איחסון - רישום - וגניזה
ד ר ו ש

נציג מכירות

כיועץ ואיש מכירות בענף היעול המשרדי.
אנחנו דורשים (הרכבה): יזמה, אינטליגנציה, מרץ רב, נסיון במכירות 3 שנים לפחות, גיל 30 עד 40, השכלה תיכונית לפחות, רקע באדמיניסטרציה, בעל רכב.
אנחנו מציעים (הרכבה): הדרכה מתאימה ומקיפה, עבודה מעניינת ובלתי שיגרתית, בעלת אתגר והכנסה גבוהה בהתאם.
רק מועמדים בעלי כל הכישורים הנ"ל יענו.
לפנות בכתב במפורט לת.ד. 8058, רמת-גן.

רפ-אפ

שיטת ההרזיה האמריקאית
עכשיו בישראל!

- * הטיפול מכוון למקומות הרצויים לך: ירכיים, מותניים, בטן, סנטר כפול, צלוליטיס.
- * הטיפול מתאים לנשים בכל גיל ומומלץ לנשים לאחר לידה.

רפ-אפ חובת ציון 27, רמת-גן
טל': 706429 ימים א', ג', ה'.

שג'עון התקליטים ב'פיקדילי'

תקליטים מוזלים החל ב: 34⁹⁰
הגיע משלוח
קלאסיים * פופ *
ג'אז תוצרת חוץ

אנו מספקים
שרותי מוסיקה
לכל סוגי
שמחות וארועים

מבחר ענק של קסטות
מוקלטות וריקות, אוזניות
ותווים.

פיקדילי, שץ 4, ע"י משרד התיירות

תובעת פריש
60 ילדים מפגרים

אנשי אק"ם, ואחרים שיעידו עדויות כלליות ממין זה. רק אחרי כל זה יגיע תור עדויות הסני- גוריה. אם התביעה תביא את כל 86 עדיה, והסניגוריה תביא אף היא מיספר שווה של עדים. יהיה זה המישפט הארוך ביותר בתולדות המדינה.

הסניגוריה אומנם לא פירטה את קו הגנתה, אולם כבר עתה היה ברור, כי היא תנסה להוכיח, כי למפגרים בפיגור קשה, יש תוחלת חיים נמוכה ביותר. הם פגיעים ורגישים במיוחד, ועלולים למות בקלות מתופעות כמו דלקת ריאות, זיהור מים שנים, ותת-תזונה הנגרם ביגלל פג- מים פיזיים, שאינם מאפשרים למזון להת- עכל בגופם, ולאו דווקא מהרעבה.

את העדות הראשונה במישפט נתן שלמה פרץ, חייל בן 20, אשר העיד, כי אחיו המנוח, יששכר, שנפטר במוסד לפני כ- שנה, היה ילד "שמנמן ולבן" עד כניסתו למוסד. הדרדרותו הגופנית והנפשית החלה בשנה השנייה לשהותו במוסד, ונמשכה עד לפטירתו. כידוע פרט האישום הראשון הוא הריגתו של יששכר פרץ.

אשר ידלין מתגרש ומתכנן חיים משותפים עם ידידתו טלי

גט בכליא

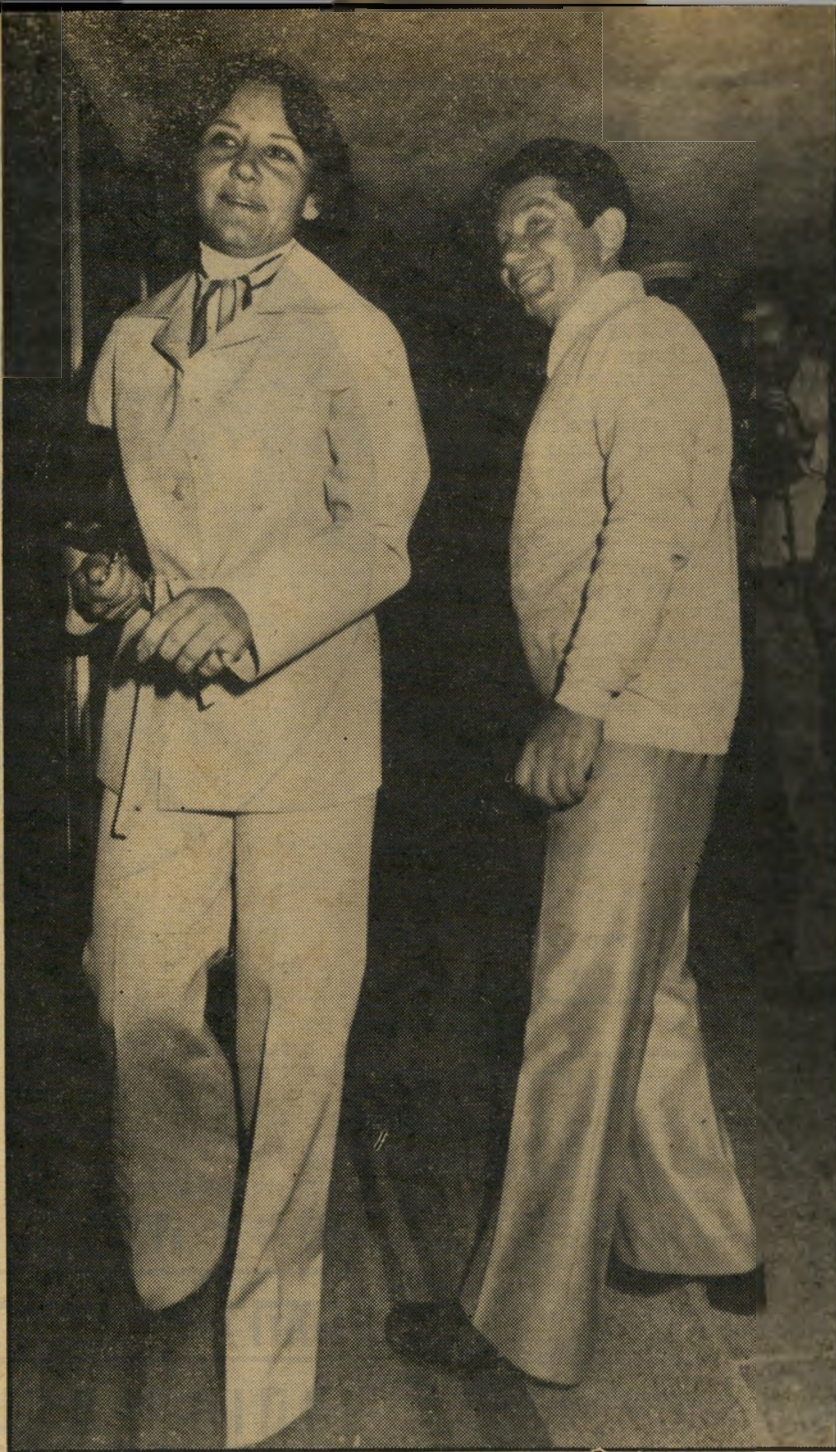
טלי היא צעירה נאה ושאתנית. היא חלמה על קאריירה פוליטית. בגיל צעיר יחסית, הגיעה לעמדה מיקצועית ולהכרה פוליטית, כשמשאת-נפשה, לפני מישפט ידלין, היתה להיות חברת-כנסת. טלי היא אשה צעירה, ילידת תל-אביב, גרושה ואם לילד, בעלת ממדים עגלגלים ועיניים פיקחיות, שפילסה לה את דרכה במעלה סולם ההצלחה. כשהוקמה רפ"י, לפני 14 שנה, הביא מרכז הדור הצעיר שלה, עורך-הידן מוטי שורר, כיום עורך-הידן של אשר ידלין, את טלי לפגישה עם שימעון פרס. מוטי למד אז מישפטים באוניברסיטת תל-אביב, ולא

הפך ידלין מאיש גא ובעל עמדה, חשוד, ואחר-כך אסיר מושפל, החליטה דליה לדרוש את הגירושין שלה ממנו, והצטרפה אל בעלה ואל ידידתו במאבקהם, תחילה נגד ניצב-מישנה בנימין זיגל ונגד העיתון נות. אחר-כך הצטרפה למאמץ לדאוג לכך, שידלין לא יישבר בבית-הסוהר.

פגישה גורלית

עם פרס

הסיבה היחידה לגירושין היא הרומן בין בעלה אשר לבין טלי ליכני.

אשר ידלין וטלי

באחד מימי השבוע הבא תגיע מכונית-אסירים לבניין הרבנות בדרום שאל המלך בתל-אביב. בכך תגיע לקיצה פרשה שנוצחה לפרשת ידלין ה' מפורסמת: פרשת המשולש הניצח של אשר ידלין, אשתו דליה וידידתו טליה ליכני.

בתחילה היתה זו סנסציה רכילותית: יושב-ראש מרכז קופת חולים, אחד האנשי שים החזקים בכלכלה הישראלית שמאחרי הקלעים, אחד מבכירי מפלגת-העבודה, אשר ידלין, חי עם עורכת-ידן צעירה, מקורבות רפ"י לשעבר, טליה ("טלי") ליכני, ומזניח את אשתו. לנבי ראשי מיסד לתיאטרון היה בכך יותר מסיפור-רכי לידת מפני גדולה, אשתו של אסיר-ידן לידן, היתה גיבורת אלגוריה וספקר ההגנה ומאבות היישוב ובכך בת למישי פחה המסועפת של גילומם—הפרשת ודויד הכהן.

כאשר פירסם העולם הזה (1977) את הסיפור, תחת הכותרת סיפור אהבה שוטף, הפכה פרשת-האהבים של אשר וטלי נחלת הכלל. השניים לא טרחו להכחיש זאת. מאותו היום והלאה הם החלו מופיעים בציבור יחדיו, כצמד לכל דבר, שמונה חרי דשים לפני שהתפוצצה פרשת ידלין, עבר אשר לגור בביתה של טלי, ברחוב פרוי פסור שור בתל-אביב, כשאשתו עם שני ילדיהם ממשיכים להתגורר בשיכון-בבלי.

לעיקר הופנו הורקורים לעבר המשור מישפטו של ידלין, בבית-המישור העליונה כמשולש מאוחד ואור ה' כינתה את דליה בשם "דליני" טליה כינתה את טליה בשם "טלי", חביב ונישק את שתייהן. גמ ואלקו השתיים. דליה היתה באה להביקורים השבועיים או הדו-שבועיים

עיים, ואילו טלי הופיעה בכל עת שרצתה, כשהיא מנצלת את זכותה כעורכת-ידן. בשבוע הבא עומד להיפרד המשולש. אולם כפי שנהג ידלין קודם, כן הוא עור כה זאת בפרידה, בצורה אלגנטית ותרבותית. אשר ודליה ידלין מתגרשים, אחרי שהסכימו ביניהם על כל תנאי הגירושין, כשהמאבק היחיד בין השניים היה "מי יתן יותר לשני".

אשתו

או גרושתו

דליה ואשר ידלין החלו את דרכם המשותפת עוד כשהיו שניהם קיבוצני ניקים, בקיבוץ חמדיה שבצמח-הירוק. אז נהג ידלין לומר: "עוד יגיע היום שלא יגידו עלי: זה בעלה של דלינה, אלא יגידו על דליה, זה אשתו של אסיר-ידן". באותם ימים היתה זו יותר מחוצפה. אסיר היה קיבוצניק מן השורה, ואילו דליה היתה שייכת למישפחה המפוארת ביותר בארץ. עתה נראה כי נבואתו של אשר ידלין, שהתממשה כשהפך אחת הדמויות החשובות בכלכלה הישראלית, ואחת הדמויות המושמעות ביותר בארץ בימי מישפטו, שוב לא תתממש. איש לא יוכל להגיד עוד על דליה גלומב. שהיא אשתו של אשר ידלין. לכל היותר יוכלו להגיד עליה שהיא גרושתו.

סיפורים רבים ידועים על אנשים שהסיי תבכו בכליאלם, נפלו ממעמדם הים לבית הכלא, ואז נזנחו גם עלידי נשותיהם. אצל מישפחת ידלין קרה בדיוק ההפך. עוד לפני שהתפוצצה פרשת ידלין, היו ניי שואיהם של בני-הזוג על כירעי תרנוגר לת, ולא היה ספק, כי הגירושין הם רק עניין של זמן. כאשר התפוצצה הפרשה,

דליה ידלין

(המשך מעמוד 41)

שיער כלל, כי המיפגש שיום יביא למיפגש זה כה חשוב בחיי ידידתו. מייד אחרי ההיכרות שלה עם רפ"י, החליטה טלי לזנוח את חיי החברה הערים שניהלה, והתמסרה בלב ובנפש לפעילות במפלגה הצעירה. תוך שבועות מעטים הפכה הצעירה הכישרונית והנימצת אחת היו צריכים להגיש את רשימת המועמדים הפעילות החשובות ביותר של רפ"י. כאשר של רפ"י לכנסת, הופיעה טלי בין 25 השמות הראשונים.

אחרי מפלת רפ"י בבחירות של שנת 1965, שבהן זכתה ב-10 מנדטים בלבד, שבה טלי בייתר מרץ ללימודיה, ותוך זמן קצר קיבלה את תואר עורכת-הדיון. עם בחירתה של משה דיין כשר-הביטחון, ערב מילחמת ששת-הימים, הוא לקח את טלי איתו למשרד-הביטחון. היא מונתה כעוזרת הראשית של היועץ המישפטי של מערכת-הביטחון, יוסי צ'חנובר, כיום מנכ"ל משרד-החוץ. היה זה זינוק כביר למי שזה עתה קיבלה את התואר שלה. כאן התאקלמה והתבססה טלי במהירות, רכשה לה שם של צעירה חריפה וכישרונית, שעתידיה לפניה.

באותה תקופה כבר היה אשר ידלין אישיות בזכות עצמה, אחד מראשי הכלכלה הישראלית, ומה שחשוב יותר — אחד מראשי מפא"י, ממליכי השרים ומכתיירי הרוזנים.

האשה

קשר פוליטי

גם רכזו של אשר ידלין בעולם הפוליטיקה הישראלית היתה מהירה ביותר. לפני 29 שנים נשא לאשה את דליה גור-לומב, ונכנס למישפחה המלכותית של אז. בתקופה שבה הכיר את טלי, שהיתה אז במשרד הביטחון ומוזוה עם רפ"י, עברה מפא"י שלטת חריפה ותעתה בין אנשי מפא"י ההיסטורית, בדמותם של לוי אשר כול ופינחס ספיר, לבין הדור החדש. ידידיה, בהשקפותיו וברקעו המישפחתי, היה שייך לגוש המרכזי הוותיק, אולם כפוליטי

אשר וטלי בכיתת-המישפט האם החתונה תתקיים במעשיהו?

אי, וידידיה של טלי יעצו לה לעזוב את אשר, מפני ש... הוא מעולם לא יתגרש מדליה. החליטה טלי לעשות הפסקה, ונסעה לחוץ-לארץ, כדי לבחון מרחוק את יחסיה לאשר. ידלין שלח לה מיכתבים מלאי-אהבה, שוחח עימה בטלפון כמה פעמים בשבוע, והתחנן לפניה שתחזור אליו. הוא סידר לעצמו נסיעות-עבודה לארצות-הברית, ונחת בדירתה של טלי בניו-יורק.

עצמה כרג במים בקרב הפוליטיקאים המנוסים שסביבה. אנשי שלומה, אותם שהיא מצאה בהם עניין, היו בדרך-כלל מבוגרים ממנה בהרבה. בינתיים נישאה טלי לשחקן יאיר ("קור") רובין, ונולד להם בן, גיורא. אולם במהרה הבינה, כי שני אנשים שאפתיים, זה במישחק וזה בקאריירה פוליטית, אינם יכולים להיות בכפיפה אחת לאורך זמן.

„האהבה בינינו היא כה גדולה, ועברה כל-כך

הרבה רגעים קשים, שלא תהיה לי בעייה להמתין

עוד שנתיים עד שייצא מבית-הסוהר!"

פעמים רבות במשך השנתיים שבהן שהתה שם, היא התפרנסה או מעבודתה בסוכנות היהודית.

האשה קירבה

את פילגש

פני חמש שנים חזרה טלי לארץ, ובליבה החלטה: להיות עם אשר ידלין.

וחייה-נישואין שלהם עלו על שירותן. עם איחודם מחדש של מפא"י ורפ"י, התהדקו עוד יותר הקשרים בין טלי ליאיר. הם התחילו להיפגש בישיבות המרכז של המפלגה. באותם ימים סיפרה טלי: „גיליתי כי אשרקה הוא גבר נחמד ומעניין.“ מהישיבות החלו יוצאים ביחד, כשהקשר הפוליטי ויחסי-העבודה מהווים מיסגרת להתפתחותו של רומן גדול. לפני כשבע שנים, כשהרומן הגיע לשיי

טקאים ממולחים רבים, ידע כי כדאי לשייך מור קשר גם עם אנשי רפ"י המרדניים. טלי היתה עבורו קשר זה.

היא היתה לגביו אשת-הקשר עם משה דיין. העובדה שדיין, בהמלצתו של שמי עזון פרס, שהיה ידיד אישי של טלי, נתן לה תפקיד כה חשוב במערכת-הביטחון, היתה לגבי ידלין אות, כי צעירה זו עוד תגיע רחוק. טלי, הידועה כבעלת ביטחון עצמי שופע, לא התקשתה לחוש

לין בטוב וברע. השניים החליטו לעשות את זה אט-אט, כדי להקל את הפגיעה בדליה. אשתו של אשר, בשני בניו ובאמו הקשישה, שנפטרה רק לפני שבועיים. תחילה היו מופיעים רק באירועים שחייבו את שניהם להיות בהם. בשלב הבא הופיעה טלי ככתב-יוגו והרשימת של אשר. הפגישות בין טלי ודליה היתה בלתי-נמנעת, ודליה, מתוך שיקולים שלה, החליטה שלא לעורר שערוריות, ואף לקרב אליה את טלי.

שמונה חודשים לפני שהועלו ההאשמות נגד ידלין, הוא עבר להתגורר, בהסכמת אשתו, בדירתה של טליה. אחרי שיחה עם ילדיו, שנתנו לו „אור ירוק“, החליט אשר כי הגיע הזמן לתת לסליה לפחות מעמד של הידועה-בציבור שלו.

הציבור הכיר את טליה, כאשר התפורצצה הפרשה, ויגל הורה לשלוח לביתה, שהיה גם ביתו של אשר, בלשים עם צוויי חפוש. כאשר נעצר ידלין, היתה טליה הראשונה שבאה לבקרה, בלוויית עורכי-הדין שלה.

בעת המישפט ישבה טליה ליד דליה, ובעוד דליה הסתפקה בשמיעת המישפט, היתה טליה נוהגת ללוות את אשר עד לצינונה, מכונות-האסירים שהיתה לוקחת אותו מבית-המישפט אל בית-המעצר ב-אבן-כביר.

הפגישות במיונון, שצולמו גם על-ידי צלמי העיתונים וגם על-ידי הטלוויזיה, הראו לעם כולו מישפחה מאושרת של הר בעל, האשה והמאהבת. כאשר ידלין מחלק את הזמן הקצר שעמד לרשותו בין אשתו וילדיו לבין אהובתו, חדיעין שמו לב לכך שידלין מקדיש זמן רב יותר, ותשר מת-לב רבה יותר, לדליה.

גישה חופשית

למקרה

אחרי שידלין כבר נידון לחמש שנות מאסר, עדיין איים עליו המישפט הנוסף בפרשת אליסון. הישיבות של הר מישפחה, אשר דנה בצעדים הבאים עם עורכי-הדין, נערכו בביתה של טליה, ובהם השתתפה גם דליה. זו היתה בתי-בית בדידת בעלה ופילגשו, היתה נגשת בעצמה למקרה, מרשה לעצמה להזמין לדירה אורחים, מבלי לבקש קודם לכן את רשותה של טליה, ואף לנה בדירה זו פעמים אחדות.

אחרי-כך החלה פרשת החנינה. המועצה המישפחתית המורחבת החליטה לשמור על פרופיל נמוך בכל הנוגע לעיתונים ולפניות לציבור. דליה וטליה חילקו ביניהן את העבודה. כל אחת מהן פנתה לאישיות ציבורית אחרת, כדי שתנסה להפעיל את השפעתה למען חנינה לידלין. דליה קיבלה על עצמה להתקשר עם אנשי המישפחה, כדויד הכהן ואהרון ידלין, ואילו טלי להתקשר אל אישי-מפלגה, שלהם יש עדיין מהלכים בשלטון.

אולם עתה, כשגזוה התיקוה לשיח רורו המקדם של ידלין, הגיעה העת ליביצע-ידלין החדש: מיבצע הגירושין בפגישות שהיו להם בכלא, שבחלקן השתתפה גם טלי. החליטו אשר ודליה על גירושיהם. דליה קיבלה מאשר את הדירה המפורטת שלהם בשיכון-בבלי, וכן סכום חודשי קבוע. דליה קיבלה גם את כל כספי-הפיצויים של אשר מההסתדרות, אם וכאשר יקבל אותו.

ויכוח בחזיתות

הפוכות

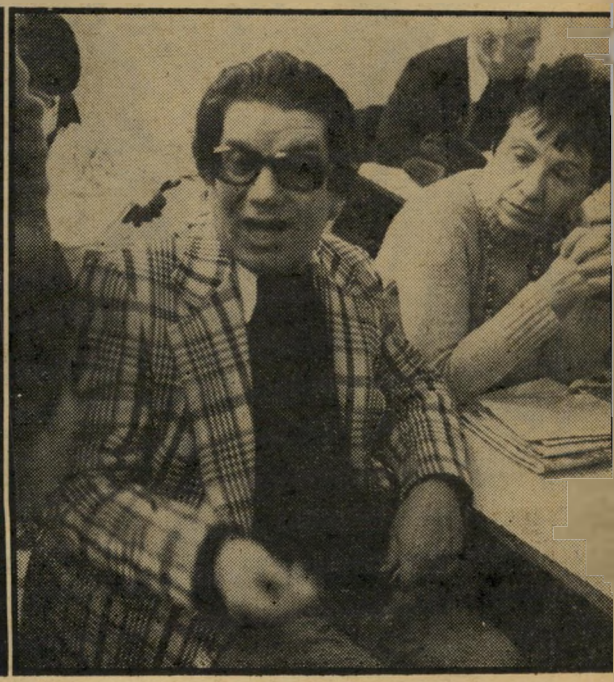
רעת המשא-ומתן לגבי חלוקת הרכוש והכספים, היו בין בני הזוג מאבקים, אך מאבקים הפוכים מאותם של מרבית הזוגות האחרים המתגרשים: אשר, בהסכמת טלי, ניסה לתת לדליה כמה שיותר, ודליה ניסתה להשאיר לאשר כמה שיותר, „כדי שיהיה לו במה להתחיל, כשהוא יצא מהכלא.“

לגבי העתיד, עדיין לא החליטו טליה ואשר מה לעשות. בכוונתם להינשא, אולם טלי אינה מוכנה להינשא בטקס שיערך במעשיהו. „האהבה בינינו היא כה גדולה, ועברה כל-כך הרבה רגעים קשים, שלא תהיה לי בעייה להמתין עוד שנתיים, שאשר ייצא מבית-הסוהר,“ הסבירה לידליה.

לעומתה, רוצה אשר לקבוע עובדות שטח. הוא חושש שמא תינתן אותה במשך השנתיים הבאות. „אני יודע מה נהדרת, ואני גם יודע מה לא נהדרת, אבל מי יודע מה לא נהדרת במשך שנתיים?“ הוא אמר לא לידליה ממקרה.

אשר וטלי ומי יותר על יותר

אשר ואשתו מי יותר יותר

דבר

הטיליגנט:

הלו לכולם. קודם כל אני מחפש בכל המדור איזה הסבר זעזועי אחד מפי אמא שלי עלי ואני לא מוצא. יפה מאד, שמנה אחת. יפה מאד. אותי היא מלמדת שי הבן-אדם צריך להיות אמיץ, ולהתייבב מאחורי כל מעשה של עצמו ואחר-כך, כמו שפנה, היא לא אומרת כלום. אז אני גיד.

איך בין דו!!! שמעתם? טוב מאד. עכשיו את יכולה לצאת מהמיטה, ולהפסיק לעשות את עצמך חלוש, כי כולם יודעים. זהו. ואם לא איכפת לך, תני לי מנוחה לשעה אחת, ותפסיקי לכתוב תפוחים חמוצים, כי בפנים זה רעש אי-מס. אני שומע את זה פי מיליון יותר חזק, ואני צריך עכשיו להתרכז במה שיש לי להגיד. אם את בעלך בחוץ זה מטריף, תארי לך מה אותי בפנים. תאכלי מאכלים שקטים כמו חלבה למשל. תרי שמי לפניך, שאני מת על חלבה, במיקרה שיבוא לך טוב-לב פיתאומי.

מה-שרצית לספר לכם, בעצם, זה איך יוצא שאני בכלל כותב לכם. אני חושב שזה בכל זאת התחיל בזה שכולם הת-הנוו שאני אבוא. החברות של אמא היו כבר לגמרי היסטוריות. אם אפשר היה, היו מכניסות אותה לבד להריון, מרוב רצון טוב. מה לא הבטיחו לאמא שלי! גייב-סיסטר חניס. מרק-עוף טרי כל יום. סלטי-ירקות עם חומץ כל החיים, הכל. אמא שלי התמוגגה מים-ההבטחות, אבל אני לא מטומטם. אני יודע שכל זה בא כדי שיוכלו להביא את הקאקערים ה-קטנים שלהם לאמא שלי הביתה, בלי נקיפות-מצפון. זה ידוע שאיפה שמתנף לכלכן אחד, יכולים כבר לחגוג עשר.

אחר כך אבא שלי תפס מוזה של אבהות, והתחיל לרצות אותי מאד. אני, לא עשו אותי באצבע. מה פיתאום לעזוב מקום פנאן, וללכת? חוץ מזה נורא אהבתי את אבא שלי. לא רציתי לעזוב אותו. תמיד כשהפיקח הזה היה מנסה לזרוק אותי החוצה, הייתי עושה תפיסת לסלון, ומתנגד חזק. כל החמורים סיבבי נדחפו לצאת החוצה, עם ברק מטורף בעיניים, ובבולמוס מגיר ריר צעקו לי: כדאי! כדאי! נותנים ביציה! אני לא אוהב ביציה. עין מקושקשת זה משהו אחר.

לא שמעתי מהם יותר, אז אני חושב שעשיתי ממש בשכל. חודשים ניסה אבא שלי לשכנע אותי שכדאי לי ללכת לאמא, אבל אני לא הכרתי אותה, ולא הסכמתי ללכת למקומות שאני לא מכיר. יום אחד אמר לי הממזר הזה, שיש שם חלבה. אני שומע חלבה, אני נגנב. לא יודע איך, בשניה אחת אני כבר לא פה, אני כבר שם, זאת אומרת פה.

זאת, האמא שלי, דווקא בסדר. הופה! מטחנת החצץ למעלה התחילה לגרוס עוד תפוחי-עץ. וזה מרוב שאמא שלי היא בסדר. שכה אני אחיה, שאני מריח חלבה! אלא מה! הבן-אדם רק צריך לציץ תלונה בעיתון, וצדיקים מתחילים להקיף אותו עם אספקה טריה. אני גמרתי. בבקשה גבירתי, העיתון לרשותך. מה את אומרת? שאין לך מה לחוסף עוד! וואללה פלא! אני לא מכיר אותך בתור שותקת גדולה, אבל שיהיה.

תקו

פטנטים

זק באחריות לכוויות

מי אומר שדווקא הקיץ הוא עונת ה-הריון? שיפה מהים, זה כלב לעומת שרובה מתנור. קצה-לשון הרוס ושאר חלקי-גוף שייצאו זמ-מה לעשות — הבן-אדם צריך זה גולש לכלל ביי-

עבב כבר

איך מנפחים

אנו למלך העולם

את יכולה ברוב כשפיך להפוך את בחיר-ליבך לתרגול הגאה ביותר שפסע מעודו על מידרכות העיר.

איך? בגמר סריגת הפואמה השנתית עבורו, זו ששרוול אחד בה ארוך ממישנהו, ועל כל עין עשירית ישנה טעות אחת — חברי לו בעורף, אל הסוודר המוכן. במקום השמור בדרך כלל לתוויות בית-התרושת — את התווית האישית שלך. על-מלבן-בר קטן, ריקמי לו הודעות.

את יכולה לשים משהו כמו "למתק שלי באהבה", או סתם "מתה עליך" לאקוני. הכתובת הכמוסה תלטיף לו בחום את עורפו, ממש כמו זוג שפתייך.

בעצם, כשאני חושבת על כך, סמון בעסק הזה פוטנציאל רב-כיווני חינוכי אדיר. לגברים הישנים בעמידה. אפשר לכתוב למשל "חרמן מקסים". כיוון שהבעת בו אמון עיוור כה בלתי-מסויג עם ה"מקסים", סביר להניח שהוא יתחיל לארגן, בחוק כלים שלובים, גם איזו חרמנות אחת או שתיים.

או, למשל, במיקרה שאתם מתביישים זה עם זה כבר חמי-שים שנה, ובשום אופן לא בא לך לכתוב לו שטויות מתוקות — בייחוד כיוון שכל החיים הוא חונה בטעמון ומפסיד שם את מיטב שנותיו — במיקרה זה הדביקי לסוודר-האקרילן הקנוי שלו מילה אחת: "רצח". עוכר חייך ייכנס לטעמון, ריח השחמית יעלה באפו, נחיריו ירטטו, והוא יסיר את הסוודר, כי חם שם. איך שהוא מוריד אותו הוא רואה את הפתק, נזכר בכל המתים שרצחו לו את כבודו, לובש את הסוודר חזרה, ורץ בדהרה הביתה, בידעה ברורה, שהפעם יימנע רצח-אנו, רק את ואלר-הים תדעו שמה שהוא מנע, בעצם, זה את רצח עצמו ממש, אילו שוב היה תופס חופשיות, ותוור מאוחר בלי להודיע.

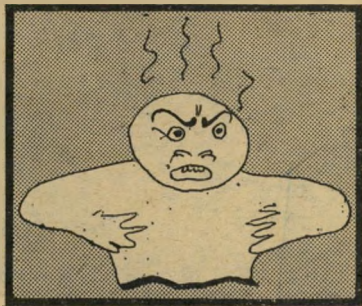
אבל למה לחשוב שלילי? צריך להישאר בתחום הפונויטיבי. עושים את זה עם כתובת מהמיאה לאללה, כמו "סס נהדר שלי". הצרה היחידה עם כתובת כגון זו היא שהסס הנהדר שלך עלול לחזור הביתה בחום יום-כפור, ממולא נזלת ומיקרובים

בישולים

שניצלונים

אחד הדברים הטעימים — שאפילו לא-מחבבת-בשר כמוני טורפת בלי הכרה, זה השניצלונים המטרללים. הם אצלי מסווגים בטעמם הלא-רגיל מעל ה-קציצות. והקציצות — למי שזוכר, הן משהו לגמרי מהאגדות. לפני שמישהו מעז לקפוץ ולאמר שאת זה הוא כבר מכיר — שיישב בשקט עד השורה האחר-רונה, יבצע את כל ההוראות בלי לס-טות ימינה ושמאלה, יטעם, יתעלה, ואז יבין, שמה שסבר עד היום כמתאים להג-דרה "שניצל", זה מקסימום סיבים לעי-סים.

ובכן, המסע אל גן-העדן מתחיל, והוא מתחיל בבשר. איך, בשום פנים ואופן אין להשתמש לעסק הזה בבשר תרגול-הודו, בעל הריח העז מטבע בריאתו, אלא אך ורק בחזה עוף. העוף פי מיליון

תרופות מן הסוג השלישי

לימון עוזר, ארגז מלא בו — ישר בראש שרודתי מתעקשת להכריז תמיד עם הגשת התה: "ינקא, תיזהר, זה חם!" איך שהוא שומע — הוא מתרגז נורא. מה זה פה, הוא ילד? מייד הוא מתנפל על התה, בולע שלוק, ומראה לה לקלאפטע, שאין לה אפילו מה לחלום שהוא ישמע בקולה. או לכל הניקנ'אים, ולשאר האנושות המתעוררת בחלקיק של רגע עם בומבלה

סקמי שרי

רק שלא יביא מיקרובים

כרימון. מבינה את, על בטוח, שאפילו קפא כל היום בצינה, הוא את הסוודר החזיק על אמת ימינו. מה זה גריפה, ומי זה שפעת, לעומת דוקומנטים כאלה בכתב!

שניצל העגל שלו מפורסם בכל הארץ. גילה לי בזמנו, שסוד השניצל שלו סמון בצנימים. הוא מייבש ואוסף שאריות לחמים וחלות טובות, וטוחן אותם בעצמו. יוצאים לי שניצלים לא-נורמליים, אבל עדיין זה לא המעדן הזה.

אז הנפלא ביותר זה לקנות צנימים, לשבור לפיסות לתוך הבלנדר, ולערבל מערבלים מערבלים מערבלים, עד דק. מכינים כמות גדולה, ומאחסנים בצנר צנת-מיטבח דקורטיבית, ליד הקמח וה-סוכר. למי שאין ראש לזה, שירגיש בנות. לכולם אין. גם לי לא. הדבר השני הבא בחשבון אחרי הצנימים הרוסקים תוצרת בית, הם פירורי גריסיני. עולים קצת יותר מקמח-צנימים רגיל, אבל מעלש. הם נקיים יותר, ופריכים נורא.

מכינים צלחת עם שתי ביצים שלמות טריות מקושקשות. צלחת מרק שנייה מלאה פירורי גריסיני, וגולת הכותרת, מחבת טפלון גדול. עם חבילה (100 גרם) חמאה רגילה. חמאה! לא שום שומן אחר. הטפלון נועד לכך שהחמאה לא תישרף, וכל טוב טעמה ייספג בציפוי מחממים את החמאה עד שהיא נמסה, ושמים פנימה את החתיכות השניצל הק-טנות. שכחתי לומר שמספיקים את הבשר פעמיים — ביצה צנימים, וחזרה ביצה צנימים, ואז למחבת.

ועוד פטנט אלוהי — לעולם לעולם לא לבשל שניצל עוף יותר מדי. כל העסק בנוי על "ניוחים" עדינים המתפתחים עם הזמן. מזהיב הציפוי לחום עדין מצד אחד, מייד הפוכים לטיגון הציפוי מהצד השני. לעולם לא יותר, כדי שלא יתייבש. חלק חשוב מהצלחת הסיפור הוא הידיעה להוציא את השניצל בזמן, כאשר הוא רק מאבד את הצבע הוורוד הפנימי, וכל תאי הבשר עדיין לבנים מאד, וממולאים אדי-מים שלא התנדפו — כיוון שהיינו חכמים לתפוס ולהוציא בזמן. עד שלומי דים מתי להוציא את השניצל מותר לקחת סכין, לחתוך פתח קטן בבשר, ולהציץ כדבעי מה צבע הבפנוכו. אני עד היום עושה זאת, ולא קורה כלום. אה! משהו חשוב! לא להעזיז לשפוך למחבת. על השניצלים, את שארית הביצה המקושקשת שנותרה. אני יודעת שאסור לזרוק אוכל טוב לפה. אז אפשר להכניס לא זה למקרר, ואחרי שבע זה כבר בטוח את אוכל טוב. לא אפילו אוכל מקולקל מאד במובן ידוע, מה שמאפשר לאלוהים לעצום עין, ולא להקפיד.

עדין יותר, ומתאים בכך לסיפור שלנו. לא משנה כמה כרונות-פיתוי קוראים בעי-תונות — לקנות רק עוף! משהו במו-עצתי-דופי-ההודו אולי ידלוק אחרי, לי-כירור יסודי, בעיקבות המלצה זו שלי, אבל אני מדעתי לא זוה.

שנית, אסור לדפוק את השניצל עד צאת נישמתו. כמו כרגיל. חוץ מהעובדה שזו ברבריות. יחד עם נישמתו של ה-שניצל יוצאים גם המיצים של הבשר — וכל העסיסיות הולכת קאקען. לכן, לבקש מהקצב לעשות קלופ אחד או שניים עם הגבוטה השטוחה המיוחדת שלו — כשי-השניצל בין שני ניירות פרגמנט, וזהו זה. אין צורך לשאוף לשלוליות בשר אדירות ודקיקות בצלחת. אנחנו לא הול-כים לרמות אף אחד, אלא להכין מעדן. כעת חוזרים הביתה, ובסכין חדא חותכים כל חזה שלם לפיסות קטנות יותר, קצה מאורכות, בגודל גרעין מנגו.

פטנט הבניים הזה נועד לאפשר שטחי ספיגה גדול יותר לציפוי. המתמקם יופי סביב כל חתיכה ומגביר את הטעם ה-אלוהי. גם בציפוי מחכה לנו סיפור קטן. בעל מיסעדת "שטרק" הירושלמי, שי-

שרופה טרי, בבקשה לקחת מייד לימון. לחצות אותו לשניים, ולתקוע בו את החלק הפגוע בשיפשוף נמרץ. לשפשוף להדביק, לשפשוף להדביק, חמש דקות על השעון — ומייד מפחיתים כימעת עד נקודת-האפס את כאב הכווייה. בפרט כשזה בלשון. העסק נרפא מהר יותר, ומה שעוד חשוב, הוא נרפא בלי הכאב האופייני לכל משך זמן-הרפוי. ואנא — בלי מיש-חות-שיניים, קוביות-קרח, שמנים ושאר שטויות במיץ. לימון טרי חצוי — ו-העניין מסודר.

בכל התרבויות, בעלות המסורות של רפואה עממית טיבעונית, עוברת כחוט-השני התרופה לכוויות-שמש, בנוסף כימי עט אחיד: "יש למרוח את הגוף בלבן, או במיץ פילוחי-עגבניות". הדבר המסור-תף היחיד ללבן ולעגבניות — חוץ מ-מאכל הפרוה של אני-הטעם הישראלי המצוי — הוא החומציות שלהם. המצוייה בלימון בריכוזים אדירים יותר ואפקטי-וויים יותר, כפי שרצון מוכיחה תרופת-הפלא הקטנה הזו. רציתי להגיד עוד משהו, אבל שכחתי, אז זה הכל. אבי געזונט.

סרטים

קספר האחר

נוסע לאמריקה

כאשר שואלים את הבמאי הגרמני וורנר הרצוג, מדוע עשה את סרטו סטרושק, הוא משיב, שהרגיש את הצורך לרדת ל"עומק דמותו של ברונז אס", האיש המזוהה, שהופיע בתפקיד ראשי בסרט אחר של הרצוג, הסתורין של קספר האחר. לכאורה, זוהי סיבה מתקבלת מאד על הדעת, כחתהשב בזהותו יוצאת-הדופן של השחקן, שביילה לסירוגין 22 מתוך 46 שנות חייו, בתוך מוסדות לטיפול במפגרי רים בשיכלם, או בין כותלי הכלא, הוא נראה כאדם החי בעולם פרטי משלו ור מתקשה להסתדר עם הקורה סביבו ועם התנהגות האנשים אליו. באותה מידה קשה לאחרים להשלים עם צורתו ועם תגובותיו של ברונז אס.

הרצוג, שהלך שבי אחר דמות זו, טוען שבקספר האחר, התבקש ברונז גלם דמות שהתייחסה למציאות כאילו זו חלק מן העולם הדמיוני שלה. בסטרושק, לער

מת זאת, "הוא צריך להתמודד עם המציאות, ללא כחל ושרק".

אבל יחסים בין במאי לשחקן, ויהיה זה במאי מבריק ביותר ושחקן מפתיע ביותר, הם בעלי עניין מוגבל, אם אין בהם משהו הנוגע גם לשאר הבריות, זולת השניים. אילו עסק סטרושק רק בנפשו ובמנהגיו של ברונז אס, היה יכול אולי, להיות סרט תיעודי על האיש עצמו. אך זה נעשה כבר קודם, עליידי במאי גרמני אחר, בשם לוז אייזנהולץ. אבל הרצוג, שגילה בסרט זה את השחקן, השתמש למעשה בחומר שהיה בידו, כדי להמשיך ולדבר לא רק על נפש האיש יוצא-הדופן, אלא על הנושאים שהעסיקו אותו תמיד. לכן, יתכן שסטרושק הוא סרט על ברונז אס, כדברי הרצוג, אבל זהו גם סרט על איסובלנות, על חוסר שוויון בין בני-אדם, על התעללות והכניסות יצורי אנוש למגירות מקוטלגות, על חלומות שאינם מתגשמים ועל אלימות הממוקמת, שאינה נופלת בעוצמתה, ואולי אף עולה, על אלימות האגרוף.

"האם זה אני?" הסרט מתחיל עם שיחורו של ברונז סטרושק (כמובן ברונז אס) מן הכלא בברלין, ממשיך בנסיגות תיו לשוב לחיים נורמליים בביתו, יחד

ברונז אס, ושייץ שודדים מספרה אכזבות מעבר לים

במאי ורנר הרצוג ללמוד את השחקן

של ברונז, ומכים את היצאנית לשעבר מכות נמרצות. אז מחליטים השלושה לנצל הזמנה מצד נכדו של הישיש, ולנסוע לאמריקה, ארץ האפשרויות.

באמריקה, נדמה לכאורה, שהכל יסדר על הצד הטוב ביותר. ברונז עובר במוסכו של הנכד, אווה היצאנית הופכת מלצרית בפונדק דרכים והישיש מתהלך מלא התפעלות מן המציאות החדשה. הם רוכשים בית, מקרר חשמלי וטלוויזיה ציבעונית — הכל בתשלומים.

את נופי האספלט והבטון המלוכלך של ברלין מחליפים בארץ החדשה מרחבים פתוחים, אינסופיים. עולם חדש נפתח בפני השלושה, אלא שגם בו, האנשים הם כמו בעולם הישן. שני איכרים חורשי שים אדמתם חמושים ברובים, כדי לשי מור פן יעז אחד מהם לחרוג ולו באמה אחת, אל שיטחו של השני. רוצח מיס תורי מחסל אנשים בזה אחר זה, ואיש אינו מתרגש, אם הבריונים אינם באים להשחית את ביתו, באים פקיד הבנק להחרים אותו, כשהתשלומים אינם מגיעים בזמן. וכיצד יכולים הם להגיע בזה זמן, כאשר הדרך היחידה לעמוד בהם, היא להחזיר את אווה אל המידרכות?

השלישייה מתפרקת. אווה מבקשת פרי טיות, ובוזה תם סיפור האהבה המוצנע שלה עם ברונז. אחר כך היא נוסעת עם אחד מנהגי המשאיות הסועדים בפונדק, למדוד את היבשת החדשה לאורכה ולרוחבה. ברונז והישיש נוטלים ל

רובה ציד, שודדים מיספרה, ובמסע מעטות שמצאו בקופה. מיצרכים בסופרמרקט והכחוש (קלמנס שייץ) יון בקספר שוטרס

עם שכן ישיש ששמר על דירתו, ויצאנית שמנסה לחדול מעיסוקה, הכסרורים שלה מתעללים בשלושה, הורסים את דירתו

שחקנית לסליאן דאון איך בנויה אשה?

בתימה, יותר מאשר בצניעות: "חשבתם שאנשים כבר יודעים איך בנוי גוף ה"אשה", היא משכה בכתפיה וחתמה על החווה. על כך היא בהחלט לא מצטערת. הן מפני שהמבקרים שמו לב אליה יותר מאשר לאוליבייה, והן משום שלדבריה, "חצי שעה במחיצתו של אוליבייה, שקר לה כנגד שנת לימוד באקדמיה לדרמה".

ומשרתים, חשה שהיא אכן בדרך הטובה. הסוכנים, אומנם, רמזו שכדאי לה ללמוד קצת מישחק, לפני הצעד הבא, אבל כאשר הצעד הבא, הופעה לצד סלרס בפנתר הוורוד, הגיעה ללא שיעור דרמה אחד, חדלו מייד להציק לה. משנדרשה להסיר את בגדיה, כדי להור פיע בסרט לצד אוליבייה, היא הגיבה

הליידי מתפשטת

העובדה שמן הקהל הישראלי נגד זולת, פעמים רבות, ההזדמנות לערוך היכרות לפי סדר כרונולוגי עם כוכבים שונים הצצים על שמי רקיע הבידור, מר נעת ממנו את ההנאה שבמעקב אחר הבדיחות הפרטיות של הקולנוע. לדוגמה, לסליאן דאון, אומנם, חדי העין יכלו להבחין בה, כשגילמה דמות מרגלת סובייטית, בהרפתקה הקודמת של הפנתר הוורוד, שם התאהבה בסופו של דבר בפיטר סלרס, למרות כל השלומייאליות שגילה בגלמו את דמותו של הי מפקח קלוז. אולם בתשומת לב של ממש, זכתה הגברת הצעירה בת ה-24, רק אחרי במטי כשהולבשה בבגדים אופנתיים מאד, שעיקר מעלתם בכך, שניתן להסירם ב"מינימום של זמן ובמכסימום של יעילות, והגברת, אכן הסירה אותם בנדיבות רבה, למען שניים מכוכבי הסרט (טומי לי ג'נס ורוברט דובאל), ואם לא עשתה זאת גם למען השלישי, לורנס אוליבייה, הרי זה משום שאוליבייה הישיש רחוק בסרט לכיסא גלגלים, וחוזי מכוח רצון עז, קשה לזקוף דבר אחר לזכותו. אחרי הצ'חה כזאת אצל הגברים, ואחרי שהראתה לעולם ומלואו מה היא סיבת התעללות, נחשבת כבר לסליאן, שנבחרה פעם כי "מלכת הנעורים של בריטניה", כוכבת של ממש.

רק השבוע, לכשתתחיל הטלוויזיה הישראלית לשדר סידרה בריטית ישנה בשם על אדוניס ומשרתים (התופסת את מקום האחים), אפשר יהיה להבין את הר טעם שבבחירת לסליאן דאון לתפקיד החושפני. בסידרה היא מגלמת את אחת מבנות האצולה הבריטיות, ההדורות, הי מטופחות והמתוחכמות. זוהי נערה מן הסוג, שסופר כמו הארולד רובינס, מחבר במטי, היה רוצה להפשיט, כדי להורידה מן האולימפוס.

בלי

שעורים

סליאן דאון לא התנגדה, אולי משום שבעצם, היא כלל אינה אחת מבנות האצולה של בריטניה, אלא בת למישפחה דלת אמצעים, שנשלחה בגיל 15 לשיעורי דוגמנות, מתוך תיקווה שתור כל להביא פרנסה נוספת הביתה. אביה, צבע במיקצועו, פיקק ביצילות הרעיון, אבל למולה של הצעירה, פגשה בקורס סוכנה, שהשיגה עבורה, עבודה, תחילה בסירטוני פרסומת ואחר כך בכמה סרי טים בריטיים מסוג ג' ושאותם היא מקווה לשכוח עד מהרה.

כאשר, בגיל 19, קיבלה את תפקיד ג'ורג'ינה וורסלי בסידרה על אדוניס

קורטס מייפילד — שירה מאיימת

הבמאי רוברט יאנג בכלל ניו יורקי כבימת צילומים, מרבית שחקניו הם אסירים או אסירים לשעבר, והסרט יוצר כל הזמן תחושה של מגע בעצב חי. בכל אשר תיפנה המצלמה, רואים סורגים. מתח כבד שורר גם ברגעים השקטים ביותר, וההתפרצויות רק מפנות מקום ליצירת לחצים מחור דשים. אפילו השירה בציבור, שמנהל באחת הסצנות המל-חין קורטס מייפילד, שמגלם את אחד האסירים הכושניים, רוויה בשורת אימה שעשויה לצוץ על פני השטח בכל רגע. אין זה סרט נוח לצפייה, אבל מה יש לו לומר, ראוי בהחלט שישמע בבירור ובקול גדול.

אדם בנויכלאה

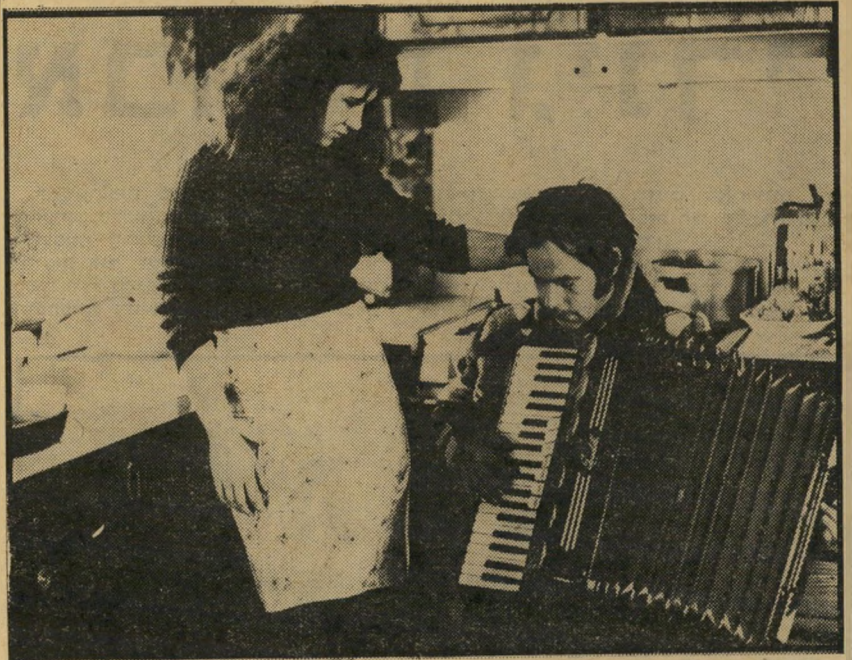
מחוץ לתחום (בנייהודה, תל-אביב, ארצות-הברית) — המעלה הגדולה ביותר של סרט זה, המבוסס על מחזה ידוע, היא הצגת בית-סוהר אמריקאי, כפי שהוא נראה בעיני מי שיושב בתוכו. מחבר המחזה, מיגואל פיניירו, המכיר מציאות זו על בשרו, מביא אותה על כל גווניה ועל השפה המיוחדת שלה. הוא מתאר את ההתנהגות, מערכת היחסים ומערכת הערכים השולטים בה, ורואה בה מיקרו-קוסמוס של החברה בכלל. הכל, מאחורי הסורגים, מודגש יותר, חריף יותר ומהמם יותר. אבל בסופו של דבר, משני צידי הסורגים, הדבר הקשה ביותר לאדם הוא לשמור על צלם אנוש.

הסרט אינו מדגל על מאומה, לא על אונס החלשים עלידי החזקים, (ואין הכוונה לאונס אינטלקטואלי דווקא), לא על הסחר והשימוש בסמים, לא על עימותי הכוח הבלתי פוסקים, המקנים עמדה, ולא על המריבות הגז-עניות שמתנהלות בפנים, באותה עוצמה כמו בחוץ, אם כי בכלים שונים.

לתוך הגהינום הלוהט הזה נכנס מרכיב נוסף: עבריו, החשוד בביצוע פשע הנחשב מתועב מנשוא, אפילו בעיני האסירים האחרים — אונס קטינות. ברגע זה פורצת החור צה, בנחשולים אדירים, כל האיסובלנות של אלה שרואים עצמם קורבנות של איסובלנות. היא מגיעה לשיא מח-ריד של אלימות, כשהשינאה המופנית אל האנס, שנראה קורבן יותר מאשר מיפלצת, אינה אלא אמצעי לשיחורור כל הלהצים, השיטנה והתיסכולים שהצטברו במשך השנים. כדי להבטיח אמינות גדולה ככל האפשר, השתמש

העור המתהלכים עטופים בשמיכותיהם המסורתיות, ובין תרגולות מרקדות, שפינים הנוהגים משאיות וברווזים מתופפים. הוא נעלם אל האופק, על מושב של רכבת הרים, שעל מישענתו רשום באותיות גדולות: "האם זה באמת אני?" הרעיון לסרט נולד במוחו של הרצוג, שעה שנדד ברחבי ארצות-הברית, כדי להכין סרט תיעודי. העימות בין העולם החדש לבין העולם הישן נראה לו ברור, וברונו שימש עבורו אמצעי, לקשור בין השניים. מה שקורה בחלק הראשון של הסרט, מאפיין את אירופה, בעיני הרצוג — תרבות מתנוונת, ביריונות שלוחת רסן, חברה שהיא חסרת ישע מלהושת את עצמה. האגרוף שולט ברחוב, הצייתנות היא המעלה החשובה ביותר בחברה, כך מוסבר לברונו כנאום ארוך, לפני שיחיו ורוו מן הכלא. אבל אנשים עוד חיים זה בצד זה, וחום אנושי עדיין עוזר להם להתגבר על עצמם ועל סביבתם. בטהובן ומוצרט הם חלק מן ההווי היומיומי. **לכד מור שממה.** אבל, איוו מדינה היא אמריקה? הרצוג חוזר מדי פעם ור מצביע על מישפט של ברונו, תגובתו הראשונה ליבשת החדשה: "איוו מין ארץ זו שלוקחת מברונו את באו שלי?" (ברונו מדרבן על עצמו ברונו בגוף שלישי, ובאו היא ציפור מדברת, שהביא עימו מגרמניה, ואשר הוחרמה על-ידי שיל טונות הבריאות באמריקה). אמריקה, כפי שהיא משתקפת בסטרושק היא יבשת גדולה וקפואה. לא רק הטבע קפוא (עלילת הסרט מתרחשת כולה בחורף), אלא גם האנשים בה כאלה — עוינים, מרוחקים ומבודדים. גם שם שולטים החזקים על החלשים, וגם שם אין מקום לייצור יוצא דופן כמו ברונו. הרצוג מוכן אפילו

ברונו אס ואווה מאמס
אהבה בצינעה

זהו ללא ספק, הסרט הריאליסטי ביותר של הרצוג, שבו הוא מיישם את התיאוריות שלו בצורה המובנת והברורה ביותר. זה עולם שונא ורזיס ושווא יוצא-דופן, כל מי שאינו מוכן להפך נושא ללעג. התור-כים בגרמניה והאינדיאנים באמריקה. אין הבדל בגורלם, אך גם מוכי הגורל, ביני-הם, אינם מסוגלים למצוא שפה משותפת. לעתים נדמה כאילו הרצוג ירש משהו מן האקספרסיוניסטים הגרמנים, שלאחר מלחמת-העולם הראשונה, במיוחד בבחי-רת המזר, המעוות והשנוי במחלוקת. משום כך, מהווה ברונו אס. דמות אי-דיאלית לתפקיד הראשי. הוא בולט וחורג בכל חברה, גוגע ללב כשהוא שר את שיריו, בליווי אקורדיון בחצר ברלי-נאית, או כשהוא נותר לבדו מול שממה אחרי שגוטלים את ביתו, אך תמיד, מחוץ לחברה. כמוהו גם קלמנס שייך, שבקו-מתו הקטנה והכפופה ובשערותיו המכ-סיפות, נראה כאחד היצורים השייכים למיתולוגיה הגרמנית, אשר שכן לעוזב את פני כדור הארץ, עם שאר בני מינו. **זהות בין השחקנים לדמויות.** כדי שלא יהיה שום ספק בקשר לכוונותיו, מדגיש אותן הרצוג באפקטים, לפעמים בוטים. בטהובן מול צ'ט אטקינס, קסילוי

להרחיק לכת ולטעון שקיפאון ההושים הזה, ושילטון הממון המשעבד לחלוטין את הפרט, גרועים אפילו מעינוי הנא-צים: "כאשר משהו היה מרטיב את מיטתו במחנה ריכוז, היו מכריחים אותו לעמוד דום, בחוץ, עם הסדין ביד, עד שהתייבש, ובכל פעם שהיתה עמידתו מתרופפת, היו מכים בו מכות נאמנות", מספר ברונו. אבל ההתעללות ברוח ה-אדם, כמו כאן, היא גרועה עשרת מור-נים" הוא טוען, ובסצנה אחרת, שעה שבעל המוסד לועג לו בשפה שאינו מבין (מחסום השפה הוא סיבה נוספת לבדי-דחתו של ברונו הגרמני באמריקה), יר-צאת נפשו לברלין הישנה שלו, שאותה עזב, מלא תיקנות שגויות.

אם הסרט מתחיל בנאום של הטפה על תפקידו של כל אדם בחברה, הוא מס-תים בהמחשת אימים לנאום זה. ברונו עובר דרך אולם שעשועים ומפעיל את **מאיתקנים.** לעיניו מתגלים: תרגולת שר-אינה יכולה להפסיק, עד שלא תרגולת אחרת שאינה יכולה להפסיק על פסנתר, או ברונו כל אחד מהם יודע ודי בהפעלת מתג.

בצבא הזאר, המצייר מפות בסיביר, לבין צייד מונגולי שחי עם זבוע ובתוך הי-טבע, כל חייו. סרט שהוא יותר מסה הגור-תית, מאשר סיפור מעשה, הבמאי אקירה קוראסאווה.

*** 1900 (דקל, איטליה) — חלק ראשון מתוך סרט רחב ממדים על קורות איטליה במחצית הראשונה של המאה ה-19. עשרים. גם אחת קשה לעיתים לעכל את המסר הפוליטי המועבר בסיגנון תועמלני, עוצמתו הדרמטית של הסרט ויופיו ה-חזותי, הם חוויה חד-פעמית.

ירושלים

*** ג'ויה (סמדר, ארצות-הבר-ית) — פרק מזכרונותיה של הסופרת ליליאן הלמן, על ידידותה עם בת טובים

דפארדיה ופאנדרלי ב"1900"
תעמולה מסוגנת

שהלכה להילחם במחתרת האנטי-נאצית באירופה. הלמן היתה ראוייה לדימוי עשיר יותר על המסך, אבל הסרט כש-לעצמו מרתק ומרגש. עם ג'יין פונדה ו-ואנסה רדגרייב.

חיפה

*** שנים-עשר הנועזים (אור-ד, ארצות-הברית) — כנופיית פושעים מכל הסוגים, נשלחת למבצע התאבדות מאחרי קווי הנאצים. סרט פעולה שכולם ניסו לחקות, ורק מעטים הצליחו להגיע לבימוי נימרץ כמו של רוברט אולדריץ, או לאוסף שחקנים הכולל את לי מרווין, ארנסט בורניין, ג'ון קאסאבטס, טלי סא-באלס, צ'רלס ברונסון ורבים אחרים.

פון על רקע אלימות, ומגנינה נוגה כליווי לגזילת הבית. נדמה שהסיפור על מחנה-הריכוז, שיכול אולי להתפרש אפילו כי-הצדקה השואה, הוא הדוגמה הקיצונית ביותר לכך, שהרצוג אינו רוצה להותיר מאומה באפילה.

כל מאמץ נעשה, כדי להפיל את ה-מחיצות שבין המסך לקהל שבאולם. ל-שחקנים קוראים בסרט בשמותיהם. ברונו הוא ברונו, שייך הוא שייך, ואווה מאמס, שהקנית עטורת פרסים בגרמניה, בשנים האחרונות, מגלמת את אווה. אפילו ה-היסוסים, הטעויות הקטנות שבדיבור ו-בתנועה, מעידים על הישירות שבה עובד הרצוג עם שחקניו, כשהוא מנסה לשכנע אותם, שאין שום הבדל בינם לבין הדמוי-יות שהם מגלמים. זאת, מתוך תיקווה שגם הצופה בסרט יחשוב כך.

מבקר בריטי טען כנגד הסרט, שהר-צוג אינו מחדש בו מאומה. הוא חוזר על כל מה שאמר קודם לכן, בצורה אחרת. אכן סטרושק נראה כמו סיכום של כל סירטי הרצוג. סיכום, שפרט לסופ, הופ-שט מן האדרת הסימלית, שבה התקשט תמיד. לגבי הקהל הישראלי, שלא זכה לראות את יצירותיו עד עכשיו, תכונה כזאת יכולה להיחשב אך ורק כיתרון נוסף.

למרות מה שנכתב או עשוי להיכתב, סטרושק לא זכה בכל פרס בפסטיבל ברלין, וזאת מן הסיבה הפשוטה, שהוא לא הוצג שם. אך במהלך הפסטיבל, הת-כנסו מבקרי גרמניה ובחרו בסרט זה, כסרט הגרמני הטוב ביותר לשנת 1977, כשהם מעניקים עיטור דומה גם לשח-קנים המופיעים בו. וזה הישג לא פחות חשוב מפרס בפסטיבל כלשהו.

תדריך חובה לראות:

תל-אביב — רוקמת התחרה, שומר היערות, 1900, אשה לא נשואה.
ירושלים — רוקמת התחרה, ג'וליה.
חיפה — אשה לא נשואה, שנים-עשר הנועזים.

תל-אביב

*** רוקמת התחרה (מזר-און, צרפת-שווייץ) — ספרית קטנה אינה מצליחה לגשר על התהום הפעורה בינה לבין הסטודנט שהיא אוהבת. סרט רגיש, נכון וצנוע, מבויים להפליא על-ידי קלוד גורטה, עם איזבל הופר בתפקיד הראשי.

*** שומר היערות (צפון, רוסיה-יפאן) — שתי פגישות בין קצין

אחד מבנייני היוקרה המוקמים על-ידי חברת הבנייה של אברהם גינדי, בשכונת אברמוביץ' בראשון-לציון. בבניין זה ניתן לרכוש דירות קוטג' בשלושה מיפלסים.

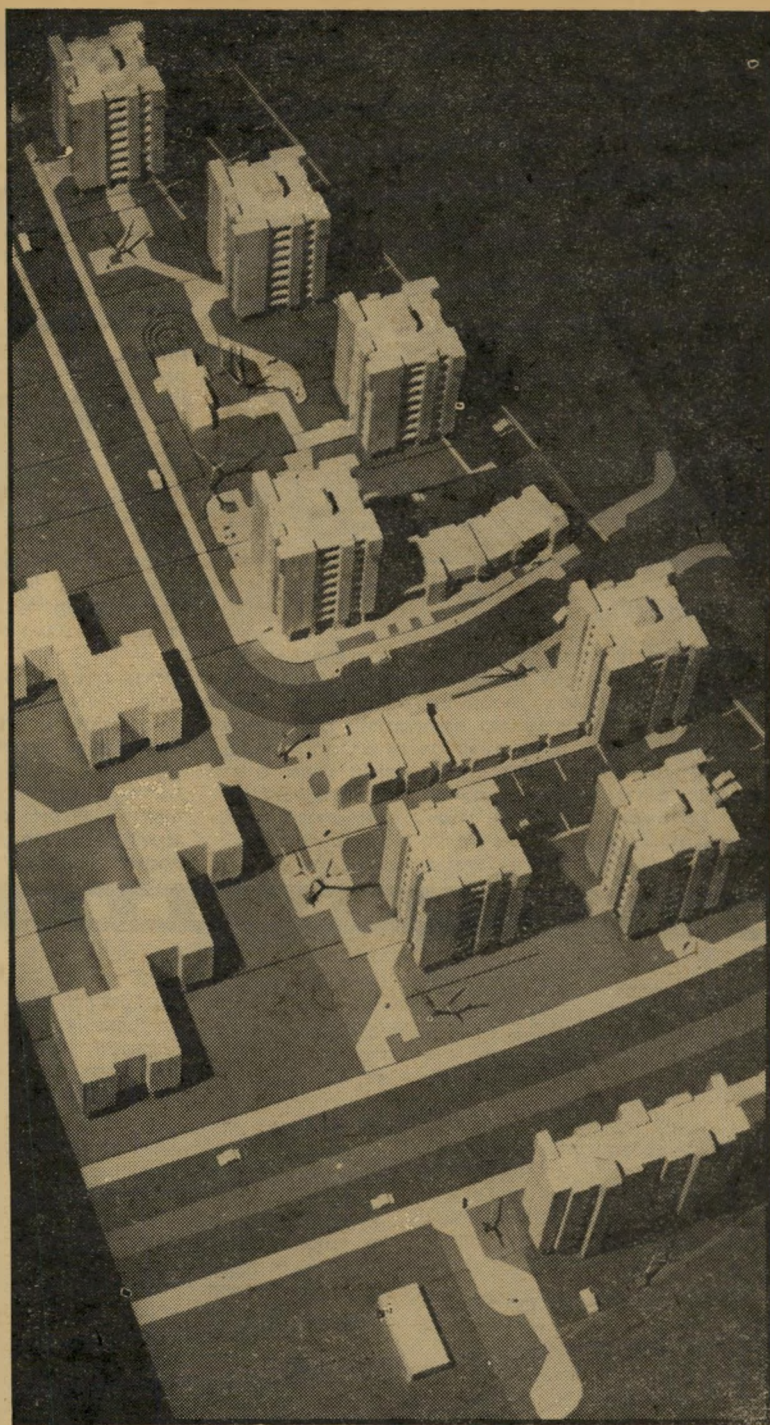
סיוור מלכותי

בחברת בנייני

אברהם גינדי

הבנייה, ששמו הפך בשנים האחרונות לשם נרדף לשיגשוגה ופיתוחה של ראשון-לציון — אברהם גינדי. נימפות-המים זכו לאירוח מלכותי ב- משרדי חברת-הבנייה של אברהם גינדי ובאתר-הבנייה שלה, לא כל-כך ביגלל

ראשון-לציון לא נכללה במפת אירועי תחרות מלכת-המים '78. אבל הסיוור המלכותי הראשון של מלכת-המים '78, יהודית נגר, ושתי סגניותיה, דליה נור-ריאל ויעל גרינברג, נערך דווקא בה. שלוש היפהפיות היו אורחותיו של בעל חברת-

דגם של שכונת נווה-כצנלסון בצידה המערבי של ראשון-לציון, הנמצאת כיום בשלבי בנייה אחרונים. שכונה זו, הנבנית על-ידי חברת הבנייה של אברהם גינדי, תכלול בשלב א' כ-120 יחידות דיור בגדלים שונים — משלושה עד ארבעה וחצי חדרים. השכונה תכלול מרכז מסחרי. צוות מיוחד של אדריכלים טיפח כל פרט ופרט, מחדרי הכניסה לבניינים, שהפכו לאולמות לובי מרוצפי שיש ותאורה דקורטיבית ועד לגיטון מיוחד ומיתקני משחקים לילדים.

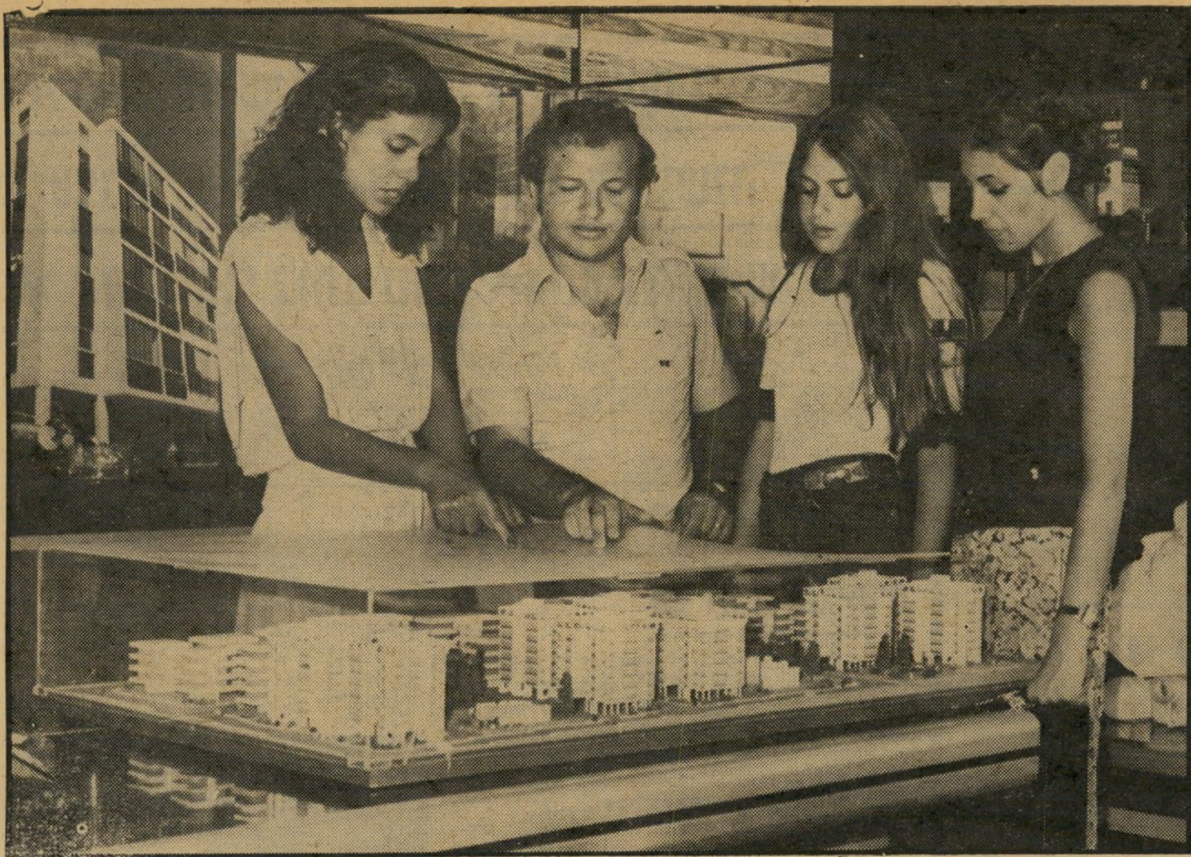

אברהם גינדי ושלוש מלכות המים לשנת 1978, בפתח משרדי המכירות של חברת בנייני אברהם גינדי בראשון-לציון. המישרד המפואר, ברחובה הראשי של ראשון-לציון, הפך אחד האתרים המושכים ביותר של העיר.

אברהם גינדי מארח את מלכות-המים '78 במישרדים המרווחים של חברת-הבנייה שלו, מציג בפניהן את מיבחר תוכניות הדירות המוצעות למכירה על-ידו. בתמונה (מימין לשמאל): הסגניות יעל גרינברג ודליה נוריאל, ומלכת-המים יהודית נגר.

2157

כיצד תיראה השכונה שבה יתגוררו, מאפשר להם לבחור את הדירה המתאימה לצרכיהם ולאפשרויותיהם. מהמישרדים יצאו האורחות המלכותיות לאתרי הבנייה, נוכחו כיצד מגשים אברהם גינדי את החזון בשכונות בעלות איכות-חיים מעולה.

באמצעות אברהם גינדי הן למדו להכיר את ראשון-לציון היפה, העיר שלא במעט בזכותו של אברהם גינדי קורצת וקוסמת כיום לצעירים מכל רחבי הארץ.

אבים ושירות, כדי לשמור על השם. "מלכות המים באו לראשון מערים אחרות: יהודית נגר מיהוד; דליה נוריאל — מבתיים; יעל גרינברג — מחיפה.

מלכת-המים 78, יהודית נגר (עליונה בתמונה), וסגניותיה יעל גרינברג ודליה נוריאל, משתעשעות במיגלשה שבאחד ממיתקני המישחקים המותקנים בחצרות הבתים שבונה אברהם גינדי, לשעשועם הבילעדי של ילדי הדיירים.

תוארי המלכות שלהן, אלא בזכות היותן לקוחות פוטנציאליות. ואצל אברהם גינדי כל לקוח זוכה ליחס מעין זה. אולם מילבד היחס, נהנו הנערות גם מהסיוע המאלף: הן למדו מקרוב את מרכיביו של סיפור-הצלחה מרתק — סיפור הצלחה של עיר, חברת-בנייה ואיש.

עוד לפני שבע שנים היה אברהם גינדי בן ה-36, יליד ראשון-לציון, איש-עסקים מצליח. את כשרונו המסחרי ינק מאביו מנחם גינדי, סוחר ישר הידוע בעיר כולה. את העידוד לכניסה לעסקים קיבל מאמו אסתר שהאמינה ביכולתו הביצועית. תחילת דרכו עשה כמתווך, מבלי שיהיה לו כלל שתוך זמן קצר יהפוך לאחד הגדולים שבקבלני העיר והמפורסם שבהם.

כישורותיו כאיש-מכירות, שהציע למכירה דירות שנבנו בראשון-לציון, גרמו לכך שנוצר מצב בו נהרו קונים למשרדיו ולא נותר מה להציע להם. ביגלל עודף הביקוש לדירות בשוק לא נזקקו הקבלנים לשירותי המתווכים. הצעיר, שהפך תוך שנה אחת לגורם המרכזי במכירת דירות בראשון-לציון, החליט להכנס לשותפות בבניה עם קבלנים, כדי שיהיה לו מה למכור לרוכשי הדירות שהתדפקו על פתחי משרדיו.

מכאן היתה הדרך קצרה להקמת חברת בניין עצמאית, אברהם צרף את אחיו הצעירים משה ויגאל, שלימים נפרדו ממנו והקימו חברת-בנייה נפרדת משלהם. תוך חמש שנים של בנייה יוצרת, שפרצה והשתעפה מראשון-לציון גם אל פתחי תקווה, רמת-השרון, רחובות ותל-אביב, הפך אברהם גינדי לשם דבר ולמושג. שמו נישא ומוכר בפי ילדי העיר יותר מאשר שמו של האבאון רוטשילד, שרכש את הקרקעות להקמת המושבה.

לאברהם גינדי, שני בין חמשת הבנים של הורים ילידי חלב שבסוריה, אין ספק מה גרם לעלייה המסחרית של חברת הבנייה שלו: „הצלחתי לגרום למהפכה במחשבה על איכות-החיים במגורים.“ אם יש אמת באימרה „הסגנון הוא האדם“, הוכיח אברהם גינדי גם ש„הסגנון הוא החברה“. מודע לתיאוריה, שהאדם הוא יצור סביבתי, המעוצב ומושפע מסביבתו, יצא אברהם גינדי מתוך ההנחה שחברת בנייה אינה מוכרת ללקוח רק קירות להתגורר בנייה. כדי להצליח ולמשוך דייירים, היא חייבת להעניק להם מים-גרת שלמה וכוללת של איכות מגורים, החל בעיצוב הדירה עצמה, דרך מיתקני הבית המשותף וחזותו החיצונית, ועד לפיתוח של שכונת המגורים כולה.

הוא הקדיש תשומת-לב מיוחדת לחזות הבתים ולעיצוב המיתקנים המשותפים שבהם. צוות מיוחד של אדריכלים שקד וטיפח כל פרט ופרט, מחדרי-הכניסה לבניינים, שהפכו לאולמות לובי מהיר דרים מרוצפי שיש ותאורה דקורטיבית, ועד לגינון מיוחד, זרוע מיתקני מישחקים מפברגלס לילדים, או הקמת חד-ריתרבות משותפים בכל בית, עם שולי-

חנות פינג-פונג ומערכות תיקשורת-פנים, המקשרות בין החדר לכל דירה. בשכונות החדשות שבונה חברת אברהם גינדי, כמו שכונת הווילות רמת-כוכב, כולל הפיתוח הסביבתי גם מגרשי-טניס ובריכת-שחייה בלעדיים לדיירי השכונה.

„תרמתי לכך שבתודעת הציבור הפכה ראשון-לציון לעיר המגורים של תל-אביב המיסחרית והסואנת“, מעיר אברהם גינדי, שצוות המוכרים המקצועיים בחברתו יכול כיום להציע דירות בכ-15 בניינים של החברה הנמצאים בשלבי הקמה. אלה הן דירות הבאות לענות לכל דרישה: לזוגות צעירים, למשפחות מרובות-ילדים, או לבעלי דירות המבקשים להחליף את דירותיהם כדי לשפר את תנאי מגוריהם.

האיש המחפש תמיד אתגרים חדשים וחש סיפוק של יצירה ממיפעלו, מודע למחויבות שלו בשל הצלחתו ופירסומו. „רמת הציפיות של הרוכש דירה בחברת אברהם גינדי כיום, היא גבוהה ביותר“, הוא אומר. „אנשים מתפארים היום: קנינו דירה אצל גינדי. גינדי זו פירמה. צריך להמשיך ולהקדיש מחשבה, משי-

מים מבקרות באחד הבניינים שהושלמו על-ידי חברת אברהם גינדי בראשון-לציון. מתפעלות מהצמחייה העשירה הפורחת בלובי של הבית. הגינון והגימור בני בנייני אברהם גינדי הפכו שם דבר, ומוסיפים לפאר העיר.

מחלקת החדשות נטעה גן במישור על שם דן שילון * אשתו של יבין לא ישנה בלילה

* אהוד יערי כותב ספר * המילחמה של נמיר

חשבוניתלפון בן 20 אלף דולר, שהם כ-400 אלף לירות, עבור קריהטלפון בין ישראל לאוסלו, ש"שירת את הרדיו בימים שבהם שהה **מנחם בגין** שם.

מתברר, כי ראש מערכתהחדשות ברדיו, **עמוס גורן**, החליט לשמור על קורטלפון פתוח בין אוסלו לירושלים במשך כל ארבעת ימי שהותו של בגין באוסלו, כדי לקבל שידורים מיוחדים "אם יקרה משהו".

נמיר והג'וקים

ראשי רשותהשידור שוקלים לפנות לשר החינוךוהתרבות, **זבולון המר**, וליושב-ראש הכנסת, **יצחק שמיר**, בבקשה שישחרר אותם מן החובה להופיע לפני ועדתהחינוך של הכנסת. יושב-ראש הוועדה, **ח"כ אורה נמיר**, החליטה לטפל ברשותהשידור באופן יסודי. מדי חודש היא קוראת לראשי הרשות, ומבקשת מהם הסבר רים לתופעות שונות ברדיו ובטלוויזיה. בדרך-כלל מסתיימות הפגישות בריב בין נמיר לבין אנשי הרשות, העוזבים בכעס את חדריהשיבות. כך אירע גם ביום הרביעי האחרון, כאשר אמר

כתב מישעז
הראשון במירון

יושב-ראש הוועדהמנהל של הרשות, הפרופסור **ראובן ירון**: "אורה נמיר מתייחסת אלינו כמו אל ג'וקים".

מקלטונים

כשהיה **דן שילון** מנהל מחלקת החדשות, הוא הורה להציב בחדר הראשי של המחלקה ישורה של עציצים. אחרי שנסע שילון, לא היה מי שיטפל בעציצים, והצמחים נבלו. לפני כשבוע עיים, כשנודע ששילון עומד לבוא לביקור בארץ, הורה מנהל מחלקתהחדשות, **חיים יבין**, לשים במקום עציצים חדשים, במספר גדול, והחדר נראה כימעט כמו חורשה קטנה. נמצא גם מי שתלה על אחד העציצים שלט: "גני שילון". * * * אגב, אשתו של יבין, **יוספה**, טוענת כי אינה ישנה מזה כמה לילות, אך מסרבת לגלות את הסיבה לכך. * * * בתחרות שנערכה בין ארבעת אנשי מערכתהחדשות ניצח הכתב התל-אביבי, **ניסים מישעז**. התחרות: אשתו של מי תלד ראשונה. המתחרים היו מישעז, **אורי גולדשטיין** המצפה לתאומים, **מוקי הדרי**, והכתב לענייני חינוך, **בניה בן-נחן**. למישעז נולדה בשבוע שעבר בת, והוא קרא לה **טירה**. * * * הכתב לעניינים ערביים, **אהוד יערי**, אשר בילה בשנה האחרונה זמן רב בקאהיר וברבאט, בירת מארוקו, עוסק עתה בכתיבת ספר על המשא-ומתן לשלום בן ישראל ומצריים. לאור קשריו הטובים של יערי עם אנשישילטון מצריים, יש להניח שהספר יהיה משופע בגילויים חדשים.

המעלית

נבואה לטלוויזיה

פרשת המעלית בבניין הטלוויזיה יכולה להציב על כל מה שקורה ברשותהשידור. במשך שנים ארוכות היתה המעלית סמל לטלוויזיה. היא נתקעה עשרות פעמים בשבוע. עבדה רק כאשר התחשק לה, והיו רבים שביכרו לעלות ברגל מאשר להמתין לה שעה ארוכה, ואחר-כך להיתקע בה. לפני ישיבה חודשים, אחרי צעקות וסנקציות, נים, נמצא התקציב הדרוש להחליף את המעלית.

מפיק חסון
רן ריבנה מיכאלי

אחרי יותר מחצי שנת עבודה, הותקנה מעלית חדשה. אולם הטכנאים טענו, כי הם צריכים הפסקת-חשמל בת כמה שעות, כדי להכין אותה להפעלה.

אייאפשר היה למצוא שעות אלה. הטכנאים, הנמצאים בסאנקציות, סירבו לנתק את החשמל אחרי שעת חצות, ובמשך היום אייאפשר היה לנתק את החשמל מבלי לשחק את העבודה בי בניין ואת השידורים.

בסופו של דבר החליט מנכ"ל הטלוויזיה **ארנון צוקרמן**, לנתק את החשמל בשעה שבע בבוקר של היום השישי האחרון, וממסרה הודעה לכל העובדים, כי הבניין יהיה סגור עד השעה 10 בבוקר. העובדים זכו בכמה שעות-חופשה. טכנאיהמעלית באו לעבוד, אולם המעלית עדיין אינה פועלת.

אמר עליך המהנדס הראשי של רשות השידור, **אורי זעירן**: "לא הצלחנו להפעיל אותה. אבל זה לא הדבר היחיד בטלוויזיה שלא מצליחים להפעיל".

חסון הפעיל לחצים

הלחצים שהופעלו על העוסקים במלאכת בחירת המנחים לארדוויזיון היו כבירים. אולם נראה, כי הלחצים הכבדים ביותר הופעלו על-ידי של מי שעוסק בארדוויזיון, **חנני חסון**, למען בחירתה של **רבקה** ("רבקהלה") **מיכאלי** כמנחה. חסון, שלו ניסיון רב במופעים בידוריים, סבור, כי מיכאלי היא המתאימה ביותר להנחות ערב בינלאומי זה.

עוד אחד לאוסלו

ראשי אגף-התקציבים של רשותהשידור נדהם בשבוע שעבר, לקבל ממישרדהתיקשורת

3. 1

יום רביעי

● **שאלה של זמן (5.30)**. המשימות המוטלות על הילדים המשתתפים בחידון שר נות הפנס. כיצד לחתל תינוק וכיצד להגיה רעפים על גג בית. האתר של התוכנית הי ערב, הוא מוצא, ליד ירושלים, וזאת על פי סיפרה של רבקה אלפר, המתנחלים בהר.

● **ירידי האדם (7.00)**. החמור אינו רק קללה של גהגים. אלא גם החיה הראשונה שבויתתה. החמור, לא רק בניי

החמור הוא

כמו כלב

ישראל, עבר גם הוא בבניית הפירמידות במצרים, ומשך את המחרשה אצל הרומאים. קשה לתאר את חיפושי הזהב בי ארצות-הברית ללא התמורים וכן את בניית המיכרות. חרישת החוות והנחת מסילות הברזל בארץ שהתחדשה. הסרט מגלה, כי החמורים, כמו הכלב, אוהבים חיבה ונקשרים אל האדם המעניק להם אותה.

● **על אדונים ומשרים תים (8.00)**. אם לא תהיה הפיכה בארץ, בגלל הורדת האחים תחל הערב הסידרה הי חדשה הפרק הראשון נפתח בי שנת 1904. נערה צעירה, הי מכנה עצמה בשם קלמנט. הי שחקנית פולין קולינס. מגיעה לטירה. שהיא מקום התרחשות העלילה של כל פירקי הסידרה, ומתראיינת אצל בעלת הבית לשם קבלת משרה. המשרתת הראשית, רוז, השחקנית ג'ין מארש, אינה אוהבת אותה כל כך. אולם הליידי מארג'ורי, בעלת הטירה, מוקסמת מיכולתה לתפור, מאישיותה הלוטה בערפל, וממיבטאה הצרפתי. קלמנט מתקשה להתרגל לעבוד דה ולמישמעת הקשה. כאשר היא מגלה כי הטבחית, גברת בריג'ט השחקנית אנג'לה בדלי,

טרגדיה אמריקאית: מיים וקנר
יום רביעי שעה 10.10

מוכרת מיצרכים מהמיטבח וי משלשלת את הכסף לכיסה. היא נוהגת כמנה, אך נתפסת. ● **טרגדיה אמריקאית (10.10)**. גיבור סרט הטלוויזיה של הערב, הוא מנהל בכיר בחברה גדולה, השחקן ג'ורג' קנדי, המוצא עצמו לפתע מחורסר עבודה בעיקבות שינויים במיבנה החברה. הוא מחפש עבודה, אינו מוכן, כמוכך, לי התפשר לגבי סוג העבודה והי שכר, אך מגלה, כי בגילו קשה לו למצוא עבודה. לצידו משרתתת בסרט אמה של היילי מילס, וורה מילס.

4. 1

יום חמישי

● **פליפר**. לא כולם אוהבים הדודה של המישור והיא לא כל-כך פליפר, מה שמרגי בני המישפחה. רק פליפר מציל מטביע של הדודה, חוזרת ל לית לסידרה המת **משחק השב**

● **לבעלי מקלטים עם** קת הצבע, כדורגל דשא ירוק ירוק. **תענוגות טירה (9.30)**. בן טי התעודה המצנ האחרונה, סרט ע לכבוש את פיסגת רה שבדרום אמר הרים איטלקי טען עוד בשנת 1959 יחד עם מטפס ה שנהרג בעת שירי חוקרים ומשלחו בוש את ההר כ

האו

מטפס

וחזרו עם גילויין בספק את טענותי ההרים האיטלקי. **רמפול קורה**. מ הרבה עורכידיו ענייני אישות. הפ לי נאלץ לטפל נ ומקים לו שני א שון הוא אשתו שדת, כי הוא מן מרשתה. השני הן של בני הזוג הן תולה בפרקליט בגרושי הוריה. **סרט ער שני הערציון** התחנה השכנה להודיע שבוע סרט עלילתי יו חמישי, ואם היא מידע זה מגיע

אחרת. הסרטים שי שווים בד נראה כי לירדו או התירזן של ראלית. הטוענת היא מביאה הם רביעית. בגלל ד הסרטים בארץ. סרטים חדשים, לפני שהם מוק בתייהקולנוע ו שפחות רבות, ו יש להן מקלג הפך היום החמ טים אלה, יום בבית.

יום שישי

● **שיום לבוא שבת** (3.25). הזדמנות לצפות בהקדמה מצוינת. להקת ישיבת התפוצות, המופיעה בתוכנית הדתית לנוער על פרשת וייגש. **האחים (ירדן)**

● **ערוץ 6, שעה 9.10**. מי שלא יכול בלי כוכבי סידרה זו, יכול להתבונן בפרק די מוקדם של הסידרה, המוצע לצפייה בירדן. הפרק של ה-ערב, למי שזוכר, הוא על חתימת החוזה בין חברת האמנון

האחים נשאים

על המסך

לבין חברת הטיס, שבראשה עומדת היפהפיה, שנישאה ביסוף הסידרה לבריאן האמנון. **גלגלים (9.20)**

● הכל מתהפך שוב הערב, ביסידרה על-פי סיפורו של ארתור היילי, גרג נמצא בוויטנאם, מה שמערער עוד יותר את יציבותה הנפשית של אמו, אך מאפשר לאדם, רוק הדסון, ליחליל את הרומן שלו מחדש עם סוכנת הפירסום הזרירה ברברה, שהיתה קודם חברתו של בנו. ואילו אריקה ממשיכה וממשיכה להתדרדר.

● **קונצרט (10.10)**. ליאונארד ברנשטיין חוזר לימסן. הערב הוא מנצח על התימורת הפילהרמונית של ניו יורק, המנגנת את הסימפוניה מספר 98 בסימול מז'ור של יוסף היידן.

● **הוואי חמש אפס (10.45)**. מקגארט וציוותו

קונצרט: ברנשטיין

שעה 10.10

מחפשים אחר רוצחו של יבואן קיש, שהיה מרגל יפאני בי-הוואי של לפני פרל הארבור. היבואן היה על-פי השמועה, האיש היחיד שידע את מקומו של מסמון זה יפאני, שעלם מאז מלחמת העולם השנייה.

● **ראפס (ירדן, שתי הרשתות, שעה 11.10)**. כדאי לסיים ולראות את הוואי חמש אפס בישראל כי-10 דקות לפני תום העלילה, הסוף ידוע בין כה וכה ("בוק היס"). ירדן מציעה בשעה זו את אחת היסדרות המעולות ביותר המוקדנות באוויר האזור. ראפס הוא שמו של אציל אנגלי צעיר, שידע עם עוד בן אצולה, צעיר ממנו, מבצע מעשי שוד וגניבה מתוחכמים, תוך כדי שהם, והתסריטאי, אינם שוכים הם את ההווי המיוחד של בני אצולה בריטיים. סידרה נעימה למראה ומלאה מתח והומור.

שבת

● **חידושים והמצאות (6.30)**. שלא כדרכה מוקדשת הערב תוכנית זו לנושא אחד בלבד: השמש והשפעתה על כדור הארץ. מתברר כי לשמש, הנמצאת במרחק של 150 מיליון קילומטרים מהכדור שלנו, יש השפעה מכרעת על כל מה שקורה אצלנו. זאת אינה הדישה גדולה. גם המצרים הקדמוניים, לפני למעלה מ-5,000 שנה ידעו זאת ובחרו באל ה-שמש הניצחי הרע כאלילם. אולם, כיצד להבין את השמש מהבחינה המדעית, זו תורה חדשה יחסית. בחודש אפריל 1978 נראתה על פני השמש סידרה חדשה של התלקחויות סולאריות. התפוצצויות אלה גרמו על פני כדור הארץ לי-תקלות בתיקשורת, לקשיי ניווט של מטוסים ואפילו לתקי-לות חשמל במקומות שונים בי-עולם. כיום חוקרים אלפי מד-ענים את הנעשה בשמש, והי-חומר כולו מרוכז במעבדה הי-

בצאת השבת: צביארי

שעה 8.00

חלל שבקולורדו בארצות הברית, משם נשלחים דיווחים לכאף גורמים העולמים להי-פגע מתופעות על השמש. אך התיכנון הגדול להכיר את הי-שמש מיועד רק לשנת 1983, או יחל המיבצע הגדול למחקר השמש, שבו ישתתפו כמה מד-ינות וביניהן ארצות הברית עם המרכז הגדול שלה לחקר הי-חלל, המרכז לחקר החלל של צרפת, מכון מאקס פלאנק ש-במערב גרמניה, ומיצפה הכוכבים אסטרונומי שבאסיליה.

● **בצאת השבת (8.00)**. נראה, כי עורכי ומפיקי תוכניות הדת בסלווניה נותרו עם שירי הנזכה ואוירתם. גם תוכנית זו המוקדשת לישיבת או-שחח בירושלים, תהיה מבוססת על שירתם של תלמידי ישיבה זו.

● **רובין והשוטרים (10.00)**. עוד אינטרפרטציה לסיפור הידוע של רובין הוד.

רובין הוד

מורדני

הפעם על שוטרים וגנבים, בי-כיכובו של ארנסט בורגנין שי-היה עוד צעיר ושיחק עם מרלן דיטריך במלאן הכחול.

● **תעלולי הרופא (ירדן, ערוץ 6, שעה 8.30)**. סידרה אנגלית, כביכול מכופי-תרת, אך עם חוש הומור אנגלי נפלא. על רופא בלתי-ממוסד, ללא חוש הומור, אך מצליח להצחיק.

יום ראשון

● **מסע בין כוכבים (5.30)**. נראה כי גם למפיקי הסידרה נמאס, לא רק לקהל הצופים. הפרק של הערב, בנו של ששת, מזכיר או כימעט זהה בתוכנו לסיפור העלילה של השבוע שעבר. קפטן קירק והי-אנטרפרייז מגיעים לכוכב קאי-פלה, כדי לנהל משא ומתן על חתימת אמנה בין הכוכב שי-להם. כדור הארץ, לבין קאפלה. הם מנסים להתערב בהוצאה להורג, העומדת להתקיים על הכוכב, ומוצאים עצמם במעצר.

7 נשים: פימגור

שעה 10.00

● **מצב מישפחתי (8.00)**. ההורים מוזמנים לי-התחנך, והילדים מוזמנים לי-דעת. איך להתגונן מפני חינוך זה, כאשר תדון התוכנית הי-ערב בתרגילי מישפחה, הסמי-כות ממשפחה, עצמאות היל-דים וגבולותיה, והמרות.

● **מבט שני (9.30)**. אם לא יחול שינוי של הרגע האחרון, כפי שקורה לא פעם בתוכניות של שמועון טסלה, יוקרן סרטו של אבי ואנגלי, הכתב הכלכלי של הטלוויזיה, על תעשיית המכוניות בישרי-

האמת על

תעשיית המכוניות

אל. אנג'ל הקדיש ימים ולילות ללימוד תעשייה זו, והכין סרט שיכול לעורר מחשבות, לבי-כל תעשייה בארץ, במיוחד, כאי-שר נזכרים בהתרגשות הרבה שתעשייה זו עוררה, כשהיתה עוד בחיתוליה.

● **פרי כשר ואופס (10.00)**. שם ארוך לסרט בסידרה ששע-פנים לאשה, האשה הפעם היא בת 17, גיילי קינגדום, השחקנית גילי פיסגוד היוצאת לביילי סוף שבוע בחברתם של שני גברים, המבוגרים ממנה ביותר מ-10 שנים כל אחד, בביקתה נופש על חופי הים. ההתחלה היתה פחות אקסטרווגנטית, גילי היתה צריכה לצאת יחד עם חברתה קלייר ועם שני הגברים, אך ברגע האחרון מנ-עו הוריה של קלייר את החוויה מבחנם. ההתחלה מבטיחה, שני הגברים, קלייר, השחקן טום צ'יבולד, גילי, השחקן ג'ורג' סוויני, מנסים להשקות את גילי, כדי שיהיה להם קל לשכב איתה, אך הסוף הוא, שהם מתעוררים בבוקר, מרגישים רע ואילו היא, בבחוליה, בעוד אלה מנסים להשכיב אותה, מוצאת הנערה תולעים, ומשי-קת איתן, וכך מבלה את הי-נופש שלה.

יום שני

● **החובבות מרחוב ההפתעות (8.30)**. מארחות הערב את הזמר הבריטי הנוהג לקסוף עם רגליים פסוקות, ממש כמו הצפרדע והדוב, ליאן טיאר.

● **לחם חוק (9.30)**. התוכנית נוגעת הערב בבעיה, אשר יש המקווים ויש המקווים שלא, עלולה או עשויה להפיל את הממשלה בקרוב - הסעיף בהסכם הקואליציוני בין הלי-כוד לאגודת ישראל, בדבר שי-נוי חוק נתיחת המתים. הליכוד הבטיח לאגודה לשנות את הי-חוק, כך שההכרעה בדבר ניי-תוח שלאחר המוות תהיה בידי המישפחה, ולגבי אנשים בוד-דים לא יבוצע ניתוח, אלא אם כן השאיר האדם רשות לכך, בצוואתו. הסייגים בחוק הם רק למיקרה של מגיפה או חשד לעבירה פלילית. שני הניצים בתוכנית זו, הם הח"כ מהי-מפד"ל יהודה בן-מאיר והד"ר

לחם חוק: בן-מאיר

שעה 9.30

הדל הלקין. בן-מאיר טוען, כי החוק הקיים היום, עוד לפני שינויו, הוא חוק דרקוני המת-

ח"כ בן-מאיר

ומוסר הצדיק

עלם לחלוטין מחופש הפרט. לי-דבריו: "יש לאפשר לצדיק לא רק לחיות באמונה, אלא גם למות בה". הלקין טוען, כי החלטה לשינוי החוק תביא לי-הדרדרות רמת הרפואה ורמת הטיפול בחולים. לדעת הלקין אפשר, לשם טובת הכלל, לצמי-צם את חופש הפרט, והדבר נעשה גם במסודות כמו הצבא, ומסדהכנסה. בן-מאיר מביא לי-עזרת את המישפטן גרשון הולצר, המתאר את אסונן של בני המישפחות שגופת יקרן נותחה. הלקין עונה לו בחקירה הנגדית בסרטון המתאר מי-שפחה שתיוקנה נפט, והאוסרת ניתוח גופתה, אך המצטערת על כך אחריכך. בסרטון אחר, מראה הלקין את מסע ההשי-מצות הפירוע, נגד הפאטאלוגים בישראל, עד אחר של בן-מאיר, הוא הד"ר דב ארליך מאוני-ברסטת תל-אביב, הטוען, כי בארץ מפרזים בניתוחי מתים ואם ימנעו בהם התפתח תרפוי-אה, לעומתה, טוען פרופסור משה וולמן, כי כבר עתה יש ירידה במיספר נתיחות מתים, המסכנות את התקדמות הרפוי-אה והמחקר הרפואי בישראל.

יום שלישי

● **הקוסמת (ירדן, ערוץ 3, שעה 6.55)**. למי שזוכר את סמנטה, אשר ילדים כמבוגרים אהבו את נעי-נועי הנחיריים שלה שחוללו קסמים, מביאה הטלוויזיה הי-ירדנית, סידרת-המשך של סמנ-טה ובתה.

● **למישפחה (7.00)**. נראה כי קברניטי הטלוויזיה העברית נשמעו סוף סוף לעצות מדור זה, והחליטו להכניס תוכ-נית, כמו תוכניתה המצוינת של מיקה רביד בערבית, לצור-פים העבריים. את התוכנית תפיק רבקה פרידמן וינחו אותה, בינתיים, הכתב הכלכלי של הארץ איתן ליפשיץ והעיתוי-נאית שוש אביגיל. עד שתהיה התוכנית בעברית, ממשיכה רביד בתוכניות שלה, הערב היא תעניין את המבטלות מי-קרב עקרות הבית הצופות בי-תוכנית, בהכנת דג בסחינה. בי-בית-החולים בצפת עוסקת מי-ידת ערביה, רסמיה פלח, בי-הבאת תינוקות לעולם. מעמדה של רסמיה בקרב חברותיה, מיוחד במינו, ועל כך היא וי-אמה ישוחחו בפני המצלמה, מדריך הספורט נאף ערדה, ילמד פעם אחת ולתמיד, כיצד יש לעשות עמידת ידיים. בי-אירלנד נערכה תערוכת אביזרי-כסף וזהב. כל הכלים המוצגים בתערוכה זו, הם משני חומרים יקרים אלה, המשובצים אבנים טובות. במדור האופנה יוצגו חצאיות משובצות ומכווצות בסגנון ספורטיבי ואפודות עם כובעים תואמים.

● **קו אונידיו (ירדן, ערוץ 6, שעה 9.10)**. סידרת המשך של קו אונידיו עם פיסר גילמור, מתברר, כי הטלוויזיה הישראלית הפסיקה

למישפחה: פרידמן

שעה 7.00

את הסידרה באמצע, כאשר היו דיעה על סיומה, והירדנית ממשיכה אותה. אלא שלבעלי מקלטים צבעוניים, זו חפלה ומכופלת, דווקא בסיד-רה זו.

● **שידור סודי (9.30)**. במקום תוכנית הבידור הקבועה להיום בשעה זו, יתקיים שי-דור, אשר אי אפשר, בגלל סי-

שידור סודי

במקום בידור

בות מיסחריות שאינן קשורות ברשות השידור, לפרסם אותו. הפירסום יעשה רק 24 שעות לפני השידור עצמו שיהיה שי-דור חי.

● **אוצרות המוכנה (ירדן, שני הערוצים, 10.10)**. סידרה דוקומנטרית הממומחזת בעניין רב, על כל אוצרות בית המלוכה הבריטי המוכיחה, כי רבות ככל שתהינה צרות לי-מישפחתה של אליזבת השנייה, אין צורך לרחם עליה.

שידור

טופול ינחה את הארוויזיון

הפור הוטל, לפחות לגבי אחד משני מנחי הארוויזיון. יהיה זה השחקן **חיים טופול**, שכבר הביע את הסכמתו באוזני **יצחק ("צחי") שימעיני**.

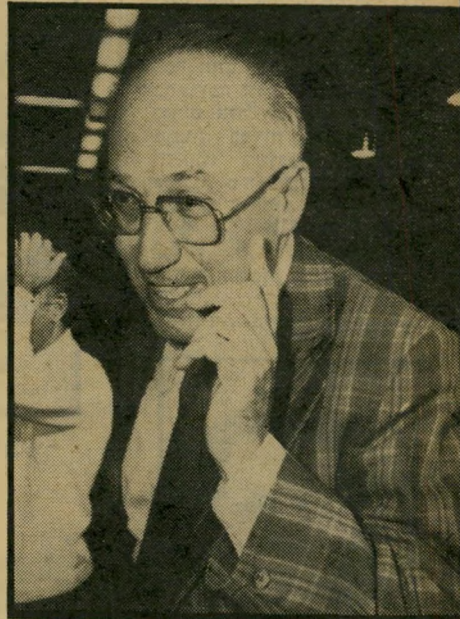
לגבי המנחה השני, החייב להיות אשה, רבים סיכוייה של **אביבה מארקס**, למרות שבמיננים שנערכו התברר, כי לצרפתית בפיה של מארקס היגוי אנגלזי סאכסי מובהק.

אולם נראה, כי לא תהיה ברירה ו־מארקס, למרות ההיגוי, תהיה זו שתיבחר. מועמדותם של **רבקה ("רבקה'לה") מיכאלי** ושל **אריה אורגד** ירדה מ־הפרק, הפעם סופית.

ירון אינו די קנאי

אישים אחדים, דווקא מאותם המקורבים אל ראש הממשלה **מנחם בגין**, העלו בי אחרונה לפני ראש־הממשלה הצעה להביא להתפטרותו של יושבראש הוועד־המנהל של רשות־השידור, הפרופסור **ראובן ירון**. אותם אנשים טוענים, כי ירון שכח את השתייכותו המפלגתית, ומשום שהוא מנסה להיראות אובייקטיבי בתפקידו, הוא מוגע באינטרסים של הליכוד ושל תנועת־החרות, בכל הנוגע לרדיו ולטלוויזיה.

ירון היה מועמד לכנסת מטעם חירות, והוא חבר מרכז התנועה. כאשר נכנס לתפקידו נגיסה ל־"ישר את הקו", זכה בי התקפות חריפות ביותר מצד העיתונים,

יו"ר ירון

האם הוא בוגד ?

ויש הטוענים, כי מאז — וכפי שהגדיר זאת חבר הוועד־המנהל מטעם ארץ־ישראל השלמה, עורך־הדין, **אהרון פאפו**: „הוא בוגד בליכוד“.

ראש־הממשלה לא דחה הצעה כזו על הסף. ברור, כי היא תזכה בתמיכתו של השר הממנה על חוק רשות־השידור, שר החינוך **זבולון המר**, אשר בינו לבין ירון התגלע באחרונה ריב חריף.

התערבות פוליטית

ביום הרביעי האחרון, אחרי שנודעה פרשת ח"כ **צ'ארלי ביטון** והאזיקים, ביקש יושבראש הוועד־המנהל של רשות־השידור, הפרופסור **ראובן ירון**, ממנכ"ל הרשות לבקש בשמו בקשה יוצאת־דופן ממנהל מחלקת־החדשות של הטלוויזיה, **חיים יבין**.

יבין התבקש שלא לשדר בתוכנית את האירוע, אלא רק לדווח עליו מפי הקריין. תשובתו של יבין הייתה: „לצערי הרב אין לי סרט על מה שאירע, אבל אילו היה, היינו משדרים. לדעתי זוהי התערבות פוליטית חמורה ביותר של יושבראש ה־וועד־המנהל בעבודת־החדשות בטלוויזיה, דבר שלא נעשה בצורה כה בוטה עד כה.“ בעיקבות שיחת־טלפון זו החליט יבין

מנחה טופול

מי יודע צרפתי?

לערוך שיחזור, ויחד עם ח"כ ביטון ועם הרשם־קול, להביא את כל הקולות מהכנר סת וגם שיחה עם ביטון.

הצגה בלי צילום

מדוע לא היו בידי הטלוויזיה צילומים מההצגה הגדולה ישערך ח"כ **צ'ארלי ביטון**? מבלי קשר לתוכנה ולטיבה, היתה זאת ידיעה עתונאית שהיתה שווה כיסוי.

בבניין הכנסת היו באותה עת שני ציוותי טלוויזיה, האחד של החדשות בעבר־רית, בראשותו של **נחמן שי**, והשנייה של החדשות בערבית, בראשותו של **מאיר כהן**. הצוות של שי היה בקומת הוועדות, כשהוא ממתין לחברי ועדת־התחקי־הביט חוק, שעמדו לצאת מהשיבה, ואילו הצוות של כהן היה ביציע העיתונות.

כאשר קרא **חיים יבין**, במהדרת מבט של אותו ערב, את הידיעה שהתייחסה ל־אירוע, הוא טען, כי אין לטלוויזיה סרט, מאחר שציוותי הטלוויזיה, יחד עם ה־עיתונאים, סולקו מהיציע. זה לא היה כך.

האמת היתה שהעיתונאים סולקו מהיציר עים רק אחרי שביטון כבל את עצמו, ורק אחרי שהביריכנסת אחדים ניסו את כוחם בשיחורו מהאזיקים, ואת כל זאת אפשר היה לצלם. אולם שי היה בקומת הוועד־רות, ואילו כהן החליט שהסיפור אינו די מעניין, והורה לצלמיו שלא לצלמו.

בראל זוכה

על־פי תלונת אחד מעובדי הטלוויזיה הערבית, **יעקב למדן**, החלה המישרה חוקרת בהאשמות נגד מי שמשמש כיום כמנהל הטלוויזיה הערבית, **יוסף בראל**. התלונה למישרה ליבתה את האש בתוך המחלקה הערבית, שהפכה אחר־כך ה־טלוויזיה הערבית, והביאה להקמת וועדת־החקירה של **צבי ("הוזי") זינדר** ושל־**מה עבארי** שמסקנותיה, כפי שתורגמו על־ידי הוועד־המנהל, היו להרחיק את יריבו של בראל, **סלים פתאל**, מהעבודה. אחרי המסקנות, ואחרי שהמילחמה הת־לקחה בשנית, הפעם בית־רשאת, הגיע אל

יועץ מישפטי כהן

האם תאשר המליאה ?

אמן גפן

שת האחרים ו־„העמדתם במקום.“ מאשר בחירה בשטרן בזכות עצמו.

יבין, שנבהל קצת מן ההתמרמרות נגד־דו, מגיע מדי ערב למערכת ועורך את המהדורה יחד עם ישטרן.

תוכנית יונתן גפן בוטלה

לפני ועדת ההתקשרויות של הטלוויזיה הביא מנהל מחלקת־התוכניות, **מרדכי ("מוטי") קירשנבאום**, הצעה לסידרת תוכניות למישפחה, שאותה ינחה ויערוך האמן **יונתן ("יותי") גפן**. קירשנבאום ביקש אישור לערוך עם גפן פיילוט — שידור ניסיוני, פנימי, שלא יוקרן לעולם על גבי המסך — כפי שנוהג לגבי כל תוכנית חדשה.

היועץ המישפטי של רשות־השידור, עורך־הדין **נתן כהן**, דרש, לראשונה ב־תולדות הרשות, כי הוועד־המנהל או ועדה מטעמו יאשרו מראש את ביצוע הפיילוט. קירשנבאום, שחשש לתקדים מסוכן ש־

ח"כ ביטון

האם ההצגה חשובה ?

לפיו יפקח הוועד־המנהל גם על פעולות פנימיות של הטלוויזיה, הסיר מייד את הצעתו, וביטל את התוכנית לתוכנית עם גפן.

התוכפשה של שילון

ביום השישי האחרון הגיע לארץ לחופ־שת־מולדת שליח רשות־השידור בני־יורק, ומי שהיה מנהל מחלקת־התוכניות, **דן שילון**. באופן רישמי הגיע שילון כדי לבקר את אביו החולה.

אולם ההתרגשות שהתעוררה בטלוויזיה סביב בואו, מקורה בשמועות כאילו יתמנה שילון כמנהל־הטלוויזיה, במקומו של **ארי נון ציקרבן**.

שילון התחבב על ראש־הממשלה, **מנחם בגין**, בעת שזה ביקר בארצות־הברית. השניים נפגשו בכל הביקורים של בגין שם, ולשילון נקבעה גם פגישה עם ראש־הממשלה בארץ.

הסגנון החדש

במליאת רשות השידור האחרונה, הושג מעו על־ידי כמה מחברי המליאה דברים, אשר עד לפני שנים אחדות קשה היה לתאר, בדמיון הפרוע והחולני ביותר כי הם יושמעו. חבר המליאה, איש הל־י כוד, הפרופסור **יוסף נרבה**, איש אוני־ברסטת חיפה, השתתף בדיון על הסידרה הציונות העומדת לפני שידור.

במילים ברורות ביותר, הסביר נדבה כי „יש בארץ סיגנון חדש.“ לפי הסיגנון חדש של נדבה לא יאופשרו יותר עיוות־תים פוליטיים. „נגמרו הימים הטובים שלכם.“ הוא פנה אל אנשי המערך מקרב חברי המליאה, „החלק של האצ"ל והלח"י היה חשוב לפחות מחלקה של ההגנה, וכך זה גם יבוא לידי ביטוי בטלוויזיה. לא ניתן להעלים יותר את האצ"ל והלח"י ולא ניתן להגנה להשתולל.“ כאשר גיסתה העיתונאית **בלה אלמלוג**, שהיא חברה המליאה, למחות על דבריו של הרוויזיו־ניסט הוותיק, הוא היסה אותה ואמר: „לא יקום ולא יהיה.“

סיפור יעקב ורחל במהדורה חדשה:
הוא המתין שלוש שנים כדי להתחתן
עם אשת חברו - היא החליטה
להישאר עם בעלה, הזמר מוטי נוסע -
ועכשיו מגיש הידיד תביעה על מיליון ל"י

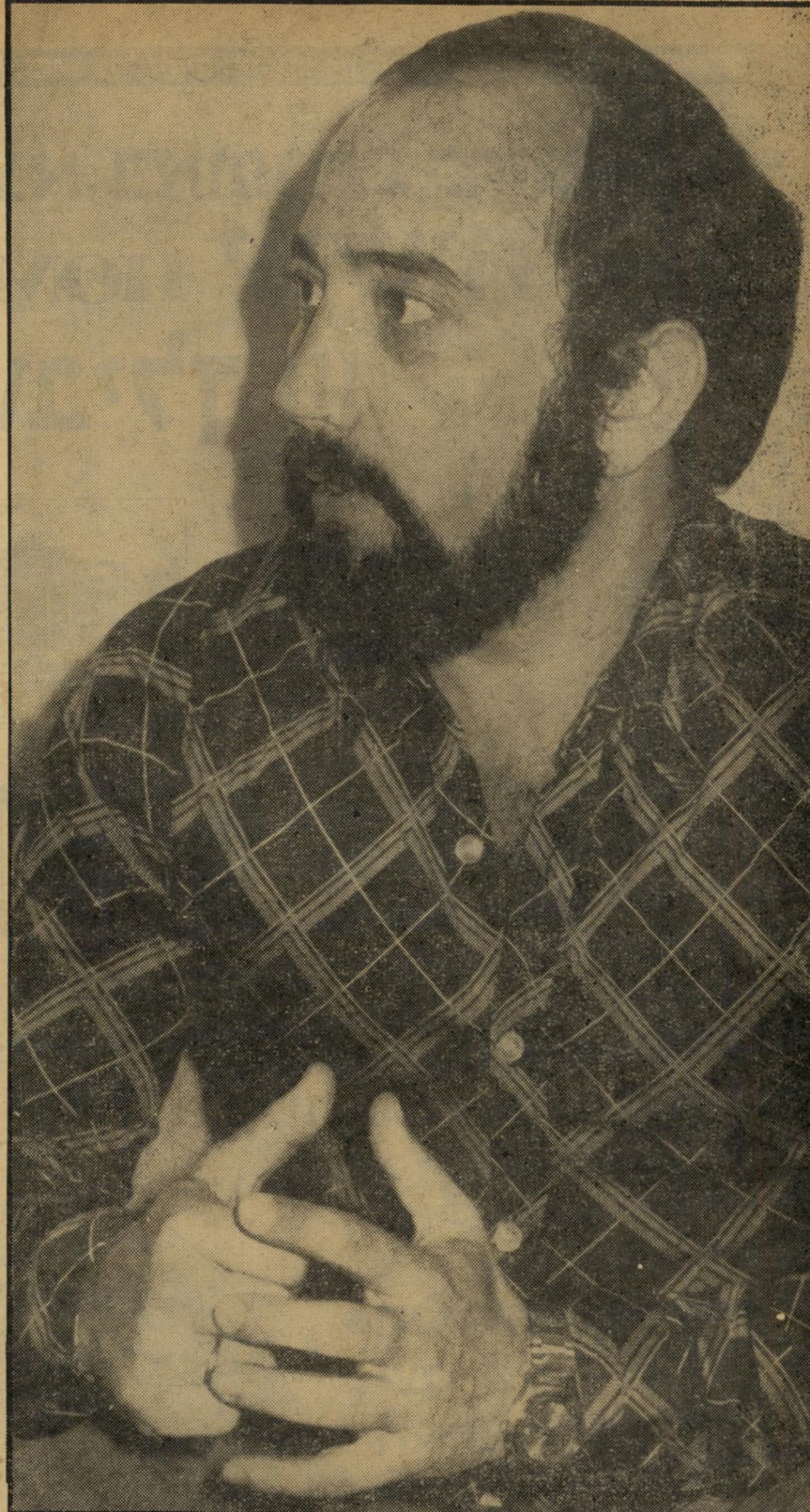
הידיד בכה בלילות

יקרים, ארנקים, מעלייפרוה, תכשיטים ונעליים. היינו יוצאים לבלות ביחד - אשתי, רחל ואני. סיפרתי לאשתי שרחל היא בחורה מסכנה, שבעלה עובד קשה ואין לו זמן לצאת איתה. לפעמים יצאנו בי רביעה - אני ואשתי, ורחל ובעלה. אשתו של יעקב - צנומה, פשוטה וי ביתית, גילתה בסופו של דבר את ה פרשה: "ידעתי שהוא יוצא איתה", סיפרה האשה, "אבל האמנתי שאם אעמוד בדרכו הוא יעזוב את הבית. ולכן נתתי לו לעשות כל מה שהוא רוצה".

בתקופה ההיא עבדה רחל בשירות ה בולאי ביפו ויעקב היה סוכן-נוסע עצמאי, כך שיכלו להיפגש מבלי שאשתו של יעקב או בעלה של רחל יחשדו בדבר. "הייתי מטורף אחריה", סיפר יעקב ב רגש. "כשמוטי היה יוצא בערב להופעה, היא היתה שמה לי מגבת בחלון - סימן שאני יכול לעלות. כשהיינו שומעים את מוטי עולה, היינו נפרדים - הייתי עולה לקומה האחרונה, וכשהוא היה נכנס הביתה הייתי יורד וחוזר הביתה. אין יום שלא הייתי אצלה. הייתי כותב לה שירי-אהבה, הייתי עורך לה קניות בשוק, שוטף לה את הכלים, דופק את השטיחים. בדרך הביתה הייתי עובר ליד מקום-עבודתה ו מביא לה ארוחת-צהריים. הייתי הולך איתה לרופאים פרטיים. קניתי לה בגדים

חיבוק של אהבה בטיול משותף שערכו יעקב ורחל עם אשתו של יעקב. כאן הם נראים בבריכת אחד מבתי-המלון, משתופים. "היו לנו כמה טיולים משותפים עם אשתי, או עם בעלה של רחל", סיפר יעקוב.

יעקב פשינסקי

"היא עשתה ממני סמרטוט", טען יעקב פשינסקי בן ה-35, נמורד הקומה, המקריח והמזוקן. "יצאתי איתה במשך שלוש שנים, והוצאתי עליה מאות אלפי לירות כי חשבתי שהיא תתגרש מבעלה. רק עכשיו הבנתי שכל השנים האלה היא פשוט עבדה עלי". רחל נוסע בת ה-24, אשתו השתחררה הסכסית של הזמר מוטי נוסע, עמדה ב חנות הצעצועים בתל-אביב שבה היא עו בדת כובנית, וצרחת: "האיש משוגע! הוא התאהב בי והתחיל להטריד אותי יום יום. מעולם לא קיימתי אותו יחסי-ימין!" בעלה, מוטי נוסע ממושקף ובעל שיער בלונדי מתולתל בן 28, ישב המום בדירתו הקטנה שבבתיים, ואמר בעייפות: "לא מעניין אותי מה אשתי עשתה עם יעקב. אפילו אם היא שכבה איתו, זה לא יפריד ביני לבינה".

"אשתי,

לכל דבר"

ס יפור אהבתם של יעקב ורחל התחיל, לדיברי יעקב, סוכן למוצרי אלקטרו-ניקה, נשוי ואב לשלושה, בשנת 1947. ה שניים הכירו באמצעות מכרה משותפת. אחרי כמה פגישות התחילו להיפגש ביחי דות. הפגישות נערכו בדרך-כלל בביתה של רחל, כאשר בעלה הזמר היה יוצא לעבודה - בשעות היום או הערב.

זוג יעקב ורחל, בטיול לים-המלח, שוטפים עצמם מהבוגר השחור. "היא התכחשה לאהבתי", טען יעקב.

בלשים פרטיים ששמה עלי לפני שנסעה לבלגיה.
 „ניסיתי לשכנע אותה שזה לא נכון. היא לא רצתה אפילו לשמוע. דיברתי עם חברים משותפים שלנו, והם אמרו לי: יעקב, האמת טופחת על פניך, היא מנסה לזרוק את האשמה עליך. היא פשוט ניצלה אותך, סחטה ממך את כל מה שיכלה בתקופה האחרונה ועכשיו, כשהיא רחוקה ממך, היא יכולה לצפצף עליך ולמצוא את העושר אצל בעלה.”
 יעקב תפס את ראשו בשתי ידיו. „היה

היא: „הוא מטורף... לא היה בינינו כלום...”

לי קשה להאמין, והחלטתי לנסוע אליה לבלגיה ולנסות לשכנע אותה לחזור אלי. נסעתי לבלגיה עם אשתי, כדי שבעלה לא יחשוד, וגרנו אצלם בדירה.

„אמרתי לה שלא בגדתי בה. אמרתי לה: אם את רוצה לסיים את היחסים בינינו, תעשי את זה יפה. תגידי שאת לא אוהבת אותי יותר, אבל אל תמציאי לי תירוצים כאילו בגדתי בך.”

„שום דבר לא עזר. חזרנו ארצה, וישבתי ערב-ערב לבד ובכיתי, איך איבדתי שלוש שנים מחיי, שבחן חשבתי על אשתי הר חדשה, על הבית החדש שנבנה ביחד, ואיך גגור בו. החברים צחקו עלי ואמרו לי שהייתי פראייר.”

„החלטתי לנסוע שוב לבלגיה. לא סיר פרתי לאף אחד על הנסיעה. הגעתי לבלגיה בערב-הנוכה. לפני שנסעתי קניתי לה בִּי ארץ מתנות וסופגניות חמות. ברגע שִׁי הגעתי לשדה-התעופה, צילצלתי אליה. היא אמרה לי שניפגש כשבעלה לא יהיה, ו־ סובבה אותי כך שלושה ימים. אמרתי לה: רחל, לפחות ניפגש ואתן לך את ה־ מתנות ונדבר חמש דקות.”

רחל נוטע

הקניות והבילויים שלי ושלנה היו על חש־ בוני. לפעמים שאלתי את עצמי, איך זה שמוטי לא שואל את עצמו מאיפה כל הבגדים והארנקים היקרים שלה, אבל עצמי תי עין ולא שאלתי שאלות מיותרות. היה לי טוב, ולא העליתי בדעתי שרחל עלולה בסך-הכל לעבוד עלי.”
 לדיברי יעקב וזוג מידידי, היו הוא ורחל מדברים רבות על חתונה. הם חשבו להתחתן, לטענתו, אך בינתיים דחו את הדבר. יעקב מכר את דירתו המפוארת בת שלושת החדרים, כדי שיוכל לקנות לרחל

הוא: „היא הבטיחה להתגרש למעני מבעלה ולהתחתן...”

את הדברים האהובים עליה. „שכרתי דירה סטנה וגרתי בה עם משפחתי, סיפר, עד שנמצא פיתרון איך להתגרש.”

„היא שלחה בלשים פרטיים!”

ה פיצוץ קרה כשיום אחד קיבלה רחל טלפון מבעלה, ששהה אז בבלגיה. הוא סיפר לה כי חתם על חוזה להפקת תקליטים על סכום של חמישה מיליון לִי- רות, והוא רוצה שתבוא אליו לבלגיה. מספר יעקב: „שאלתי אותה: ומה יהיה על היחסים בינינו, והתכניות? היא הרגיעה אותי ואמרה לי שאין לי מה לדאוג, הנסיעה שלה לא תצא לפועל. הלכנו לחברים משותפים ושוחחנו על הבעיה, והחלטנו שהיא תסע לבלגיה כדי לסתום לבעלה את הפה, וכדי להראות שהיא כאילו נותנת לו הזדמנות נוספת לאחות את חייהם המשותפים, ואחרי־כן תמצא תירוץ ותחזור אלי ארצה. „הימים שלפני נסיעתה היו לי ימים

רחל והבעל לטענתם של הזוג נוטע, מעולם לא היה דבר בין רחל ויעקב. „הבחור הזה מטורף”, אמרו בני הזוג. „הוא נטפל אלי והיה מצלצל יום-יום, כשהייתי עם בעלי בבלגיה”, סיפרה רחל המתכחשת לדבריו של יעקב.

„היא קבעה איתי פגישה. באתי עם מונית. היא ירדה למטה. רצייתי לתת לה בשיקה, אבל היא אמרה לי: אין לי זמן. איפה המיזוויה? נתתי לה את המיזוויה עם המתנות, והיא לקחה אותה ועלתה למעלה. ישבתי במונית כמו בהלם. לא ישנתי כל הלילה — חיכיתי לטלפון ממנה. היא לא צילצלה. בעזרת ידידים הצלחתי לקבוע איתה פגישה. אמרתי לה שאני מבין שהיא רצתה לנצל אותי. „בינתיים הגיע מוטי.”

זכיה

במיליון לירות

5 דיברי יעקב, לא נראה מוטי מופתע כששמע את הסיפור. „הוא אמר לי: קח אותה, אם אתה רוצה. אין לי התנגד דות!”

למחרת חזר יעקב ארצה, מבולבל ומייר. אש־ הוא התקשר עם חברתה של רחל, שרה, וסיפר לה שזכה בפיס בסכום של מיליון לירות. „ידיעתי שזה יחזיר אותה

יעקב פשינסקי (מימין) בודק בעזרת טור-הדין שלו מאיר זיו, את שלל התכשיטים שקנה לרחל ואח־הקסטות המוקלטות אודות היחסים בינו ורחל. יעקב עומד להגיש נגד רחל תביעה.

רשום ההוכחות

רחל והידיד „היינו מבליים הרבה פעמים בחברת זוג ידידים”, אמר יעקב. „כל החברים שלנו התייחסו אלינו כמו אל בעל ואשה. כדי להרגיע את אשתי שלא תחשוד, הייתי מספר לה שאני לומד בערבית.”

של עניינים נפשיים. הרגשתי שכל מה ש־ השקעתי בה ובעתידנו עלול ללכת ל־ איבוד. אבל היא הרגיעה אותי, והבטיחה שתחזור מאר. עברו כמה שבועות והיא לא צילצלה. הרגשתי את עצמי מיותר, מרומה ונבוך מאד. הזכרתי באותה תקופה את חברתה השובה של רחל, שרה. הייתי בא אליה כדי לברר את הסיבה האמיתית לנסיעתה של רחל. הייתי יושב ומקונן, ושואל אותה שוב ושוב למה היא נסעה — האם בגלל שלבעלה הבטיחו מיליונים? האם בעלה יהיה יותר עשיר, ואז היא תסיים את הפרשה בינינו? האם היא מו־ כרת את עצמה לכל המרבה במחיר? לא קיבלתי תשובה.

„התחלתי לצלצל לרחל לבלגיה, ולשוחח איתה שעות על העתיד, למה ומדוע ומתי תחזור. הרגשתי התחמקות בתשובות. חש־ תי עצמי מרומה. אחרי שהיא הוציאה ממני מתנות ותכשיטים בעשרות אלפי לירות, היא לא ממהרת בכלל לחזור. לילה אחד, בשיחה טלפונית, היא זרקה לי שאין טעם להמשיך, בגלל שהגיעה להחלטה מבוססת שבגדתי בה עם חברתה שרה, וזאת אחרי בילוש והקלטות של

(המשך מעמוד 53)

מייד ארצה, הסביר. בפעמים אחרות, כשהיא היתה בחו"ל, סיפרתי לשרה כי קניתי לרחל יהלום, מיגרש ומתנות אחרות. בכל פעם היתה רחל מגיעה אלי, אחרי ששמעה שיש לי בשבילה מתנות, וחשבתי שהיא תחזור גם הפעם.

אחרי שבוע חזרה רחל לארץ. היא ביקשה מיעקב, שיספר לכל החברים שלו שאין שום דבר ביניהם. היא רצתה גם שאקנה לה מכונית ואסדר לה מקום עבודה, אחרת היא לא תישאר בארץ. סיפר יעקב, לא-כליך האמנתי לה. סיי דרתי לה את העבודה, אבל ביקשתי ממנה שתחזיר את כל מה שנתתי לה. בינתיים הגיש מוטי נגדי תביעה-דיבה, בגלל ש-אמרתי ששכחתי עם אשתו.

כתוצאה מהגשת התביעה פנה יעקב ל-היבדק בפוליאגראף (גלאישקר). תוצאות הבדיקה הוכיחו כי אינו משקר. הפוליאגראף קבע כי יעקב אינו משקר באומרו שהיו לו יחסים עם רחל, וציין צורות ספציפיות של קיום-יחסים, כולל במיטבחה של רחל. אחרי שהציג יעקב בפני מוטי את תוצאות הפוליאגראף, החליט מוטי לבטל את התביעה נגדו.

סיפר יעקב: "הוא אמר לי שכדאי שנחתם על פשרה, שלא נטרוד יותר אחד את השני, וביקש ממני שאחתם לו בכתב שקיימתי יחסים עם אשתו ושהיה מוכן להצהיר עלי-כך בבית-הדין הרבני במסגרת מישפט גירושין, שעלול להיפתח בינו לבין

מעביר דרכה דרישות-שלום אליה. "את ההלם האחרון קיבלתי כשרחל הגישה נגדי פיתאום תלונה למישטרה, ש-אני מטריד אותה. אז נשברתי, והחלטתי לסיים את העניין. ידעתי שעלי לפנות ל-עורך-דין, כדי שיוכל להוציא אותי ממסכת השקרים שבהם נתקעתי. פניתי לעורך-הדין מאיר זיו, והוא סירב בהתחלה לקחת עליו את הדבר. הוא עורך-דין פלילי, ו-טען שאין לו זמן. לא ידעתי למי עוד לפנות. באתי אליו למישרד וסיפרתי לו את כל הסיפור. כשהוא שמע אותי, כנראה הדבר נגע לליבו והוא הסכים להתפנות ולעזור לי, למרות שידע שנשארתי כמעט בלי כסף, ושמכרתי כמעט את כל רכושי ואני שקוע בחובות. קונה הכל בהקפה." מוטי נוטע ואשתו יסבו בדירתם ה-קטנה בבתי-ים, כשהם מחליפים ביניהם מבטים. "הבן-אדם הזה חולה-רוח", טענה רחל נוטע. "אף פעם לא יצאנו ביחידות." לדיברי הוזג נוטע, יעקב הוא ידיד מזה שנים. "הכרתי אותו דרך פסנתרן שעבד בתזמורת שלי", סיפר מוטי. "אני הייתי מבקש מיעקב מדי-פעם להוציא את אשתי לבילוי, כי הייתי עסוק. הוא היה כבן-יבית אצלנו, והרבה פעמים יצאנו יחד לבילויים. לא יכולתי לדעת אם הבגדים שלובשת רחל הם ממנו, כי הייתי נותן לה כסף בעצמי כדי לקנות דברים." "הוא אמר לי שיתאבד אם לא אקח ממנו את המתנות", סיפרה רחל. "פחדתי לספר לבעלי, כדי שלא יכעס."

צילום אינטימי

בבית המלון שבו שהו יעקב ואשתו ורחל, אשתו של יעקב השלימה עם המצב ולא אטרה עליו להיפגש עם רחל. "אם הייתי מונעת בעדו לראות אותה", אמרה האשה, "הוא היה עוזב את הבית."

"אפילו לא העליתי בדעתי שיש בינו לבין אשתי משהו", אמר מוטי. "הוא לא טיפוס של ג'יגולו. הוא בחור ומתוסכל. כשיצאתי לחו"ל, ביקשתי ממנו לדאוג לאשתי. כל הסיפור נודע לי בבריסל. פשינסקי בכלל לא מעניין אותי. אני לא מקבל את כל ההוכחות שלו. אני חושב שבן-אדם נורמלי לא היה מאמין לסיפורים שלו. המטרה שלו היא להרוס את חיי המישפחה שלי. זה לא ישפיע לגבי המשך החיים שלי עם אשתי. אחרי שביטלתי את משפט-הדיבה נגדו, יצאתי מהתמונה, ואני לא יודע מה היה בינו לבין אשתי." "הוא מטורף!", צעקה רחל. "הוא ניסה להתאבד שלוש פעמים. הוא לוקח כדורים, והיה בטיפול אצל רופא בבת-ים ובמקומות אחרים. אני לא יודעת מה פיתאום הוא ניטפל אליה."

את יעקב לא מטרידה העובדה שרחל מתכחשת לדבריו. עתה הוא עומד ל-הגיש תביעה מישפטית על סך מיליון לירות נגד רחל. שתכלול הוצאות, עוגמת נפש, בושה, הוצאות-כספים כתאונת-שווא, עשיית עושר ולא במישפט. הוא עומד ל-הגיש גם קובלנה פרטית על תלונת-שווא, זו הגישה רחל נגדו במישטרה, לטענתו, ברשותו של עורך-הדין זיו שפע מיסמכים, ביניהם כאלה התחומים עליידי רחל ומוטי, מיסמכים לגבי חשבו-בנק משותף של רחל ויעקב והקלטות רבות על היחסים בין יעקב ורחל.

"אילו רק היתה אומרת לי שהיא אהבה אותי, ולא ניצלת אותי, הייתי מוותר על הכל", אמר יעקב בקול רועד. "אבל עכשיו, הגאווה הגברית שלי נפגעה. אינני מוכן לוותר. אני אלק עד הסוף!" נטפל אלי.

יאירה יסמין

במדינה

מישפט

סינדרלה ב-כרמל מ'זרח"

הפניגורית לא האמינה

באגדות, וזכן לא הורכש

הפנדר עז רגלו של הנאשם

סינדרלה זכתה בנסיך המקסים, כאשר לרגלה התאים הסנדל האבוד. אילו היה הסנדל האבוד מתאים לרגלו של יוסף סלם, היה זוכה בהרשעה באשמת פריצה וגניבה ובכמה שנים בבית-הסוהר.

סופר הרר

"זה לא היה מוצלח..."

הידידים נהנים מן ההצגה

אך היוצרים מסתובבים

כשאפם באדמה

החבובות מרחוב ההפתעות מצחיקות מאד את הילדים בארץ. אך את השחקן ידידי לוקוב אין הן מצחיקות בכלל. להי-פך, ביגללן הוא מסתובב מדוכדך מאד ופגוע, בגללן הגיע אפילו לבית-המישפט, כאשר הגיש צירמניעה ומני, נגד העלאת הצגת הילדים, המבוססת על הבובות, אך הצו נדחה. עתה מתכוון לוקוב לפנות שוב אל בית-המישפט ולתבוע את חלקו בזכות-היוצרים בכתבת המחזה.

הכל התחיל, לדבריו, לפני כשנה, כאשר עלה בדעתו הרעיון לכתוב מחזה המבוסס על תוכנית הטלוויזיה הפופולרית בין ה-ילדים, ההצגה, בשם מסיבה עם החבובות, היתה מיועדת לכל המישפחה.

"קניתי את הזכויות עבור שימוש בשם, מהטלוויזיה שלנו. אחר-כך התחלתי לכתוב את המחזה. הפגישו אותי עם ארנון הדר, דובר המחלקה להתיישבות של הסוכנות, שהוא גם סופר. ביחד כתבנו את המחזה. "מצאתי שחקנים וצוות טכני, והתחלנו לעבוד, כאשר עדיין לא היה בכיסי כסף. ארנון שיתף בעניין גם את אלכס ברנע, שהוא המפיק של פסטיבל שירי-הילדים, ויחד חברנו למשימה.

"אלכס אמר לי, שאני אתעסק בצד האמנותי - בבימוי, והוא יתעסק בצד האירגוני של העניין.

"הצרות התחילו, כאשר ארנון ואלכס התחילו להכניס שינויים, וממחזה בעל איכות טובה הפכוהו למשהו קליל ותפל. כרגע הם מנסים לנשל אותי מזכות היוצרים שלי. אחרי שעבודת הבימוי נג-מרה, באתי לראות את ההצגה, וחשכו עיני. הכל שונה ועוות!"

ההצגה לא הולכת טוב. לוקוב בן-ה-32, בן קיבוץ נען לשעבר, פנה אל בית-המישפט. אחר-כך קיבל מיכתב-פי-טורין מאלכס וארנון.

ארנון הדר טוען, לעומת זאת, שמה

סופר לוקוב (עם מיצי לוקוב)

"באתי לראות, וחשכו עיני!"

סיפורו של סלם איננו סיפור אגדה, זהו סיפור על בחור שנאשם בבית-המיש-פט המחוזי בתל-אביב, לפני השופט מני חם אילן, על כי בחודש ספטמבר התפרץ יחד עם עוד אדם למחסני חברת כרמל מ'זרח, הנמצאים ליד רחוב אבולעפיה ביפו, וגנב במשאית של החברה, שהיתה במקום, מיטען עצום של בקבוקי משי קאות חריפים, בכחצי מיליון לירות.

את העמסת המשקאות על המשאית עשו הגנבים בדרך הקלה. הם השתמשו כי מולג'הרמה של החברה, שהיה במחסן, ואז יצאו להם בבוקר השבת לרחובות

שידידי כתב לא היה טוב, "לכן אני נכ-נסתי לתמונה, בגלל כישורי בכתבה. פירסמתי כבר שבעה ספרים. גם הבימוי של ידידי לא היה מוצלח. "אנחנו השקענו בהצגה זו 400 אלף לירות, ויש לנו הזכות לשנות את ההצגה, אם אינה עונה על דרישותינו. "הבעיה שלנו, כרגע, היא לא ידידי, אלא ההצגה שלא הולכת טוב. אני מחכה לחגים, ואז אולי תרוץ ההצגה יותר טוב." בינתיים מוצגת ההצגה, הילדים נהנים ממנה, אך יוצריה מסתובבים עם האף באדמה.

בראון - דיזנגוף 214

חנוות הספרים הגדולה בישראל
(פתוח רצוף משעה 09.00 עד 21.00 ובמוצ"ש משעה 19.00 עד 23.00)

מבחר עצום של ספרים נוזלים בהנחות עד 70%

אמנות • צילום • ארכיטקטורה • טבע
גינזון • ריהוט • עיצוב פנים ועוד

מבחר ספרים עבריים בכל התחומים
פתוח רצוף משעה 9 ועד 9 ובמוצ"ש משעה 7 עד 11

יסו וליעדס המיסטורי.
יריות באוויר. במיקרה פגשה אותם
ניידת-מיסטר, שבה ישב רס"ל מאיר
פדידה. בחושו המיסטרי המפותח, הבין
כי בבוקר שבת אין חברת המשקאות
שולחת את נהגיה לרחובות. על כן ציווה
על נהג הניידת לרדוף אחרי המשאית.
המירדף שהתפתח לא היה מבייש שום
סרט מיקצועי. למרות רדיפת השוטרים את
המשאית לא גילו יושביה כל כוונה לעצור.
כאשר ברחוב צר עקפה הניידת את ה-

תצלומי-המיסטר שז סלם
להכיר אחרי ארבע שנים?

משאית ורס"ל פדידה איים על הנוס-
עים באקדחו. קפץ אחד מהם מהמשאית
התחיל לברוח. נהג-המשאית המשיך לנ-
סוע עוד מטרים אחדים, ואז נתקלה ה-
משאית בגדר, ונגרם נזק למשאית ולקיר.
הנהג קפץ מן הדלת הימנית של ה-
משאית, כמעט לתוך ידיו של פדידה.
אולם בוריונות השיל הנהג את נעליו
מרגליו, פתח בריצה מטורפת מהמקום.
כאשר השוטר בעיקבותיו.
כשראה השוטר, כי הבחור עומד להת-
חמק ממנו, ירה שתי יריות באוויר. אולם
גם זה לא עצר את הנמלט, והוא נעלם.
זיהוי באלבום. רס"ל פדידה חזר ל-
תחנה, ושם, בין תמונות חשודים שהוצגו
לפניו, זיהה בביטחון את יוסף סלם. הוא
אומנם מעולם לא ראהו לפני אותו יום,
אולם תוך כדי המירדף הציץ בפניו, ו-
לכן היה בטוח בזיהוי.

סלם נעצר, ואחרי שבוע בערך נלקח
השוטר פדידה לבית-המעצר לעימות עם
העציר. אמרו לו: "אתה הולך לזהות את
האדם שזיהית בתמונה". הביאוהו לתא שבו
ישב רק סלם, והוא זיהה אותו שנית.
השוטר השני שהיה בניידת לא העיד
כלל. גם האיש השני אשר היה, כביכול,
במכונית הגנובה, לא הובא לדיון.
הסנדלים שנמצאו ליד המשאית הנסור
שה הוצגו במישפט. כאשר חקרה הסני-
גורית ליאורה פרנקל את השוטר, אם
נעשה זיהוי של הסנדלים על-ידי כלב,
נענתה כי מסיבות טכניות לא היה זיהוי
קזה, ולא נעשתה בדיקת כפות רגלי ה-
חשוד, לראות אם הן פצועות או שר-
טות.

ובשלב זה הציע השופט לסניגורית, ספק
בצחוק ספק ברצינות, להעמיד את ה-
נאשם למיבחן סינדרלה. והיה אם לא
יתאימו הסנדלים לרגליו, יזכה השופט
בו במקום.

נראה כי ליאורה אינה מאמינה באג-
דות. היא העדיפה להשתמש בנימוקים
מישפטיים לזיכוי של הנאשם.
נער עז-ימים. ואומנם עורך-דין
דרור מקרין, שהמשיך במישפט, תקף ב-
סיכומיו את אופן הזיהוי של הנאשם.
התמונה שזיהה פדידה באלבום המיש-
טה אומנם הייתה תמונתו של סלם, אולם
היא צולמה בשנת 1975, ואז היה נער בן
15, בערך. מאז עברו כימעט ארבע שנים,
וסלם התבגר. היום הדמיון בינו לבין
אותה תמונה מישטרתית הוא מיקרי בל-
בד.

על כן, חשב הסניגור, יש לזכות את
הנאשם.
השופט היראה בדברים והחליט כי ב-
נסיבות המירדף הדינאמי המרתק, שהיה
מלווה ביריות, קשה לסמוך על זיהוי
של החשוד. לכן זיכה השופט את יוסף
סינדרלה.

"YOU"

הבושם המדליק...

עכשיו גם בדיאודורנט וסבון יופי!

הסוכן בישראל בלמון בע"מ המפיצים חברת נורית בע"מ

כולם מדברים על הידוק החגורה.

העולם הזה

מהדק אותה. הוא לוקח רק

7,200 ל"י

תמורת שטח פירסום בגודל עמוד.

"רובקס"

המתנה היפה ביותר

כלי-נגינה

גיטרות — אקורדיונים
פסנתרים — ארגונים
מיתרים — חלקים

✱ השאלה

✱ תיקונים

✱ מכירה

א. גינצבורג אלכז 48 ת"א
פנת רח' נאולה, טל. 53-5777

ספס "מורלה"

קיים רק קטלוג אחד של מורלה
חיזתרו מחיקויים.

"רעים"

דנשוואין מאושרים

בניהודה 58, טל. 03-282932

תו

טרמפ

לחיי

ספס "מורלה"

קיים רק קטלוג אחד של מורלה
חיזתרו מחיקויים.

"רובקס"

הגיע מזאי חדש של הצלחות
הנפלאות של "רובקס"

מושב אמירים

בגליל נועד להיזח

מיקלט למבעונים

שאינם אוכלים

בשר - אבל בינתיים

הם נוגסים

איש בבשר רעהו

צימחונים נאכלי-אדם

ניסיון באמירים.
הפנינה האקולוגית המשובצת במרבד הירוק של הגליל, במעלה הדרך מעכו ל- צפת, היא ללא ספק תכשיט נאה של ארץ-ישראל היפה. התיפאורה הטיבעית מרהיבת עין, הכינרת נשקפת מימין, הרי הגליל עוטפים משמאל, השמיים תכולים, החצרות ירוקות והגגות אדומים. כמו תמונה שנתלשה מספר ציורים לילדים. אך המראה המלבב הזה, ורוח הקודש של הצימחונות, המנשבת במקום, אינם עוזרים הרבה לבני אמירים. כי הרוח, שר אמורה הייתה להדביק זה לזה את כל אוכלי הכרוב והחסה — שהגיעו למקום בשל בריאות קלוקלת, אידיאולוגיה, או אכזבה מתנועות ורעיונות אחרים — אינה, אלא רוח רעה האוחזת בבני המקום וניסכסכת אותם זה בזה.

קייטנים הבאים להינפש בחיק הטבע והטיבעונות תמהים לפגוש, אחרי שורה של עצים ופרחים, בכרזות-ענק המתנוססות בחצרות הבתים: "לא נהיה אז רחים סוג ב'", "תושבי אמירים אינם אוכלים בשר, אבל אותנו הם אוכלים כבר 23 שנה", "המוזימות השפלות של הצימחונים כלפינו לא יצליחו לסלק אותנו מהמקום בו גדלו ילדינו". אלה הן כרזות המחאה של אליהו סודרי, אביה של אסתר. בעבר, מספרים באמירים, אפשר היה לראות גם כבשים נשחטות בחצר ושישליק מעלה ניחוח דרך חלון אחד הבתים — קטורת לאל הנקמה.

אזרחים

מדרגה שלישית

אסתר, "הפולשת" הגיעה למה ש הגיעה מסיבה אחת: היא נולדה ל- מישפחה בשרנית, וזו, אין לה זכויות שוות לאלה של מישפחות אחרות במושב. אסתר גדלה ונולדה במושב אמירים, אביה הוא בעל יחידה של בית ואדמה, ולפי תקנון תנועת המושבים, כדור המשך ראשון של בן מושב, היא זכאית עם נישואיה לגור בבית משלה. אך הרגלי אכילת הבשר של אביה עמדו בדרכה, כאשר פנתה לוועד הצימחונים, והיא לא הורשתה להתישב בבית, שעמד ריק מדיירים, אפילו כאשר הצהירה על כוונתה להפוך צימחנית. טענת הפסילה הייתה, כי אין לה ניהול תהליך צימחוניות אמיתי, הרי תאכל בשר בבית אביה! ארבע מישפחות אוכלות בשר יושבות

של מילחמות יהודים עקובות משינאה וניקמנות אישית, המתחוללות כבר 20 שנה במושב אמירים, בין צימחונים לשאינם צימחונים, בין צימחונים לבין עצמם, בין אנשי ועד לקבוצות אינטרסים חדשות, בין ותיקים לצעירים — עד שלא נותר כימעט אדם באמירים שמכבש הסיכוי סוכים לא עבר עליו. "הצימחונות אינה דבק חברתי" — אמרים צימחונים מרי

מקום לגור בתחומי הכפר. שבועיים שבתו עם מישפחותיהם מול פתח הבית, כשהם חיים באוהלים בחצר. כאשר התקרבו השוטרים בשנית, "התחממה" האשה, ורעיוני קהל הצימחונים הסקרנים שחזו בה, שפכה נפט על עצמה. בזאת שמה קץ לפיקפוקיו של ועד אמירים, אשר החליט באותו רגע, לאשר את זכותה לבית. סנה זו הייתה רק אחת מסדרת סצנות

את קצה הקרחון של המתרחש במושב הצימחונים והטיבעונים אמירים אפשר היה לראות לפני חודשים אחדים, כאשר צעירה מבנות המושב איימה לעיני רבים מבני המושב, לאבד את עצמה לדעת בשריפה. הצעירה, שהיתה בחודש החמישי להריונה, גורשה שבועיים קודם לכן על ידי המיטרה מבית, שאליו פלשה עם בעלה אחרי שחודשים רבים לא נמצא לזוג

קשקשים במיקרוסקופ
היהודית שטאל, חוקרת הצמחונות בת ה-62 בן דקת מידי יום ביומו במיקרוסקופ קשקשים שגרדה מכף רגלה.

קומיטו של סאברס
בנו של הצימחוני מוסקה כהן, מציג עלי הצבר המתורבת, שנועדו לליפתו.

היום באמירים, שלוש מישפחות לבית סודרי ומישפחת ביטון. הם התיישבו ב־ מקום והקימו את יסודותיו לפני 23 שנה. עוד לפני שהצטרפה קבוצת הצימחונים, שבאה מתל־אביב לחפש טבע עבור ה־ טיבעונים. עם 40 המישפחות מצפון א־ ריקה, עלו ב־1954 מישפחות הסודרים והחלו בהכנת המקום ליישוב: סללו את הכביש הראשון לאמירים, העבירו את צינור המים והכשירו את הקרקע. ב־1956 עזבו רוב המישפחות את המקום ונותרו רק הארבע — הסודרים וביטון, לשמור על הנחלת, באמונה, שלא לאורך זמן יישארו לבד ועוד יבוא יום ובו יצטרפו אליהם מושבניקים אחרים שיאהבו את המקום. בשימחה התבשרו על הצימחונים שעומדים להתיישב לצידם, וברצון הכינו לקראתם ב־58 את המקום שבו ביקשו להתיישב. ומאז — החלו הצרות.

„רצו שנסתלק מהבתים, אמרו שהם מקימים מושב רק לצימחונים ולא נוכל להיות הברים במושב שלהם. כשהתעקשנו להישאר, החרימו אותנו ולא דיברו איתנו, ועד היום הזה הם עושים הכל, כדי להק־ שות עלינו, כדי שנירצה לעזוב“ — אר־ מר אליהו סודרי. — „אחרי 23 שנה ש־ אנחנו במושב, עדיין אנחנו לא אדונים לגורלנו, אין לנו זכות לבחור ולהיבחר לוועד המושב, לא זכות להצביע בהחלטות, אפילו לא בהחלטות שנוגעות לנו. הכל מחליטים בשבילינו. מתנהגים אלינו כמו אל כלבים, כמו אורחים מדרגה שלישית, את התקציבים שמגיעים מהסוכנות, הם מחלקים ביניהם לפני שהם מודיעים לנו, וכבר ארבע שנים שאנחנו לא מקבלים שום רווחים מהמטעים המשותפים שלנו. לאן הולכים כל הרווחים? אולי הם גות־ נים אותם לחברים כהלוואות, ואחר־כך אומרים שהמטעים לא עשו כסף השנה?“ הגוי המקולל באמירים, שלא יבוא בק־ הל הצימחונים, ואשר לא יסד צימחוני אחד צעק לו „רוצח“, עיקש במילחמתו: „סולחה לא תהיה פה, עד שלא אקבל מה שמגיע לי“ — מבטיח אליהו סודרי בן ה־60.

אוכל הירק

אליהו לווי, מי שכיהן עד לפני שבועיים, כמזכיר הוועד של מושב אמירים, מפקח על העמסת אבני מידרכה על המשאית. בעיקבות המריבות וההאשמות בין הצימחונים לאוכלי־הבשר במושב אמירים הוא התפטר מתפקידו.

אוכל הבשר

אליהו סודרי ממשפחות אוכלי־ הבשר במושב הצימחונים, הטוענות כי אוכלי הירקות יורדים לחייהם ומאלצים אותם לנטוש את המושב. בתמונה נראה סודרי, כשהוא מלחם.

קשר בין צמחונות

ונקיון כפיים

א לא גם בצד הצימחוני של אמירים אין שלווה, והרוחות סוערות. מספר צימ־ חוני שבקש לא לפרסם את שמו: „לפני כחודש עברתי ברחוב בצפת וראיתי אחד מידידי הצימחונים נמצא בחנות דגים. נכנסתי ושאלתי אותו מה הוא עושה ב־ חנות, וזה ענה לי: קונה דגים בשביל ה־ אקווריום!“

90% מהצימחונים אוכלים בשר בה־ תר ומתביישים להודות בכך“ — מספר אותו צימחוני — „בעבר תיכננו מעקבים, כדי לצוד את כל מי שהשוד באי כשרות, אבל זה לא יצא לפועל, לרווחתם של הר־ בה צימחונים.“

מהי תכולתה של קיבת השכן — זהו נושא הרכילות הפיקנטיות ביותר באמירים. קיבה שבשר־חמי מסתובב בקירבה, היא קיבה שמקומה שלא יכירנה עוד בין קי־ בות מתנזרים, שכרתו ביניהם ברית להת־

רחק מן הטומאה החיה, ולחגוג רק עם שקדים וצימוקים. אבל דווקא על הצימחוני־ נים הקנאים, שאצלם זה עניין שבאידיאול־ לוגיה ומוסר, לא להרוג בעלי חיים, לא ללבוש עור של חיה, מרבנים לספר, איך בסופו של דבר מתפוצצת האידיאולוגיה, וכשהם רחוקים מהבית ורחוקים מהעין הכוללת של צימחונים אחרים, הם נכנ־ סים למיסעדה וחוטאים עם סטייק גדול. יש אומנם אחרים הרואים בצימחונות רק תורה של תזונה נכונה, ומאמינים, כי הימנעות מאכילת בשר והתרכזות באכילת הצומח, היא סגולת מרפא נגד חוליים שונים (כאבי ראש, בעיות קיבה, אפילו סרטן ושיתוק) — אלה אינם רואים פסול בכך, שאחר שוחט או אוכל בשר, וכל עוד לא השתפרה בריאותם, הם מקפידים להיות צימחונים בביתם — ובני אדם בצאתם.

לקולקציה זו של צימחונים מצטרפים האדוניסטים, בני כת משיחית מארצות־ הברית, נוצרים שומרי שבת, שהגיעו ל־ אמירים אחרי מנהיג כאריזמטי ונוכל בשם רודן, ש־מכר“ להם בתי סוכנות ומאז

נעלמו עיקבותיו. שרידי הכת שנשארו במקום, גילו בו את הנקודה שכוחת־האל שבה יוכלו להשתקע מבוקר עד ערב ב־ פעילות רוחנית דתית ולנתק עצמם מה־ אדמה על חטאיה הכבדים. אם לא קל לאנשי אמירים לדקדק ב־ מוונם, נראה שקשה להם עוד יותר לדק־ דק במעשיהם. אליהו לוי איש הוועד, טרח ומצא קשר לוגי הכרחי בין צימחונים ונק־ יון כפיים: „הצימחונים הם אנשים שהג־ עו להתפתחות מוסרית, שהיא מעל ומעבר לפרופורציה של כל אדם אחר, אם זה בזכות היוגה, ההסתפקות במועט או ה־ מישמעת העצמית. לא ייתכן צימחוני, ש־ אינו ישר“ — אומר לווי. לוי איננו מרסס בחלקת המטע שלו, כיאה לטיבעוני אדוק הבוחל בריסוסי גידולים. אבל, כאשר מת־ עופפים חומרי הריסוס הכבדים מהחלקות הגובלות בחלקתו, ונוחתים על הענבים שלו, לו זה לא מפריע, ובקיץ נמכרים ה־ ענבים שלו בתל־אביב כפרי אורגאני, ש־ מחירו כפול ומכופל.

גם יהודית שטל, חוקרת הטיבעונות ה־ מפורסמת, הגיעה להתפתחות שמעל ומע־

בר לכל פרופורציה: מוועד אמירים היא דורשת, שלא יסריד אותה בדקדקי עניות של חוסר תקציב, כי היא לא יכולה להר־ שות לעצמה שענייני כסף יפריעו לה. היא מבקשת שיתנו לה הכל, ומייד, כך בכל אופן, מספרים עליה אנשי תמוזי־ רות באמירים. וכדי שאפשר יהיה לזהות את האשה — זו היא שהתפרסמה בתפ־ ריט הארוחות הקבוע והבלתי מתפשר: מלפפונים ותפוחים כל יום וכל היום.

„מוטב להיות

אדיש“

א ת מזכיר הכפר הקודם (שתפטר לפני כחודש מתפקידו) ראו הבאים והשבים בשבילי אמירים, כשהוא עסוק מרבית היום בהרחבת הווילה שלו, ובעוד הוא שוקד על השלמת הבנייה, קיבל כל אותה תקופה משכורת. בעד תפקידו ה־ ציבורי, וגם דאג לקבל 70.000 ל־י מקרן המושבים, שנועדה במקורה למטרות פ־ (המשך בעמוד 58)

בחקר ביתו של שמעון סודרי מטיילים אוזים וברווזים באופן חופשי. סודרי מגדל אותם למאכל — דבר המרתית את שכניו הטיבעונים והצימחונים. שמעון סודרי עצמו מפרנס את ששת ילדיו ממישקו.

מגדלי החסה

ערוגת הירקות של מישפחת צימחונים באמירים: אב ובנו מטפחים את גידולי הירקות השונים, שמהם ניזונה המיש־ פחה. הטיבעונים באמירים מגדלים את הירקות בעצמם, כדי לא לאכול ירק מרוסס.

צימחונים כאוכלי-אדם

העלו רעיון יפה: לגדל ורדים בחממות ולמכור אותם. אבל אנשי הוועד התנגדו: "לא נסכים לריסוס בשטח שלנו" — היה הנימוק להתנגדות. אך יכולים להגיד זאת אנשים, שבעצמם מרססים בשיטחי המטע שלהם? האם זה היגיון פראדוקסי סאלי, או סתם שיפלות וקטנוניות? — שואל מוטקה כהן.

ובאווירה של צימחונות מפוררת ומפרי לגת, קמו, במה שאמור היה להיות עיר מיקלט לכל צימחוני בישראל, קבוצות יחידים המנסים לרענן את הכפר, המר בשם זה שנים בריקבון עצמי, ולראות במקום לא רק מחנה ריכוז לצימחונים מתוסכלים, אלא גם מושב המסוגל לפי רוח מבחינה כלכלית, להתבסס ולאפשר לחבריו רמת חיים גבוהה יותר.

קבוצה 9 הוקמה על-ידי תשעה חברים צעירים, שהחליטו לקבל על עצמם במי אורגן את הטיפול בחלקות האדמה ה"מוזנחות", שהיו במטע הבית הקרוב לי אמירים, אך, כבר בראשית הדרך, נתקלו בהתנגדות עיקשת ופאראנואידית מצד ועד הכפר, שראה בקבוצה, לא זרוע כל-כלית ושימושית, אלא מאפיה החותרת ליטול את מושבות השילטון מידי. כך, נמנעה מן הקבוצה כל עזרה כספית. ציי בורית, וחבריה השקיעו מכיסם הפרטי, לרכישת ציוד ואמצעים לעיבוד האדמה, הזמן עבר, והמטעים נשאו יבול. אז הפי כו אנשי קבוצה 9 פורעים פלילים, גזרי לי אדמות, ונאלצו לעמוד במישפטי הש-גות גבול, התפרצויות אלימות, ובעיקר, עד היום — חרם חברתי.

"אותי מעניין פחות הפיתוח הכלכלי של הכפר" — התבטא לווי, מזכיר הוועד, מנהל החשבונות, והאחראי על הצד הכלי כלי של המושב — "לי חשוב יותר לשמור את המקום ככפר של צימחונים".

1,000 ל"י

לכל זקה

כך גם נראה המקום. אמרים מושבים שבסביבה חיים ברמת חיים גבוהה משלנו, למרות שאצלנו יש מוחות יותר טובים, יש מנהל חשבונות אגרנום, אבל המוחות שלהם עסוקים בתככים ובקנור ניות, לכן אצלנו הרווחים תמיד אפס. פרויקט הקייט נושא הפסדים, כי מחי זיקים אותו בצורה מאוזנת עיניים, עם מלים יפות כמו מיסיונריות והנחלת ה- צימחונות לאנשים. אני לא מוכן לשלם מכסי כדי לקנות קייטנים שיבואו, או לשלם לצוות מנופה, שיישב ויקבל מ- כורת עבור משרות שוא שהמציאו אנשי הוועד" — אומר מוטקה כהן.

ממה מתפרנס היום המושבניק הממוצע באמרים? המטעים לא נושאים רווחים, הקייט נושא הפסדים, ולא נותר למושב ניק, אלא למצוא פרנסה כשכיר במישרה זו או אחרת, בחיפה, בצפת או במושבים הקרובים, ולנסות לגמור את החודש ככל אורח אחר מן השורה.

מוטקה כהן עובד במישרד התיקשורת: "לגור בוויולה ולעבוד בדואר, זה לא נקרא להיות במושב" הוא אומר. חוץ מהמשכור, רת, חיים בני אמירים על גרעונות, והר בה כאלה, בכרטיס החבר גדל טור החור בות בצעדי ענק (כשיש 36% ריבית על חוב של הפרט, 30% על זכות), בלי שהפרט יודע איך ולמה.

ניסיתי פעם להבין מאין באים תילי התילים של החשבונות, שנשלחים אלי כל חודש" — מספר הצימחוני יעקב אדיר — "פניתי לאלוהי לוי מנהל החשבונות, כדי לשוחח איתו על הנושא. תשובתו הייתה זו: זמני יקר, השכר שמשלמים ל- גדול, ואם רצונך לשוחח איתי, עליך ל- לם לי 1,000 ל"י לכל דקה". לוי מכחיש דברים אלה, ובתגובה עליהם אמר: "אדיר, הוא אדם פגוע נפשית, הוא מעולם לא פנה אלי בבקשת חברים, ואני מעולם לא דחיתי אותו. הוא שקרן, ובאגודה שלנו גם החליט שהוא גנב".

הסיבועני מקומו בטבע" — אמרים אנשי אמירים הרוצים להישאר כאן, למי רות כל התלונות, יש החושבים כבר על פתרונות אלטרנטיביים: "אם המצב ממך שיד כך, כדאי להפסיק להיות חבר אגודת דה, ולהיפטר מכל הזוועות של אגודת הצימחונים. אף אחד לא יוכל להוציא אותנו מהבתים, הסוכנות נתנה אותם, לא ועד אמירים". אחרים חושבים על טקטי קות של הגנה: "מי שרוצה לשמור על עיר רו באמירים, צריך לדאוג להתחזק מבחינה כלכלית, כך שלא יוכלו לפגוע בו".

(המשך מעמוד 57)
תוח כלכלי בכפר-כהלוואה לרכישת רכב אישי. מזכיר או לא מזכיר?

יעקב אדיר הוא אחד הצימחונים הו-תיקים המספר, כי מאז עלה על קרקע אמירים לפני 21 שנה, כחבר האגודה ה-תל-אביבית לצימחונות, לא תמה מסכת התלאות שספג מעם הצימחונים: "לו ידע-תי אז, איזו חברה הם הצימחונים הייתי מתרחק מהעם הזה" — אומר האיש בן ה-64, הנראה תשוש וקשיש מכפי גילו, בעל חוות מטוגפת שקשה להתעלם ממנה, מדבר כחושש להביע את דברו:

"הוועד שלנו מופעל בידי קבוצת אנ-שים מאורגנת העושה בכפר ככל העולה על רוחה. שמונה דונם מאדמת גול ממני אליהו לווי והיום הם שלו. מיכתבים ש-קיבלתי בדואר לא הגיעו לידי במשך חר-דשים, עד שגיליתי, כי הם מוחבאים בי מזכירות הכפר. כספים מקבלים, בכפר רק אנשי שלומו של הוועד, והאחרים נש-ארים מקופחים. ביקשתי שיתנו לי ביתן הארחה, מצאו חירבה ואמרו לי: שפך אותה בעצמך ותשתמש בה כבית הארחה, אבל כשגמרתי לשפך, גזלו אותה ממני". כ-10 מישפחות נתמכות סעד או נמצאות על סף קו העוני, יושבות היום במושב אמירים, לידם של בעלי וילות ענק ה- מתרחבות מחודש לחודש, סוחרי פרי מצ-ליחים, ונושאי משרות-ציבוריות אמידים. איש מושב נתמך סעד הוא תופעה הנר-אית במציאות המושבים של ימינו, כמו אנומליה של הטבע, משהו שאיננו בגדר האפשרי. כי במושב עובדים כאמירים, ה- נחשב עדיין מושב שלא יצא לביסוס ו- הוא נמצא בחסותה של הסוכנות. אמורים כל התושבים לקבל אמצעי ייצור שווים עד שיגיעו לביסוס כלכלי. איך אם כן קורה, שבמושב המתקצב ומבוקר עלי-די הסוכנות, קיים פער כלכלי רחב כזה, בין התושבים? האומנם ניתנת הודמנות שווה לכל בני המושב?

אין הודמנות שווה לאנשי הוועד ולכל בני המושב, אנשי הוועד לוקחים לעצמם יותר, אמרים רבים מהחברים באמי-רים. "בנו של יו"ר הוועד לווי, קיבל לפני כשנה חלקת אדמה, בתנאי שיעבד בה עיבוד אורגאני, אך הוא לא עמד בתנאים, לא עיבד עיבוד אורגאני ונכ-של בגידוליו כעבור שנה, אבל ועד אמי-רים, בראשותו של מר לווי האב, אישר לו החזרה של כיפלים מהשקעותיו". מס-פר מוטקה כהן, איש מושב כבר 13 שנה, אשר כיהן במספר קדנציות בוועד אמי-רים.

הכל נעשה באיצטלה של צימחונות קדו-שה, אומר מוטקה, גם כשצפים ליכלוכים קטנים, על פני השטח, מתביישים להביט בהם, כי צימחוני איננו מדבר על כסף, "באנו לכאן לחפש גוף ואוויר ושלווה פנימית", והמדקדק בענייני כספים הוא חומרני, או לא מספיק צימחוני-רוחני. כך, עם הרוח, הצימחוני איננו מדקדק בהרבה ענייני כספים... רק ביניהם לבין עצמם, מתלחשים על חוסר הצדק, וה- מרירות גואה, באמירים פותחים לדבר בקול רם, להצביע על מהדלים: "יש פה הלשנות למס הכנסה על חברים, יש סנקי ציות של הוועד על אנשים שמתנגדים לו-למה לי צרות?" — אמרים רבים — "מוטב להיות אדיש", מעטים בלבד, מוכי-נים להתראיין ולהתאזכר בשמם.

קבוצה

מיספר תשע

מוטקה כהן, כי "באמירים יש קבוצה של מושכים בחוטים, המור-בילה את כל הפתים הצימחונים באף, ובשיטת שמור לי ואשמור לך, הם דואי-גים לאנשי שלומם, תמורת שתיתקם של אלה. תקציבים מחולקים לפי קריטריו-נים של קירבה לצלחת, אומר מוטקה, וגם אם הסוכנות היא הנותנת את התקצי-בים, בוועד אמירים מחליטים מי יקבל וכמה, גם מנגנון המישרות הציבוריות, המחולקות כימעת ללא רסן בין ה-ראויים לדבר", עולה ותופה מדי שנה, ללא כל סיבה אובייקטיבית נראית לעין, מה ש-מבסס את ההרגשה, שמשוהו רקוב במדי-נת אמירים. את פרויקט הקיץ של השנה ניהלו שבעה אנשים, ארבעה במישרות מלאות ושלושה במישרה חלקית, כאשר את פרויקט השנה הקודמת, שהיה בהיקף גדול יותר, ריכוזו שני אנשים בלבד! קבוצת מישפחות צעירות, שהגיעו ל-מושב בשנים האחרונות, כשאמצעי היי-צור שאפשר היה להציע להם היו מעטים,

מימד חדש של יופי ואופי לביתך

"לי-ני"
דקורטיביות ממתכת

יפים • חזקים • מלוטשים
למעקות • סורגים • גדרות
שערים • ומחיצות

מ"ר 1/2 עד 4" בפרופיל ϕ או ϕ

להשיג בחנויות חומרי בנין

חופה — גוביעקי רח' העצמאות 58
טל. 04-666285
ה-א — שפירא את שויער, הרצל 69
טל. 03-827329
נתניה — זיופר, א. התעשייה 055-23989
אשדוד — אחים לויאן, א. התעשייה 055-23989
קלל — רח' מל"ל 4 טל. 052-29251
כפר סבא — רח' אליהו, אזור התעשייה
בני-ברק — הספקת מתכת, רח' הירקון 03-708233
רמאלה — סלטי ובני בע"מ
באר-שבע — חברת מחסן למלאכה
טל. 057-77241
אשקלון — מחבת אשקלון רח' אלי כהן
טל. 02-521353
ירושלים — יחזקע לקר, חבי ש.מ.א. בע"מ
רוממה סוף רח' המאיר
טל. 03-806372

הפצה ראשית:
ליפא אבינדר
בית מסחר לחומרי בנין
גדרה, כביש ראשי — טל. 055-91084

אנא, עזרו לי! כי כולם מסרבים...

מתחם לתקופה

SHORT EYES

שבוע 2 — "בני יהודה" ת"א
4:30 — 7:15 — 9:30

העתונות העולמית חהלת:

"הסרט 'מוחץ לתחום' הוא חוויה מוחשמלת"
(Independent Film Journal)

"סרט מלא כוח, שקול ומרשים בצורה בלתי רגילה"
(New York-Times)

"הסרט 'מוחץ לתחום' מכניס אותנו ל'תור הזהב' של משחק קולנועי"
(New York-Magazine)

תן טרמפ לחייל

יותר ויותר ישראלים

מקבלים טיפול שי

הזרקות תאים לחידוש התיפקוד

תמורת הסכום הפעוט של כ־15 אלף ל"י, יכול כיום כל ישראלי חש בזיקנה הקופצת עליו, לזכות באשליה של חידוש הנועורים. יותר ויותר ישראלים, המצויים דים בשנים ובצ'קים, נכנסים בשערי של המכון הישראלי לטיפול תאי בהרצליה, מיסודה של נורית פדוביץ' (32).

כשנה אחרי שאשתהעסקים היפה, הר שוננה והתרוצה, פתחה את הסניף הישר ראלי של מאמיני התאים, היא יכולה לה ציג בגאווה מכתב־תודה של עשרות ישר ראלים, שקיבלו טיפול במכונה. אומנם הנועורים לא הוחזרו להם. את זאת אין המכון מתיימר כלל לעשות. לעומת זאת

בגברים מזדקנים.

אולם פיתוח הניסויים לדרגת תיאוריה מדעית מיושמת, נעשה בשנת 1931 בידי הכירורג השווייצר, הפרופסור ניהנס. הוא הגיע אל הנושא כתוצאה מבעיה אישית. במשך שנים רבות חי עם אשה שסבלה מעוויות קשות ומאי־תיפקוד. כתוצאה מניתוח בבלוטת התריס שלה. ניהנס חיפש דרך להקל מסיבלה של אהובתו ולהחזירה לחיים רגילים. אחרי מיספר שנים של ניסויים הוא הוריק לה תאים מבלוטת תריס שנלקחה מעובר אדם (מהפלה טב־עית). הטיפול החדשני הצליח והאשה האי הובה חזרה לחיים פעילים.

ניהנס המשיך במחקריו והגיע למסקנה כי בעליהחי הקרוב ביותר לאדם מבחינה תאית הוא עובר הכבש, שבהיותו עובר טרם פיתח תכונות של חיסון עצמי ולכן אין חשש שהגוף המטופל ידחה את תאיו המזרקים לו. ניהנס הקים מעבדה צמודה לחוות־כבשים. בזמן הטיפול היה מבצע ניתוח קיסרי לכבשה, מוציא את העובר, מרכז את התאים מהבלוטה הדרושה, מחי

מחדשת־נעורים פדוביץ' ישראלים בעקבות התיירים

טא את התמיסה ומזריק אותה מיד. עם התפתחות השיטה והתרחבות מעגל מאמיניה הוקם בית־חרושת מיוחד לתמיסות תאים בגרמניה. בקירבתו מגדלים כבי שים בתנאי בית־חולים, מהן נלקחים התאים. עד כה פותחו כ־60 סוגי תמיסות להזרקה לבלוטות ואיברים שונים בגוף האדם, החל מהמוח ועד לשליה או לאשר־כיס. על תערובת התמיסה הדרושה מחליט רופא הבדוק את המטופל.

"מיפער ציוני". נורית הגיעה אל הטיפול התאי באמצעות אביה, הכימאי הישראלי מירון פדוביץ'. האב, בעל בית־חרושת לצעצועים המתגורר בגרמניה, הלך שבי אחרי התורה הצלולארי (התאי). כאשר החליטה בתו להשתקע בארץ רכש עבורה את הויכיון להקמת סוכנות המכון בישראל.

נורית טוענת כי המניע הראשוני של אביה היה ציוני טהור: "הוא ביקש להגיש שים את הציונות על־ידי פתיחת מיפעל שימשוך תיירים לארץ". הטיפול התאי באירופה הוא יקר מאוד ומחירו מגיע לכ־2500 דולאר. במכון הישראלי ניתן לעבור אותו טיפול עצמו במחיר של 800 דולאר. הטיפול כולל בדיקה רפואית, זריקות תא, ושהייה של שלושה ימים במלון לשם מנוחה. בתחילה אומנם הגיעו למכון רק תיירים ששמעו אודותיו בחו"ל והחליטו לשלב טיול בישראל עם טיפול ברבע המחיר המקובל. בעקבותיהם הגיעו גם הישראלים. אלה יותר ספקנים, שולחים לרוב את האשה ככות חלוץ, במטרה לבי דוק את השטת, ורק כשהיא משתכנעת הם באים אחריה.

למרות הפירסום הרב בטלוויזיה שקיב־לה עם פתיחת המכון, עדיין אין נורית פדוביץ' הנמרצת רואה אותו כעסק משג. לטענתה אין המכון נושא את עצמו בשלב זה. בנוסף למחיר היקר של התמיסות שהיא מייבאת היא משלמת לצוות של רופאים ואחיות. אבל נורית אינה נואשת. "כל ההתחלות קשות", היא אומרת, "מוכרחים להתחיל — אחר־כך נראה אם משתלם להמשיך."

מעידים בוגריו כי הם חשים בחידוש הר תיפקוד הרוחני והפיסי שלהם. אחרי ש־הזרקה לגופם תמיסה המכילה תאי רק מות של עוברים, או בעלי־חיים צעירים. "אני מרגיש כי הרגשתי הכללית שופרה מעבר לכל המצופה", מעיד שופט־שלום ירושלמי במכתבו למכון. "אני ממש מאושרת. סוף סוף היה לי האומץ להתגרש. פתחתי חנות. תודה רבה", כתבה א.נ. בת ה־31. אם לשני ילדים, שהגיעה אל המכון כשהיא מתלוננת כי היא סובלת מחולשה כללית ו"חוסר רצון לחיות".

ישראלים אלה ואחרים מצטרפים למור

עדון האקסקלוסיבי, המונה כיום כבר

כשני מיליון איש ברחבי העולם, המאמי

נים כי בזכות הטיפול התאי הם חזרו

לתפקד כאילו היו צעירים. את בעיית

המראה הצעיר הם יצטרכו לפתור בשיטות

אחרות. כמו ניתוחים פלסטיים. הטיפול

התאי אינו מבטיח להחזיר את המראה

הצעיר.

השתלות של אשכנ־קופים. שורה

שלימה של אישים ידועים־יחסו את

תיפקודם לעת זיקנתם לטיפול התאי. צ'רלי

צ'פלין הוליד את בן הזקונים שלו בהיותו

בן 72. ווינסטון צ'רצ'יל טען כי מוחו צלול

עד למותו בגיל 91. לרשימה זו ניתן להו

סיף שמות כמו נשיא ארצות־הברית, דוויט

אייזנהאואר, ראש־ממשלת גרמניה לשעבר,

קונראד אדנאואר, שליט קובה פידל קס

טרו, האפיפיור פיוס ה־12, גרי קופר ודויד

בן־גוריון. כולם עברו בשלב זה או אחר

של חייהם את הטיפול התאי, שמכוננו

פועלים בגרמניה, שווייץ, אוסטרליה, קנדה

וגם בישראל.

חסידה השיטה טוענים שמייסד התורה

היה לא אחר מאשר הפילוסוף היווני

אריסטוטלס, שבשנת 360 לפני הספירה

כבר תיאר סידרה של תכשירים רפואיים,

שהיו מבוססים על תאים של בעלי־חיים

ובני־אדם. הרופא פרצליוס, שחי בתחילת

המאה ה־16 טען כי "הלב מרפא את הלב,

והכליה מרפאה את הכליה". בתחילת המאה

הנוכחית התפרסם שמו של פרופסור ורר

נוף, שביצע השתלות של אשכנ־קופים

"YOU"

הבושם המדליק...

עכשיו גם בדיאודורנט וסבון יופי.

הסוכן בישראל בלמון בע"מ המפיצים חברת נורית בע"מ

בלוטו
עכשיו תוכל להגיע
למיליון,
עם קצת מזל לשניים

רק שישה x נכונים והכסף שלך.

בלוטו המזל בא לקראתך!

בכל יום ג' ההגרלה.

מפעל הפיס

בעיות ולבטים
בחי המין

מאת

ד"ר מרדכי זידמן

הוצאת רשפים

קבלת מודעות
לכל העיתונאים
במחירי המערכת

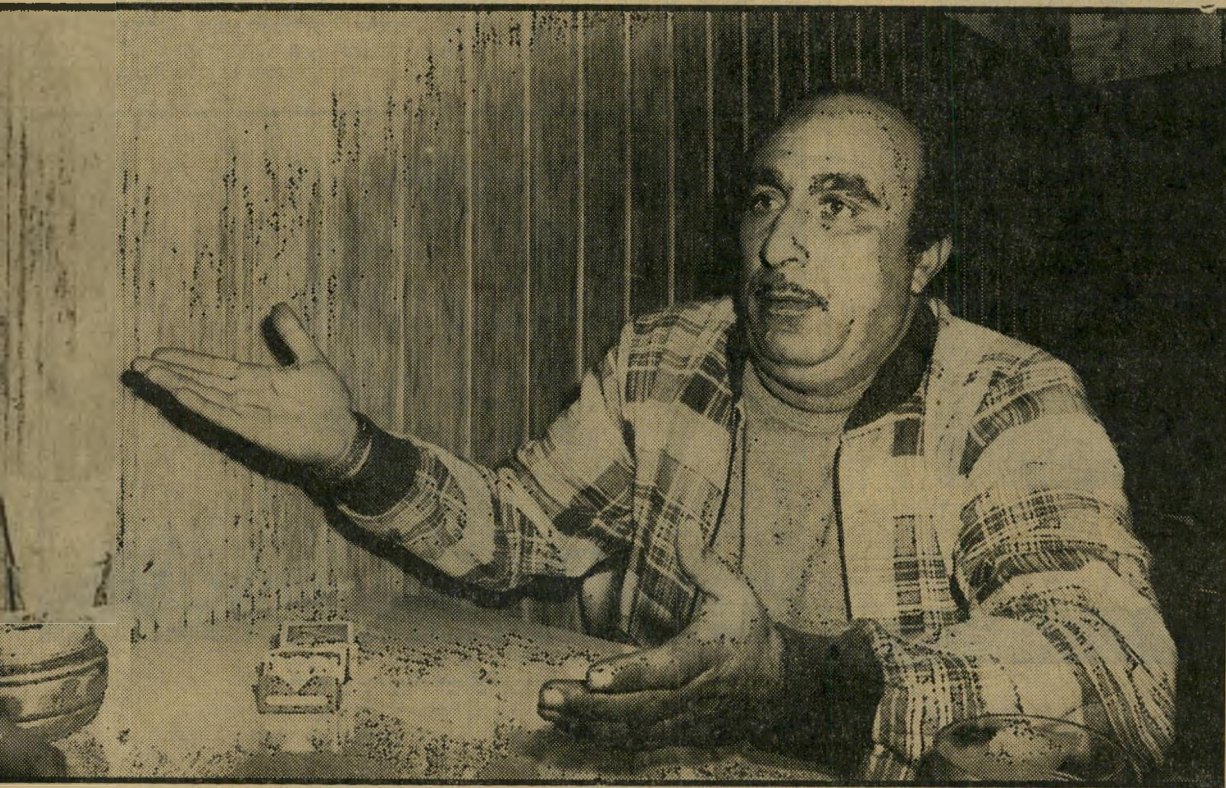

פירסום אידיאל

אבן גבירל 110 תל־אביב
(שינת אנטוקולסקי)
טלסון 227117, 227118

האשה הוכתה מכות-רצח והתלוננה במישטרה - המישטרה סגרה את התיק מחוסר הוכחות מספיקות

נהרג ממונית

האשה שהגיעה לתחנת המישטרה ב- חיספה לפני חצי שנה, היתה מגואלת בדם. על ראשה וידיה היו תחבושות ותחת עיניה השמאלית פנס כחול. "סיילתי ברחוב עם החבר שלי", סיפרה לחוקר המזעזע. "פתאום הופיע האיש שהיה בעלי היכה אותי מכות-רצח עם הג'ק של המכונית". תלונתה של האשה, חלימה אל-סלאם בת ה-50, עקרת-בית ערבית מחיפה, גר- שמה במחלק התלונות. אחרי כמה ימים קיבלה חלימה תשובה מהמישטרה, כי ל- אירה תלונתה אינה מהווה עבירה והמיש- טרה החליטה לסגור את התיק.

המינהג

מחייב

שני נתיים קורם-דכן החליטה להתחתן בפעם השנייה. בעלה הראשון, שמת לפני 12 שנה, השאיר אותה מטופלת בבת ובבן מאומץ. האלמנה עגולת-פנים נאל- צה להתמודד במשך השנים עם מצוקה קשה וצער גידול בנים. כשנישאה בתה ועזבה את הבית, נשארה חלימה בדיירת החדר הקטנה עם בנה המאומץ, שהגיע כבר לגיל ההתבגרות. הנער הירבה להש- תולל בבית, סרב לשמוע בקול אימו חסרת- האונים ואף היכה אותה. "לא רציתי ל- התחתן פעם שנייה", סיפרה חלימה כש- דמעות נוצצות בעיניה השחורות. "העובד הסוציאלי שטיפל בבני ייעץ לי להתחתן, כדי שיהיה גבר בבית, שיסרנס אותי ויגן עלי".

מישפחתו של הבעל המנוח הזכירה ל- חלימה את המינהג הערבי המחייב אשה במעמדה, כי תתחתן רק עם בן-המשפחה ולא עם זר. כמועמד בלעדי הוצע לה נהג מונית בן 40, משרפס, בשם יוסוף קורי- טאם, שהיה כבר נשוי ואב לתישעה ילדים.

כל הזמן, וכי כלל לא היכה את אשתו (השנייה). "היא נתקלה בעמוד", סיפרו העדים לחוקר, ויוסוף לא נעצר על-ידי המישטרה. המישטרה טענה כי אין עדים שיוכלו להעיד וסגרה את התיק.

הבעל יוסוף קורטאם, נהג מונית גברתו משרפס, חילק את זמנו בין שתי נשותיו. משהוזמן לתחנת חמיש- טרה מיהר להביא עימו שני עדים שטענו, כי היו איתו במשך

באחד הימים, לדיברי חלימה, בשבת בבוקר, כשטיילו השניים ברחוב והביטו בחלונות-הראווה, הגיחה לפתע מכוניתו של יוסוף מאחרי הפינה והוא יצא ממנה בפנים מאיימים והתחיל לצעוק עליה ו- לקלל אותה. השניים התחילו להימלט, אך יוסוף יצא מהמכונית, תפס את חלימה והיכה אותה בג'ק שהוציא ממכוניתו.

לביתו שיכור, ומשלא תותר לו להכנס, הקים צעקות ולבסוף נכנע ובילה את הלילה על המדרגות. חלימה התלוננה ב- מישטרה על הטרדות בן-יוגה וקיבלה צו מניעה, שאסר על יוסוף להכנס לביתה. באותו הזמן, כיוון שראתה עצמה חופשית מעול הנישואין, התחילה לצאת עם ידיד חדש והשניים אף עמדו להנשא.

"הם אמרו לי: 'או שתתחתני איתו או שלא תתחתני בכלל'". סיפרה חלימה. ל- דבריה, נערך טכס-הנישואין בביתה על- ידי שייך משכם, שכלל לא שמעה עליו, לפני-כן.

"מאוחר יותר בקשתי מיוסוף להראות לי את הכתובה, אבל הוא כל הזמן דחה אותי והמציא תירוצים. לא היתה לי שום הוכחה שאני באמת נשואה".

מכות

רצח

את כי אחת מנשותיו לא הסרידה כלל העובדה, כי הוא נשוי גם ל- שנייה. בהתחלה נהג יוסוף לחלק את זמנו ביניהן שווה בשווה. בהיותו נהג בקו שפרעס-חיפה ביקר יום אחד אצל זאת ו- ביום השני אצל האחרת. אחרי חודשים אחדים כימעט פסק לבקר את חלימה. "הוא עשה אותי כמו בית-מלון", טענה, "בא אלי פעם או פעמיים בשבוע, מתי שהיה לו נוח או כשרצה לשכב איתי. כשהיה רוצה לאכול היה מביא איתו אוכל. לי נתן כסף אולי שלוש פעמים במשך השנתיים שבהן היינו נשואים. את הילד שלחתי ללמוד בפנימיה. למעשה, הרגשתי שוב כאשה לא נשואה. אחר-כך חדל לבוא. היו חודשים שלמים שלא ראיתי אותו, ופית- אום היה בא. כאילו לבקר. לא ראיתי בו יותר את בעלי". אצל הערבים נהוג כי אם הגבר אינו מבקר את אשתו כמה חודשים הם נחשבים לא נשואים.

חלימה חדלה לפתוח לפני בעלה - לא בעלה את הדלת. שכן ברכה חסון, עקרת-בית בת 34 ממוצא עיראקי, היתה עדה למיקרים רבים שבהם חזר יוסוף

שלמול, ברכה חסון, סיפרה כי ראתה את האשה המוכה אחרי שחזרה מבית-החולים, והודעוה ממראה עיניה. "הייתי שומעת אותם רבים", סיפרה, "לפעמים הוא היה חוזר הביתה מתנדנד כמו שיכור, וישן בחוץ על המדרגות".

השכנה

בן האה עפ"י נחילה, הדומה במראהו לסרפיק, ה- מוכר מן המסך הקטן, נחלץ לעזרת דודתו.

אמרה גואש ושלחה למישרה מיכתב בי גנות הטיפול בתלונתה. "לא הבנתי איך הם משחררים אותו אחרי שהיכה אותי מכות-רצח" סיפרה בקול רוטט, "ואחרי כל ההתעללויות וההשפלות שספגתי ממנו, נותנים לי ללכת חופשי".

שכניה של חלימה, שהיו עדים למאורע חששו מפני יוסוף וביכרו שלא לבוא לי העיר. תיק החקירה נסגר, איפוא, סופית. יוסוף נשאר חופשי וחלימה חזרה לביתה, כשהיא ממורמרת: "לא יתכן שאשה תוכה בהפקרות ברחוב" אמרה לידידה, "ולאף אחד לא יהיה איכפת".

עדות

בצל הפחד

דובר מישרת חיפה, מפקח בני פרידמן, מסר כי לפי חומר הראיות, שהובא אל המישרה הוחלט על סגירת התיק. "חלימה לא הביאה כל עדים שיכלו לספר, כי יוסוף היכה אותה, אבל לעומת זאת, הוא הביא שני עדים שטענו, כי כלל לא נגע בה." מפקח פרידמן ציין, כי חלימה קיבלה מיכתב התנצלות על שתלונתה

בנעוריה כך נראתה חלימה לפני שהתאלמנה (למעלה), ר' כך היא נראית היום אחרי כל התלאות.

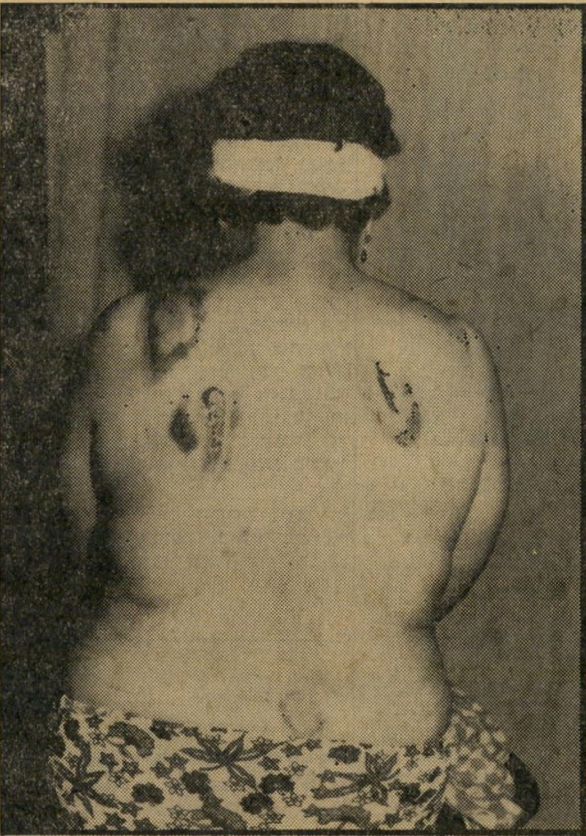
לא התקבלה, כבר באותו יום השבת שבו נפגעה. חצי שנה הסתובבה חלימה בין שכניה והתחננה בפניהם שיבואו להעיד. השכנים, שתיארו את יוסוף כאדם אלים וחסר מעצורים, פחדו להענות לבקשה. רק לפני שבועיים נענו שני שכנות להפצרותיה ור' באו לתחנת-המישרה, כשהן רועדות מ' פחד. שם סיפרו השתיים, כי אכן ראו את יוסוף מכה את אשתו באכזריות. שתיהן ציינו בעדותן, כי הן חוששות ממנו וכי הן עלולות לבטל את עדותן, בשל כך. לאור ההתפתחות החדשה, החליטה ר' מישרה לפתוח בשנית את התיק. ובינתיים ממשיך יוסוף להעביר את זמנו בנסיעות בין חיפה ושרפסם.

למעלה, היא מציגה לראווה את ידיה שבעזרתן ניסתה, לדבריה, למנוע מבעלה להכותה. בשתי התמונות שלמטה, היא נראית אחרי שספגה את המכות, לשענתה, מיוסף קורטאס, בעלה.

שנתיים לא ידעה חלימה, אם היא באמת נשואה לבעלה השני או לא. הוא מיעט לבקרה והעדיף עליה את אשתו האחרת. בתמונה

האשה המוכה

שלושה חודשים להחליט, אם אנחנו רוצים להיות נשואים או לא. היא המשיכה להגיש תלונות. סיפרה במישרה ששלחתי שליחים אליה, שיגידו לה לא לצאת עם בחורים אחרים. אני יודע שהיו אצלה קרובים שלי, אבל הם באו, כי לא ידעו שכבר לא גרתי אצלה. ביום המישרה עברתי ברחוב וראיתי אותה. עצרתי את המכונית, כדי לדבר איתה ור' היא התחילה לברוח. כשיצאתי והתחלתי לקרוא לה, היא נתקלה בעמוד ונפצעה. לא ניגשתי לעזור לה, כי היא התחילה לצעוק ואז באו אנשים ולקחו אותה לבית-חולים. יותר אני לא יודע משום דבר." מששאלה חלימה, אם היו עדים שראו את יוסוף מכה אותה, השיבה בשלילה: "כשהוא היכה אותי הסתרתי את הראש בין הידיים, כדי שלא יכה אותי שוב בפנים. אחר-כך הייתי מעולפת ולא הר-גשתי בשום דבר. אני לא זוכרת אפילו מי הוציא ממנו את הג'ק". מחוסר עדויות מצידה של חלימה, הח-ליטה המישרה לסגור את התיק והציעה לחלימה להגיש קובלנה פרטית. חלימה לא

רק ביום הראשון התאפשר לחלימה ל-הגיש את תלונתה, אך אז היה כבר מאוחר באמת. משנתבקש להתייצב בתחנת המי-שרה, הביא עימו יוסוף שני עדים שסיפרו, כי היו איתו כל הזמן וכי לא היכה אותה. לדיברי יוסוף, הוא עשה לחלימה טובה כשהתחתן איתה. "היא לא אשה צעירה", סיפר נהג המוניית הגברתן בעל העיניים הערמוניות. "חלימה היא בחורה טובה, שקטה ונחמדה ואנחנו, יעני, המישפחה, לא יכולנו לזרוק אותה סתם, או הצעתי לה שנתחתן".

"ניסיתי להפסיק אותו". סיפרה חלימה בכאב. "הוא היכה אותי בגב, בבטן ובראש, בכל מקום שיכול. הייתי כבר מטושטשת לגמרי ורק הרגשתי שאנשים מדברים איתו וגוררים אותי הצידה". כשהתעוררה חלימה, מצאה את עצמה בבית-החולים. אחרי שקיבלה עזרה רפ-שונה ושוחררה, הלכה מיד לצלם, ש-הנציח את החבלות המכוערות בגופה. עוד באותו היום ניגשו חלימה וכן אחיה עפיף נחולה לתחנת המישרה וביקשו להגיש תביעה.

המישרה חוקרת

כשכאנו לתחנה, אמר לנו השוטר "שאינ קבלתי-הקל בשבת." סיפר בכעס עפיף שחור-הזקן. "פיתאום נזכרתי שהשוטר, שאני מדבר איתו, הוא אותו השוטר שאחרי המכות, דיבר עם יוסוף ברחוב. הוא לא עצר את יוסוף, כי אמר שמאוחר מדי".

נאמר של נייר

כתב „על המישמר“ לענייני יצחק בעווסי-זינגר *

תורת מילטון פרידמן בעברית * השיר שמשה דיין

השמיט מסיפרו * אוריאל אופק כובש את אנטבה

הראשונים של מדינת ישראל, נוקטים את עקרונות מדיניות הכלכלית, הרי שלמעלה ממחצית תושבי ישראל, היו מתגוררים עד עצם היום הזה במעברות ומתים מרעב.

רעות נוספות, שאותן מטיה מילטון פרידמן בכלכלת המדינה, עוסקות בחוקים סוציאליים לקביעת שכר-מינימום, ביטוח לגיל זיקנה וביטוח שארים — שאותם הוא שולל בשם החופש. יחד עם זאת מן הראוי שכל אזרחי מדינת ישראל יקראו את סיפרו זה של מילטון פרידמן וידלו מתוך עמודיו רצופי הדלילות והשטחיות האידאולוגית את תמונת-המצב הכלכלית, שאותה הוא חותר, בסיועו של שימחה ארליך, להנחיל לנו.

עם מנוול

פנטסיה 2000

בימים אלה ראה אור לראשונה בעיברית, כתביעת חדש ויוצא דופן תחת הכותרת פנטסיה 2000. כתביעת (ירחון) ראשון העוסק רובו ככולו בנאמר הסיפורות המכונה מדע בדיוני. הופעתו של ירחון זה היא תוצאה של מאמץ מרוכז מצידם של כמה מו"לים שהפכו במשך השנים האחרונות, את סיפורות המדע-בדיוני, סיפורות ערכית בחברה הישראלית. עורכו של פנטסיה 2000 אלי טנא (25), יליד פתח-תיקוה, בוגר תיכון חדש בתל-אביב ותלמיד אוניברסיטת תל-אביב, סיפר על עולם המדע-הבדיוני שלו, שהביא אותו להוצאת כתבי-העת, שאינו נופל בצור

מישנתו גזורה מאידאולוגיות ליברליות לכאורה, ובכלת משכנעות באופן הצגתן, שאותן הוא משתית על תופעות שליליות משולי החברה האמריקאית. סיגנון הספר ומטרות התפלמסותו שופעים „כאריזמה“ לשונית דלילה, חסרת כסוי ממש, העיטופה דמה-אינטלקטואליזם אמריקאי דרוי. מי. הספר רצוף פלגיאטים אידאולוגיים, ביניהם גם אחד מקארל מארכס, שנוא-נפשו של מילטון פרידמן, בעניין ההכנה הכלכלית של הספר רובינזון קרוזו... או בניסוחים של עיתונות צהובה ולא

פרופסור מילטון פרידמן
שיא עולמי

ויכות ענייני לשמו, בנוסח: „אם נציין רק מעט מן השמות שהתפרסמו כאחר-נה, אי-עליו איזה פרידמן אנגלס...“ הדבר האחד שאי אפשר שלא להבינו, בתורתו של מילטון פרידמן, היא ההשקפה היסודית, שמוטב היה, אם המדינה לא היתה מתערבת בבעיות הכלכליות והסיעודיות של נתיניה, תוך כדי האלתו של ממון הפרט (הנעשה בשמה ובסיועה של המדינה — ד.ע.) ובטיול כל סמכויותיה הכלכליות של המדינה. על-מנת להשליך מתורתו של מילטון פרידמן על המציאות-הישראלית, במונחים שווים לכל נפש, יש להבהיר, שאם היו שרי-האוצר

* מילטון פרידמן, „קפיטליזם וחופש“ עיברית: מזל כהן, אוניברסיטה פתוחה + ספריה עיונית בעריכת אריה מור ויהודה מלצר, בהוצאת „אדם“, ירושלים, 181 עמודים (כריכה קשה). ** מן הראוי לצטט מספרו של הכלכלן ג'ון קנת גלברית „חברת השפע“, מעיר בסארקזם על קביעות של רעיונותיו הכלכליים של פרידמן בארצו ארה״ב: „מטי פיס של תחית-השוק, כפרופסורים מילטון פרידמן וג'ורג' סטיגלר מאוניברסיטת שיקגו, לא נתקבלו ברצינות כשדובר בעניינים מעשיים. תורת הצריכה לימוד, אך לא שימשה כנושא אמונה, ואפילו בתקופת מימשלו של אייזנהאואר נמנעו אלה שהופקדו על משימות ממשיות מלשאול בעצתם...“

*** השקפה אותה אימץ פרידמן, לא פחות ולא יותר מאשר מקארל מארכס, שכתב „קאפיטאל“: „כיוון שהכלכלה הימדינית מאוהבת ברובינזון-קרוזו, נבקר איפוא תחילה אצל רובינזון על אי...“ ובמשך מפרט מארכס את תורת דניאל דיפו לכתיבת „הקאפיטאל“.

של עיתונו, מוסיף זמיר ומספר: „בסוף הארוחה רצתי לדווח ל״על המישמר“, לכן לא שמעתי את הנאומים, מלבד של אבי — שפורסם, מכך יצאנו למדים, שקוראי ימון זה, דווחו אך ורק על נאומו של חתן הפרס בסיפורות. בהמשך חוגג הכבוד האבוד של ישראל זמיר, והוא מתאר את פגישת אביו במלך שוודיה: „אבי מציץ במלך הצעיר, במלכה הזוהרת ואינו יכול לבלוא את התפעמותו: 'זה בליכד יפה, אפילו יותר מאשר בטרטים... אבי מציץ אותי, אני קד קדנות' (אולי המש מעלות) ושקט משתרר... המלך: „אגב, שמעתי שאתה ובנך לא ראתם זה את זה עשרים שנה. אני: כן, אך זה היה מזמן... המלך: נדמה לי שכתבת על זה משהו. אני: כן. הופיע ספר 'המפתח' ובו שני הסיפורים שלנו על אותה פגישה. (בקטע זה שבכתבתו, קורא זמיר לאביו בשווייט-זינגר בשם התואר: 'הסופר') הסופר: יותר לא אתן לו, לבני, להשיב בסיפור על סיפור משלי...“

בהמשך כתבתו של ישראל זמיר הוא מצליח לעבור גילגול, ולהתבונן בטכס, בכל המתרחש לנגד עיניו מסביב, בסיג'ון העיירה היהודית במיזרח-אירופה, היעירה שנחרבה, שאביו מנסה להחיותה בכל מחיר. הוא כותב: „ומחר יהיה עליו לגשת למשרדי קריינבל, כדי לקבל את הצ'ק...“ והלאה, הכיבודים המומ'טרים על אביו, רסיסים מהם פוגעים בבן הכתב, והוא מדגיש: „אישת שרי-החוק כאה במריצה וחושפת אותי (שר החוק) ממני והוא — בתנועת ידיים נואשת של מייכולי-לעמוד-בפני-נשיים, נפוג מן הימקרה (עם בנו של בשווייט-זינגר) באלגאנטיות ומותר אותי עם כמה סימני שאלה גדולים...“

אלא שישראל זמיר, הבן-העיתונאי ה' מדווח על אביו הסופר, מותר גם את קוראיו עם כמה סימני-שאלה גדולים, ש' הגדול שבהם הוא: אבות אכלו כבוד, ושיני בנים תקהינה...

כלכלה

פרידמניאק

פרופ' מילטון פרידמן הוא בבחינת האורים והתומים של שרי-האוצר הישראלי, שימחה ארליך, ואת סימניו של פרידמן בכלכלה הישראלית אפשר לראות בבירור, מדי חודש בחודש במדד-יוקרה-מיחיה המתפרסם על-ידי הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה. המדד מעיד על כך, שבמשך שנה וחצי הישילטונו של ארליך, הצליחה הכלכלה הישראלית להגיע לכמה הישגים אינפלציוניים, שהם שיא-עולמי, בו מתחלקת ישראל עם עוד שתי דמוקרטיות מערביות דגולות, ש' שאבו השראתן הכלכלית ממישנתו של מילטון פרידמן: צילה וארגנטינה. עד לחודש האחרון, היתה מישנתו הכלכלית של פרופ' מילטון פרידמן, נע' למ' לישראלי הממוצע. החודש ראה-אור בתירגום לעברית, ספרו קפיטליזם וחופש, ספר שיש בכוחו להאיר ולהעיד על עוד כמה מתמורות ההשקפה הפרידמנית המצפות לחברה הישראלית, בעזרת שליחו המקומי שימחה ארליך... השקפת עולמו הכלכלית של מילטון פרידמן, מקבילה להשקפת העולם החברתית של הקן-קלאס-קלאן האמריקאי.

* המילה העיברית „המחאה“ אינה ידועה מן הסתם לזמיר.

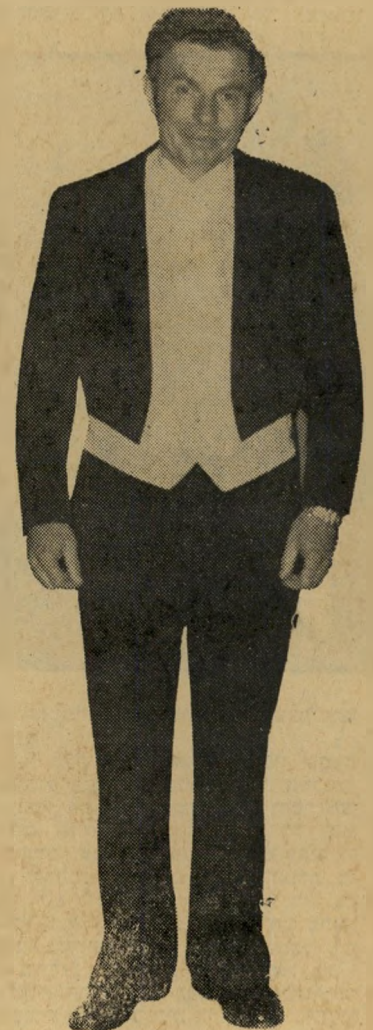
אתיקה

אבות אכלו...

כאשר זכה גדול סופרי העברית, ש"י עגנון, בפרס-נובל, לא מלאו עמודי העיתונות העברית ואקראי הטלוויזיה היתה דית בשיחיה בנו חמדת, המתאר את התנהגות אביו בטכס קבלת הפרס, ושאר עיסקי כבוד וממון הכרוכים בכך. בשבוע שעבר נתבשרו קוראי „על המישמר“ מן בכתבה מאת כתב-הימון לענייני בשווייט-זינגר, ישראל זמיר, בנו העברי של מחבר סיפרי האידיש וחתן פרס-נובל לשנה זו, על קורותיו בינות לקירות האקדמיה השוודית. בכתבה מספר ישראל זמיר על הפראק, שאותו טרח לל' בוש בטקס: „קיבוצניק ב'פראק" ושאר גינוני מלכות שדבקו בו, בשל קשר הדם הרופף בינו לאביו הסופר.

כמה מהערותיו של זמיר בכתבה האמור'רה נשמעו מעבר לאתיקה העיתונאית והסיפורות כאחת, ניסוחים כמו: „לאבי הצמידו את אחותי-המלך, קרטיטינה הנח' שבת לפיקחת שבמישפת המלוכה, והוא כנראה ממסיר עליה בדיחות אידישיות. כי היא כל הזמן צוחקת, אך מתאמצת בכל כוחה לשמור על מבע מלכות...“

למרות הפראק המהודר שלו, ולבטחי בין יעודו כבן לאביו המצליח, וככתב

ישראל זמיר
שיני בנים תקהינה

אלי טנא
אופקים חדשים

רתו ובאיכותו, מכתבי-עת דומים במערב: החיידק של סיפורות מדע-בדיוני תפס אותי בגיל מאוחר יחסית, קודם גיוסי לצבא גיליתי את '1984' של ג'ורג' אורו'ול. הספר הזה נראה לי שונה ומזוהר. הוא היה במתכונת הספרים והסיפורות שלימדו אותי בכתיבה-הספר. קראתי שלושה פעמים את הספר על-מנת להבין כמה מדובר. במכתב לאחר, נראה לי כיום,

גולדיץ

כמה דקות קודם הופעתו המרשימה בתוכנית הטלוויזיה עלי כותרת, אמר הסר **פר עמוס עוז**, כאשר נתבקש להגדיר את ראשיהממשלה המנוחה, גב' גולדיץ **מאיר**: "היא היתה שימחה דינאית של דור הנפילים!". בכינוס מועצת חברי המועצה לתרבות ולאמנות החדשה, ש- נערך בבניין וולר, ירושלים, העביר את זמנו הצייר וחבר-המועצה, **אברהם אור** פק ברישום דיוקנותיהם של שריהחינוך והתרבות **זבולון המר**, ומנהלת המור- צעה **לאה פורת**. כמה מישפטים שגיב- חרו למועצה הנ"ל, הציגו בפני השר ופקיר- דתו כמה שאלות, שהעמידו בספק את הבסיס המישפטי של המועצה. בתגובה לשאלותיהם הבהירה הגברת פורת, שהי עניינים במועצה ימשיכו להתנהל כפי שהם התנהלו עד כה. ● שלושה מיליון ל"י ישראליות שאותן העניק המיליונר **משולם ריקהיים** למוזיאון תל-אביב.

מרק שפם
משכורות לעובדים

לא יוצאו על רכישת תמונות, או עיסוק אמנותי כלשהו. לדיברי מנכ"ל המוזיאון, יוקדש הסכום כולו על "משכורות לעוב- דים ועל כל אותה מערכת של אחזקת בית...". האלמוני מאוניברסיטת תל- אביב, שלח מיכתב אנונימי, בגנותם של פרופ' **בנימין הרוזנבסקי** וד"ר **מנחם פרי**, עורך ס.קריאה, מתבקש להת- קשר לעורך מדור זה. ● על צמד מאמריה של ד"ר **מרגריטה פזי** שראו אור במר- ספי הסיפרות של הארץ ועל המישמר במלאת 10 שנים לפטירתו של עורך כתבי **פרנץ קפקא**, האינטלקטואל הפרגאי **מאכס ברוך**, הגיב איש תיאטרון תל- אביב, שביקש מידידו לקרוא את הנוסח, שבו פתח **עמוס קינן**, את גירסתו שלו להחיל האמין שוויק **לירוסלאב האשק** (הנוסח המיושן של מחזה זה, הוא של מאכס ברוך): "נערה יפה מטיילת ברחוב לבדה, איש צעיר מנסה לצוד אותה. צעיר חולמני עובר ברחוב. גבר אחר מעבב אותו: לאדיסלאב: שלום אדון קפקא! גמרת כבר את 'המישפט'? קפקא: כן. גמרת ומסרתי אותו למאכס...". בין הספרים אותם יסקור בעתיד הקרוב, עור- כו של מוסף הסיפרות של "הארץ" **ורם ברוזנבסקי**, ששב מטיוול בלונדון מצויים בין השאר: סיפור של **לכונזיס**, "פר- שנות העצמית של קוואפס" וסיפור של **פול שארד**, "פיצצה של וון" — מחקרים בנאי-הגנים" ושני כרכי המ- סות של המשורר **ז.ה. אורן**. מידע נוסף, שהרשים את מר ברוזנבסקי בלונדון, היה הבמאי הפולני **בורובצ'אק**, שעליו כתב: "ייצג טיפוס המרשים אותי תמיד עמו- קות: דק ובעל תווים אציליים (בשקט) ראינו שהוא גבוה וצולע קלות הוא התי- פוס המושלם של הפולני המערבי — מסוג אלה שהם האירופאים האחרונים מייצגים אחרונים של אירופה אריסטוק- רטית, מהודרת ומפנקת, שתקופת התמי- נים שלנו משמידה כמוהם בשינוא פרו- עה...".

חיבר בהיותו בכיתה ה"א. בבית-הספר של נהלל, בשנת תרפ"ה, שיר שראה אור ב- ספר נהלל ובו מציג המחבר את דיוקנו של המנהיג אחרי תבוסה, פתורו לתבוסה הנ"ל. הטראגי הוא, שכן הסתם, הסיבה שהביאה את דיין להשמיט שיר זה מסיפ- רו, ומהשתקפות התנ"ך בעיניו, נעוצה בעובדה, שכאשר הגיע דיין בסיגנת חייו, לתבוסה שאינה נופלת מתבוסתו של המלך שאול (1973) הוא לא אימץ את הפיתרון השאולי (ראה: אנתולוגיה ישראלית):

תולעי תרבות

פושט העורות

ד"ר אוריאל אופק עסק שנים רבות במחקרים עיוניים על סיפורת-הילדים, ו- מלבד כמה סיפוריילדים בינוניים למדי שחיבר במשך שנים רבות, שמו לא הוערך מעולם כסופר הראוי להתייחסות כלשהי מעבר למישורי הבינוניות של סיפורת זו. אלא שכישורים אלה בלבד, עמדו לו לד"ר אופק כדי שיזכה השנה במענק היצירה מטעם ראשיהממשלה.

בימים אלה ראה אור ספר, המעיד כאלף עדים על איכותו של ד"ר אופק החוקר כסופר לילדים. הספר הפשיטה הגדולה שלי היא אנדרטה להשחתת מוחות הנר- ער, ולספר שמדורו הספרותי, יכול להיות אדירוק אחד: מדור פשיטת העורות של הסיפורת הישראלית. במילים אחרות: ה- ספר האמור הוא כמו צל-צילו של פלגיאט לסיפורי חסמבה מאת **יגאל מוסקטוב**, שמראשית לא נמנו על העילית שבסיפורת הילדים העברית. סיפרו הנ"ל של אוריאל אופק, הוא ניסיון להיבנות בנייה סיפר- תית על סמך אסונותיהם של אחרים, מעין ספר-מלחמה בכריכה קשה לילדים רכים. הספר עוסק בילדים, שעוסקים הוא במעין פועולת אנטבה, תוך הטפה, בינות לשורות, למיליטריזם, ולפולחן צבאיות לאומי, ש- אינם מעשה חינוכי להתגדר בו בסיפורת הילדים.

גם גוף הסיפור עצמו, נקרא כחזרה, על כמה סיפרי אנטבה זולים, שראו אור במדור סיפורת הילדים בשנתיים האחרונ-

ד"ר אוריאל אופק
אנדרטה להשחתת מוחות

נות. בסיפרו זה מעיד ד"ר אוריאל אופק, שלא כל ד"ר לסיפורת ילדים הוא גם סופר לילדים, כפי שלא כל ד"ר לסיפורת למבוגרים יש בכוחו לכתוב ספר למבוג- רים.

ליסיום: החולצות המודפסות שהופצו בארץ אחרי פעולת אנטבה מרשימות עש- רת מוגנים מנסיונו הסיפורי והכושל הזה של ד"ר אופק. ובליבו של כותב שורות אלה מקננת התחושה, שכתביהדי של ספר זה, הוא תחרות להענקת מענק היצירה של ראשיהממשלה לאופק. שניהם פשוט יאים זה לזה.

• אוריאל אופק, הפשיטה הגדולה שלי, הוצאת זמורה ביתן מודן, 149 עמודי- דים (כריכה קשה).

על קשר שוטף עם הקורא. ירתון היא מיסגרת מגוונת יותר. לא רק סיפורים, אלא גם מידע שוטף על מדע, ועל מדע כידיוני, מידע פופולארי יותר. במילים אחרות, הצגה מרתקת יותר של הנושא, הצגה שתמשיך ותעודד את הגל שבו התחילו המו"לים בשנתיים האחרונות לק- רב את הנושא הסיפורי הזה, עבור הקר- רא הישראלי.

החוויה הישראלית

איך נפל גיבורים

משה דיין, סופר ומחברם של כמה רבימכר שתורגמו לכמה לשונות (יומן מערכת טני, אבני דרך) פורסם בחודש שעבר ספר חדש שרייעד, תחת הכותרת לחיות עם התנ"ך.

משה דיין
הפתרון השאולי

אנתולוגיה ישראלית

מות שאול

מאת משה דיין:

כבר נטו צללי ערב ושאל עמד נשען על החרב, הוא עמד על הר ארצו. הוא עמד ליד פיגרי עמו, ומרחוק נראו המורים, ומרחוק, נראו האויבים. הוא ידע כי יפול בידי האויבים. הוא ידע כי יסבול עינויים. הוא ידע כי לבור ישלכוהו. הוא ידע כי לתופת יכניסוהו. ובעיקר הוא ידע כי יחולל כבוד עמו. והוא ידע גם כי יחולל כבוד ארצו. ולכן על חרבו נפל. וישכב בשדה חלל. — — — תרפ"ה, כיתה ה"א

סיפרו החדש של משה דיין, הוא ניסיון אישי של מחברו להבין את המציאות, תוך כדי הסתמכות על סיפורי התנ"ך. דיין מתאמץ למלא תיאורים תנ"כיים אור- טוביוגרפיים. את המלבנים שהמו"ל הותיר לו בספר, בינות לתצלומים המרהיבים, שצולמו בידי האמנית הבריטית **ג'מל'ה לוי**, שאיכותם ואמינותם הן מעל ומעבר לאיכות המלל והציטוטים שמר דיין שיר- בט ביניהם.

בדומה לסופרים רבים, המתמסרים לעת ויקנה לחיבור אוטוביוגרפיות, תוך ניסיון לפיות את חייהם, כן נוהג גם משה דיין, תוך שהוא משמיט מסיפרו זה, שיר שאותו

• משה דיין, "לחיות עם התנ"ך", הר- צאת עידנים, 298 עמודים בלוויית תצלומי- מים (מתכונת אלבונית בכריכה קשה).

שפרט לסיפור-העלילה של '1984' שהוא בשלעצמו מרתק, ישנו שם ממד נוסף, בעל משמעויות חברתיות. הספר הזה יצר אצלי נורמה חדשה, שהיקשתה עלי אחר- כך את הקריאה בספרים. במילים אחרות: היתה לי תקופת-יושב בקריאת ספרי מודע-בידיוני. מן הראוי להעיר, שאחד מ- מרכיבי היושב הזה, היה יובש אובייק- טיווי, וזאת מאחר שלא פורסמו בעברית ספרים שפאלה, יובש שנבע משמורות של מו"לים, שידעו כנראה על שמורות הקור- אים.

• אחרי מילחמת יום-הכיפורים גיליתי את ספריו של איזק אסימוב, שהתחילו לתרגם אותם לעברית. ספרים כ,אנוכי, הרובוט", "בארץ-הרובוטים", "מחר כפול תשע", התגובה המידית שספרים אלה עוררו בי, היתה להתחיל לחפש ספרים נוספים של מודע-בידיוני גם באנגלית, ה- תגובה השנייה היתה, ראשיתה של ה- תקרנות בבעיות מדעיות. איזק אסימוב אינו סופר גדול מן הבחינה הסיפורתית — ומעליו הם ספריו הוא בעצם היותם קריאים. הוא מדבר בהם על מונחים שכי- ניים כמו על-הלל אי נרשאים של האמת הזמן במהירויות הקרובות למהירות-האור. אסימוב היה טוב בתור חניכה, ופתיה בכניסה שלי לנרצא זה. אחריו המשכתי בקריאה, וגיליתי, שהתחום הסיפורי הזה הרבה יותר רחב. גיליתי בהדרגה, שהחל היות-רחוק בספרות המודע-הבידיוני, זו הסיפורת שאינה עוסקת כלל בתחומים ה- טכניים. ספר כמו "קץ הילדות" של ארתור ס. קלארק, הוא ספר שביסודו, עקרונות חישוביים ומחשבתיים, וניסיון סיפורתי לסכל בבעיות הסיבה לקיומו של המור- האנושי, כאשר רק הכלים הסיפורתיים מוכנסים על האמצעים הטכניים ומדע- בידיוניים, המחוברים מיסגרת לסיפור עצמו. ספר אחר, "עיר" של קליפורד סימאק, הוא לבד מהעובדה שהוא ספר מרתק, הוא ספר העוסק עיסוק נוקב בבעיות חבר- תיות של תקופתנו, ושוב בכלים של מדע- בידיוני, המעניקים לספר ממד של צבע ועניין שקשה לראותם מרגלים באמצעים סיפורתיים אחרים. ספר נוסף ומעולה, הוא, "פני מועדות לכוכבים" מאת אלפרד הכסטר, ספר המלמד אותנו מה קורה, כא- שר כותבים ספר הרפתקאות בסיגנון ה- מדע-הבידיוני, ספר שתוצאתו, היא הע- מדה בצל של הסיפורת הכלשית המקור- בלת.

• אם לשוב לאיזק אסימוב, הרי ש- פורסם הטריולוגיה שלו, "המוסד" בעיב- רית, הוא יסוד איתן להמשכיות שנוצרה עכשיו בעברית בנושא סיפורי זה. "ה- מוסד" מהווה ניסיון לתאר את תולדות האנושות באמצעים סיפורתיים של מדע- בידיוני. כל יחידה בטריולוגיה הזאת, מת- ארת שלב בתולדות-האנושות, ולא תמיד כהתאם לסדר-הכרונולוגי, כמקובל. כל יחידה בטריולוגיה הזאת, מתארת שלב בתולדות-האנושות, ולא תמיד כהתאם לסדר-הכרונולוגי, כמקובל. שלב אחד ל- דגמה הוא השילפון באמצעות הדת, כא- שר הדת היא אצל אסימוב, דת-המודע, אי דת האמצעים הטכניים. שלב נוסף: העידן שבו נשלטת הגלסיה כירי הסר- חרים. והרי למדני בשיעורי ההיסטוריה בכית-הספר שהאנושות עברה בעבר תקי- פות זהות. ספר נוסף שתפס לו אחיזה כאחרונה בארץ, הוא, "חולית" מאת פרנק הרברט, שבמהלכו נוצרת מעין הגדה (סאנה) של עולם השונה במהלכו ותיפ- קודיו במהלכי האנושות עד כה. אימוב, שה ושמ ישנם בספר סמנים כרי השלי- כה, אלא שהעיקרון המנחה את "חולית" מוצי בתיאור עולם, המתפקד כהתאם ל- מערכת ערכים מיוחדת במינה, כמו הא- להת המיו, או בנייתמותה עצמהם בני- לתפקד ולפעול כמחשבים.

• בעיקבות הגאות העצומה של פיר- סומים בואגר הסיפורתי של המודע-הביד- יוני בשנתיים האחרונות, בתרגומם לעב- רית, הרגשתי, ביחד עם כמה חברים, שסיפרות זו זקוקה גם לכתיבת, שיעור כפיתוח האופקים החדשים שניפתחו בפני האות העיבודית. אז, במילים אחרות, נוצר צורך בהוצאת ירחון בנושא זה. כאשר ברוך, שהחברל בין ירחון זה, לבין ספר, הוא בכך שפורמאט העיתון הוא מאדיום חם יותר מאשר הספר, מאדיום השומר

• ספריו של איזק אסימוב ראו אור בעברית בהוצאת "מסדה".
• שני הספרים הנ"ל ראו אור בסידרת המדע הבידיוני של הוצאת עם עובד.

רחל מרחלת על כל העולם

סיפור על שתי ארצות

בזמן האחרון מגיעים אלי הרבה סיפורי רכילות מעבר לים. כאילו פה בארץ נגמרו הסיפורים הטובים. ואולי רוב הישראלים הראויים שנכתוב עליהם במדור הזה מבי לים וחיים בחו"ל. בסוף, תראה, אני אחיה האחרונה שתכבה את האור.

בקיצור, גם סיפורי זה נוגע לזוג שחי שנים אחדות בבירת צרפת: האמרגן **חיים סכן** ואשתו **מיקה**.

או אצל שני אלה הגיעו, כנראה, מים עד נפש, ומחברה קרובה שמעתי שבימים אלה חזרה מיקה ארצה, נמצאת בשלבים של חיפוש דירה ואוטו, ונראה שהיא מתכוונת להשתקע כאן בשיא הרצינות. ומה בנוגע לבעלה, חיים? הוא נשאר

זה **דני סנדרסון** כישרוני כולם יודעים. אבל מה שלא כולכם יודעים זה שהוא מצחיקן אמיתי, העושה טוב על הלב לכולם. וזה עוד לא הכל.

לצידו בחיים נמצאת אשתו, **נעמי**, דיילת **ארקיע** לשעבר, שגם היא מצחיקת קנית לא-מבוטלת. וכששני אלה נמצאים במצבירוח ערב עם חברים, או החברים לא שוכחים כל-כך מהר איך כאבה להם הבטן מלצחוק בלי הפסק.

או מה הרכילות על הזוג הטרי הזה? לא חס וחלילה משהו המזין שמים וארץ. פשוט נעמי, שעזבה את ארקיע ועמדה ללמוד טלוויזיה, לא עושה זאת עדיין. אבל לעומת זאת היא התחילה לעבוד כמזכירה בפירסום, ונראית כנהנית מה עניין ואפילו מצליחה לא רע.

אגב, שני האוהבים הצעירים הללו שכרו וילה בסביון, וגרים שם להנאתם, וגם חבי ריהם נהנים.

המצחיקנים

דני ונעמי סנדרסון
עד וילה בסביון

הפיל השחור

נעמן שקולניק הוא נחמד אמיתי. חי אהוב ואהוד על כל מקורביו, ידידיו ור חבריו. כמו שקוראים לו כולם, נקרא לו גם אנחנו "איש הטוטו".

לפני כשנה ידעתי לספר לכם על רומן שהוא מנהל עם גרמניה בלונדית קטנה בשם **איווי**. ואז כולם אמרו שלא יעברו ימים רבים והשניים יעמדו תחת החופה, כי אחרי כל-כך הרבה שנים של אלמנות הגיע זמנו של הנחמד להתיישב.

אבל כמה שעקבתי אחרי שני אלה, המבלים מדי שבועיים באילת, ויקאנד של נופש, בכל מקומות הבידור, לא שמעתי או ראיתי שנעמן עוזב את הווילה שלו בהרצליה-פיתוח לטובת דירת-הפנטהאוז של איווי בתל-אביב, או להיפך. כל אחד מהם מסודר מבחינה כלכלית, הלוואי על כולנו, ונראה מאורגן ונהנה ממצב הדברים כמות שהם.

אבל מה, מחברה קרובה של בני-הזוג שמעתי שהשניים רצו בכל-זאת לבוא ב-ברית-הנישואין בחודש אוקטובר. והנה נוצרה מחלוקת רצינית. אותו תתול שחור בגודל פיל הגיע, ריב וברוגז פרצו בין השניים. אבל הם שני אנשים מבוגרים וחכמים, וכיום שוב אפשר לראותם יחדיו. אלא שבענייני רבנות הם כבר לא מדברים.

אדוננו היווני

סיפור שכזה לא קורה לכל אחת, ולא לכל שתיים, ולא לכל שלוש, וכן הלאה. צריכים להיות מוכשרים ופופולריים כמו **חנה לסלאו** כדי לזכות במתנות שמיי מיות שכאלה.

וסיפור שהיה, החל בעצם לפני כמה חודשים, בקיץ של השנה, כשחנה ביקרה לצרכי חופשה ביוון ובאיים, שם הכירה, כידוע, את **יורגוס ארנוני**, יווני יפה, שחרחר והתין. השניים הכירו זה את זה כשירגוס סיפר וסידר את שעותיה של השחקנית הישראלית, וכך ממש, מתחת לידיו, החל הרומן.

חנה לסלאו
עד סביב העולם

תודה. אין

צורך בכרטיס

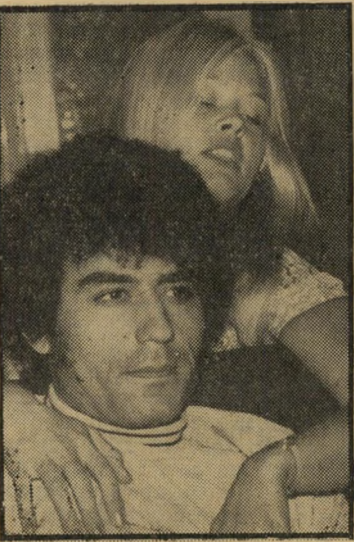
עוד לא החלמתי מהסיפור הקודם עליו, והנה יש כבר עוד אחד. מה אפשר לעשות? הסיפור הוא שוב על הישראלי האנגלי התורן שלי, הלא הוא מיסטר **סולי שדה** (36). שדה זה פשוט לא מפסיק להדהים אותי בכל פעם מחדש, או שהוא באמת אדם מיוחד, או שיש לו כישרון נדיר לפירסום עצמי.

הסיפור השבועי מדבר בדוגמנית-הצמרת שלנו, **מיכל אדר**. היפהפיה הבלונדית הזאת הדהימה ביפויה כי רב את ישראל, אחרי שתמונתה בכגדיים נועז פורסמה בשבועון זה.

בקיצור, העולם הזה מגיע גם ללונדון, בקיצור.

מיכל אדר
תמונה עד לונדון

חיים סכן וידידה
מיקה עד נפש

מעבר לים, כי לו כנראה אין מה לחפש פה. השניים החליטו שיתנו זה לזה שקט במשך איוה חצי-שנה — שנה, ואז יראו איך יתפתחו העניינים — שני חיים יבוא ארצה לחיות עם מיקה כאן, או שהיא תחזור לחיות איתו שם, או ששניהם יגידו שלום זה לארץ-הבחרה של זה.

נוכריה

בלי פיאה

אולי הספקתם לשכוח את השם **אילנה יצחקי**. אבל לוותיקים ביניכם בוודאי יצלצל השם מוכר, או לאיזכור קטן, אילנה זו היא אחותה של מלכת-היופי דאז, **רונת יצחקי**, ובזכות עצמה היתה אשת-עסקים וקאריירה לא קטנה.

אילנה ירשה, בזמנו, בית-חרושת לכימיקלים מאביה, והחזיקה וניהלה את הי מפעל ביד רמה ובורוע נטויה.

אבל נראה שהכימיקלים לא עשו לה עניינים, ולכן כמה יום אחד, עזבה את העסק המישפחתי ופתחה לעצמה בוטיק לפאות נוכריות, הראשון מסוגו בתל-אביב של פעם. וזה כל-כך הצליח, וכל-כך מצא חן בעיניה, להיות בתוככי דיזנגוף עם כל היפים והיפות, שפשוט סגרה את עסקי הי כימיקלים.

אילנה היא גרושתו של **ראלי**, איש הפירסום, וכיום אפשר למוצאה שוב בתל-אביב. היא נראית טוב, אומנם לא כמו אז, בימי-הזהר, אבל עדיין טוב. היא יושבת קבע בלוס-אנג'לס, ועוסקת בתכשירי טנות. אין פיאות, אין כימיקלים ואין ציי פורים בראש או אחות חדשות. כיום יש לה זהב וכסף, ומצבה ברוך-השם לא רע. לראו לה אין צורך.

אילנה חולת געגועים ארצה, ועד כדי כך שממש לפני כריסמס סגרה את הכל ובאה, למרות שההפסד הכספי יהיה רב. אבל מה זה כסף לעומת ארץ-המולדת — בייחוד שאפשר לבקר בה פעם-פעמים ב-שנה.

היא אומנם חזרה ארצה, אבל הוא הגיע לא הרבה אחריה. ושניהם ניהלו רומן בארץ, עד שירגוס זה הציעה לחנה לבוא לגור איתו ביוון. חנה, שהקאריירה זה הדבר העומד אצלה בראש הכל סירבה, כמוכן בצורה יפה, אבל חדי-שמעית. וכך נסע לו הספר היווני החתיך חזרה ליוון והשקט שרר.

והנה לא עברו ימים רבים, והטלפון בדירתה של חנה מצלצל, ומי אתם חושבים נמצא מעברו השני של הקו? כמוכן, יורגוס, והוא חצי חנוק מהתרגשות, ומר דייע לה חגיגית שהוא זכה בקפרוטו (שזה כמו הטוטו בארץ) בסכום של 740,000 דראכמות. סכום השווה ל-320,000 לירות ישראליות. בקיצור כולו התרגשות הוא אומר לחנה שהוא החליט לעשות סיבוב סביב העולם עם הכסף ושהוא רוצה לקחת אותה איתו, לטייל פרס-סילאס, לשרוף את הכסף עד לפרוטה האחרונה ולשוב להיות הספר מפיראוס אחרי החוויה. ישבה חנה, כששפופרת הטלפון בידה, כולה הלם אחד גדול, עשתה חושבים ואמרה, "לא".

ואם שאלו, כמו שאני שאלתי, למה לא? אז זה מפני שחנה מופיעה כעת ב-שלושה דברים בעת ובעונה אחת: בסרט, בהצגה ובחגגת-ילדיה. מה צריך הבנאדם יותר מקאריירה כי זאת, ועוד כזאת שהקאריירה היא משאת-חייה.

אבל נראה שירגוס לא קיבל את ה"לא" שלה כתשובה סופית, ותחנתו הראשונה בסיבובו סביב העולם היתה תל-אביב. הוא בא לשכנה אישית, אבל אחרי מסע בין הסרט להצגות עם חנה, הבין סופית מדוע השיבה פניו ריקם, ואחרי שלושה ימים של ירידיבש קם לו ונסע לעולם הגדול.

מה זה אנטי מחיקון של

!?

היחידה עם
BURST REVIVER
"אנטי-מחיקון"

נאמר בהודעה שפורסמה היום על ידי סוכנות הידיעות הסובייטית "טאס".

מקלטי-טלוויזיה צבעוניים יוכלו לקלוט סרטים שצבעם "נמחק"

הודות למכשיר שהומצא על-ידי חב' מץ המבטל מחיקת-הצבע

מץ - הודעה הרשומה שאכן היא מסירה את הצבע משידורים רבים כמו סדרות הסרטים פול דארק, האחים, תשע בריבוע, חיים שכאלה ועוד. לאחר שבית הדין הגבוה לצדק קבע שאין מחובת רשות השידור להעביר שידורים אלה בצבע, פנו ראשי החברה בישראל בבקשה להכיר את מץ בגרמניה לפתח מכשיר אלקטרוני, שיוכל להתגבר על הסרת הצבע.

לאתר עבודה של חודשים אחדים הצליחו מהנדסי מץ בגרמניה ובאירלנד לפתח מכשיר אלקטרוני המותאם לטלוויזיות הצבעוניות של מץ ומאפשר קליטת שידורי הצבע המוחקים בצבעים, במכשירים המיוצרים על-ידי החברה. מנהל חטיבת היצוא של מץ, כבר נפגש עם גורמים בקפריסין וביוון כדי לייצא מכשירים אלה לארצות שבהן קיימת איתה בעיה.

אך החברה עוסקת בפיתוח מכשירים דומים בעבור מקלטי ה-טלוויזיה הצבעוניים המיוצרים על-ידי חברות אחרות.

לדברי מר שמואל עדן, מהנציגים של אלקטרוניקה בחברת מץ, המכשיר, שגודלו כגודל שתי קופסאות סיגריות והמותקן ב"תוך המקלט, מחזיר את אלמנט הצבע, ש"נגזל" בידי רשות השידור, בתשובה לשאלה סופר "הארץ" הדגיש מר עדן, שכל ביטוי, "למחוק" את הצבע ב"צורה שונה כדי לנטרל את המכשיר החדש, יגרם לירידה דרסטית באיכות התמונה המ"שודרת.

כבר שנתיים מתנהל ויכוח בין חברת מץ לבין רשות השידור ומשרד התיקשורת בנושא הסרת הצבע משידורים, שהם במקורם צבעוניים. לפני כשנה - בדיון שנערך בעתירה נגד רשות השידור, שהגישה חברת

מאת מיכאל גרטי, סופר "הארץ"

כאמ"ש אפשר לקלוט בצבע עים את כל שידורי הטלוויזיה הישראלית שהוכנו במקורם בשידורי צבע. עד כה, מתק" ברשות השידור את ה"צבע בשידורים אלה והם נק" לטו בשידור-לבן גם במקלטי טלוויזיה צבעוניים. החזרת הצבע מתאפשרת באמצעות מכשיר אלקטרוני, המבטל את "מחיקת" הצבע. המכשיר, שמחירו כאלפיים ל"י, פותח על-ידי מהנדסי חברת מץ ו"הוצג אמש בבניין החברה ב"בני-ברק.

מנכ"ל מץ בישראל, מר יצחק פוגל, מסר שהחברה תחל בשיווק המכשיר בימים הקרובים. לדבריו מותאם המכשיר כיום למקלטי הטלוויזיה של מץ,

כדי
עקבות
סאינט
המימטל
ובסני
ורת ב"
יום ש"
מן ה"
יכולה
רק כ"
סאדא
ה שלום,
את ובין
פער ב"
נגר
אונגר,
ס בלג-
החולים
- מסר
לונדון.
ארגון,
להיות
סכנה,
ת חנה

31.8.78

הארץ

...כדור רגל אנגלי
האחים, תשע בריבוע
תיאטרון הכורסא
ותוכניות אחרות
בטלוויזיה הישראלית
בצבע!

ניתן להשיג בגדלים 14" 16" 26".

מץ-צבע. מימד חדש בטלוויזיה צבעונית.
מכשירים אצל הסוכנים המורשים למוצרי מץ ובבית מץ. רחוב מודיעין 19, בני ברק-רמת גן

הספקה מיידיית!

SENATOR

FOR GENTLEMEN

...להיות בצמרת

...להיות בצמרת
עם הניחוח הגברי הבינלאומי
שילווה אותך במשך כל שעות היום.

SENATOR

מפיצים בלעדיים: רביד קוסמטיקס בע"מ, רח' גאולה 47, תל-אביב, טל' 03-54430.
להשיג בפרפומריות המובחרות, המשביר לצרכן ובשקס.

טוס עם SENATOR לארה"ב.

כרטיס טיסה זוגי לארה"ב ועוד 50 חבילות שי ממוצרי SENATOR
יוגדלו בין הקונים בתאריכים 15.12.78 — 15.1.79.

חת מחלת על כל העולם

על מסיבות במושבה

סוזי רוסק-אשרוב
מחלימה ממחלה

נכון שכבר מזמן הפסיקו לקרוא למושבה רעננה בשמה המלא. מושבה. רעננה של היום הפכה עיר ממוסחרת, הבנויה כימטט כולה מחדש, עם בוטיקים חדישים, בתים רבי-קומות, וברובה שוכנים זוגות צעירים שברחו מרעש העיר וממחירי הדירות הבלתי-אפשריים. או רק שתדעו, רעננה היא כיום עיר לכל דבר.

אחת שאינה מוכנה לקבל את השינוי שעבר על רעננה היא הציירת סוזי רוסק-אשרוב. סוזי זו, שעברה לדור בעיר לפני כחמישה חודשים עם בעלה גבה-הקומה, יעקב, שהוא איש צה"ל בדרגה בכירה, ועם בתה בת ה-12, וכמובן עם לייזה, שהיא כלבת-שנאוצר שחורה וענקית, המפחידה את כל רואיה, ובעצם לא מסוגלת להזיק אפילו לזנב.

אז בקיצור, כל המישפחה המאושרת עברה, ופיתאום גילו שכל החברים, שהיו פוקדים את ביתם הקודם ברמת-גן, הפסיקו לבקר, כי כולם חושבים שרעננה זה סוף העולם. לכן החליטה סוזי שאין ברירה, וצריך לארגן מסיבה, משהו מיוחד שיזין את התל-אביבים לצאת לכפר. ואומנם כך היה.

המסיבה למסיבה היתה משקפיו החדשים של יעקב. סוף-סוף גם הוא נעשה אבורארבע, לדיברי סוזי, ותאמינו או לא, כל המוזמים הגיעו, ועוד עם תגבורת של מחפשי-המסיבות הכרוונים. הכל התחיל ככל מסיבה טובה ורגילה, סיר הפושח החם עודד ורומם לכולם את מצב-הרוח, ואפילו סוזי, המבריאה בימים אלה ממחלה קשה, נראתה כנהנית מהעניין. דוד הטשולנט ודוד המרק השביעו את רעבונם, וידידה עם גיטרה וידיד עם חליל ניגנו ושרו ויצרו אווירה של מושבה, שירי ארץ-ישראל הישנה הורשו בפי כל הדוגמניות, האמנים ואנשי-הבוהמה, ממש כאילו היה זה בילוי של הבילויים.

אבל מה? לכל טוב הרי מגיע הסוף, והסוף, הפעם, היה בדמותו של שוטר העיירה, שהגיע עם התנצלות והמון צער, אבל הרס לכולם את הכיף של המסיבה. מייד הפסיקו את השירה בציבור, הפסיפון הפסיק לפעול, ואחרי שגמרו את המאכלים הטובים, התפזרו כולם למקומותיהם, בידיעה שאולי רעננה היא עדיין לא כל-כך ממוסדת. אם קיימים בה דיירים, היכולים לחנוק באיבה מסיבה שכזאת, אז אולי עוד נשאר להם מה ללמוד.

סוזי היתה היחידה שלא התרגשה כל-כך מעצם העניין. היא מייד התיישבה על השטיח, ואירגנה קריאה בציבור, כי הבחורה

גוף צעיר

וראש מבוגר

על אחת היודעת מה טוב בשבילה, אני רוצה לספר לכם עכשיו. הבחורה אמרה שלום לקידומת 03. ולה כבר אי-אפשר לחשוב בחיים. היא עברה הרבה וראתה עוד יותר הרבה.

אני מדברת, כמובן, על אחת הדיילות היותר-רזות בארץ, לאה בן-נפתלי. לאה, שהיא בלונדית נאה, נשואה לאמי ריקא, שממנו היא עומדת לקבל את הגט בחורף הבא עלינו לטובה. אז מה עושה בחורה חכמה בינתיים? מנהלת לה רו-מנים סוערים ונראית כנוהגת מהחיים שיעוץ.

לפני כחודשיים היה לה רומן עם דייל זמני, צעיר בן 25, כיש חואן.

בימים אלה עומד חואן להתחיל בעביר-דה חדשה. הוא ואמו, ששניהם ממוצא אר-גנטיני, מתכוונים לנהל מוסדה ארגנטי-נית.

לאה, שהחליטה שמיסעדות ומנהלהים זה לא בשבילה, המירה אותה, בלי לעשות

לאה בן-נפתלי

אוהבת אותם צעירים

חשבון. ביהלומן אפילו יותר צעיר ממנו — איתן סברנסקי בן ה-22. שם נדלקה האהבה. בינתיים זה מובן, כי הכל טרי טרי.

איתן, הידוע ומוכר כבחור רציני ושקול, הוא בנו של יהלומן, ולא מזמן זכה אף הוא לקבל גט. כן, אולי לא תאמינה שילד בן 22 הספיק כבר להתחתן ולהתיגרש. אבל זוהי עובדה. איתן היה נשוי במשך שמונה חודשים למזכירה בבורסה בשם טרי, עולה חדשה יפהפיה מפולין. טרי בת ה-26 היתה אף היא מבוגרת מאי-תן בכמה שנים טובות.

נראה שאצלו יש עדיפות לגשים מבור-גרות. מחברים שמעתי, שלבחור יש פשוט ראש מבוגר, וקשה לו להסתדר עם הצעיר-רות הדיקניות.

גירושין של הח"כ

אני לא יודעת מדוע עלה השבוע קיצצם של חברי הכנסת נגד הטלוויזיה, על מה שמכונה בפיהם "יזון מעוות מהכנסת". אולי הם רוגזים על כך שהטלוויזיה אינה מדווחת על הסיפורים האמיתיים המתרחשים במיסדרונות הכנסת. כמו, למשל, הסיפור הטרי טרי, שזה עכשיו יצא מה-תנור, על גירושיו הקרובים של אחד הח"כים המפורסמים — ואני לא מתכוונת לגד יעקובי. חוץ ממנו יש עוד ח"כ אחד הנמצא בהליכי גירושין מאשתו.

נכון שבמשך שנה וחצי לא רצה הח"כ לשמוע אפילו על גירושין, למרות שאשתו חזרה ותבעה אותו ממנו ואף הציעה את מנהיג מפלגתו שישמש כבורר ביניהם. השבוע, בצורה מפתיעה, הוא גילה נכונות לבוררות בדבר חלוקת הרכוש בינו לבין אשתו לפני הגירושין.

מה גרם לכך שפתאום החליט האיש למחול על כבודו הגברי ולהסכים למה שדחה במשך חודשים כה רבים? ציפור קטנה לחשה לי, שרעייתו של הנ"ל איימה לגלות עליו כמה פרטים שהיו עשויים לעניין מאוד את שילטונות מס-ההכנסה. נכון שלח"כים יש חסינות —

חתונה בטוטו

שר היה מבחינת המימון לקנות דירה יפה ברמת-השרון. או לא היתה לטלי סיבה לגור בדירה-בדר. לכן השכירו אותה. לאור תה הדירה יש גג, ושוינסקי החליט ש-הכסף הראשון שיהיה לו, אחרי תערוכתו הבאה עלינו לטובה, הולך לטובת הגג. שם הוא רוצה לעשות משהו מיוחד, וכמו שהוא אומר, זה יהיה מקום שיהיה לחברה כיף לבוא אליו.

אז יש אומנם עוד קצת זמן לחכות, אבל העיקר שהחלטה כבר נפלה, ובינתיים יש כבר מיפרעה על החש-בון: בשבוע שעבר הרוויח דויד 5,000 ל"י בטוטו.

דויד שווינסקי וטלי אריאל
הולכים להתחתן

אז חוץ מזה שהוא הפך כוכב-טלוויזיה, ובקרוב תוכלו לראות אותו מופיע על גבי המסך הקטן, הוא גם הודיע חגיגות שהוא סוף-סוף מתחתן. ועם מי?

נכון, עם חברתו הצמודה, טלי אריאל. טלי עברה לגור בדירתה השכורה של שווינסקי ברמת-אביב, זנחה את ההורים בצהלה, וכיום הם רק מחכים עד שדי-רתה של טלי תתפנה. כי הוריה של טלי קנו לבתם דירה, עוד בימים שבהם אפי-

הצייר דויד שווינסקי נמצא אצלי בכותרות בזמן האחרון. אבל מה לעשות, הוא עושה כל יום חידושים, ודברים קו-רים לו בתדירות של לפחות אחד ליום.

נושבים

שלא חולפים

מה לעשות? יש גם סיפורים שלא נגמרים בהפיראנד. אבל גם על כאלה צרי-כים לכתוב.

הפעם זה נופל על ראשו של הזמר התמיני רמי דגור. היזכרונא בשיר

תנהלה התבלבלה. זה שלו. דגור זה חי עם אשתו, אסתי, בשלום ובאהוה. והנה, לפתע נפסקה האידיליה, המתח נכנס לתמונה. היו שם דיבורים על סיפורים דורכיוניים והיו גם סיפורים על קינאה היסטורית. המצב החמיר, כיום נמצאים שני בניהווג בתהליכי גרושין.

כל אחד מהם לקח לעצמו עורך-דין, וזה שלה הביא לבית-המישפט את אוסף תקי-ליטיו של הזמר, להראות ולהוכיח שיש לבחור כסף בשפע. ועוד ידעו לספר לי שסיכמו שם על 6,000 לירות לחודש. מה יהיה בסוף, זאת נדע רק כשהוא יגיע סוף-סוף.

ועוד נתח קטן של אינפורמציה: אחרי תה של אסתי, נאולה בת ה-18, שימשה כמזכירתו של דגור עד שמים הגיעו עד נפש. בקיצור, הבחור נשאר כיום בלי אשה, ובלי מזכירה-גיסה מהימנה.

אבל לא נגד העלמות-מס בסדר גודל של הרבה רבבות ל"י. עשה הח"כ חשבון מהיר וגילה שיותר כדאי להתבייש בגירושין מאשר להתבייש כעברייין מס. מוסר השכל: מה שלא עושה השכל — יכול לעשות הפחד ממס-ההכנסה.

העיתון

**פול
מרוני**

האחים

פסטיבל